DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 165 (dos fascicles) I Legislatura Any 1984 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 83

Tercera reunió,
tinguda dijous 1 de març de 1984

SUMARI

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a un quart i sis minuts de dotze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. President.

El punt dotzè de l'ordre del dia és el debat de la ***Proposició no de Llei sobre la informació per a elaborar els pressupostos de la Generalitat****, presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana. En fa la defensa el Diputat I. Sr. Hortalà, del Grup presentant (p. 5551). Per fixar la posició del seu Grup intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 5552); Ribó, del G. p. del PSUC (p. 5553); H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 5554), i I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5555). El M. H. Sr. President fa esment d'una esmena tècnica suggerida pels serveis del Parlament (p. 5555). Per fer una precisió sobre el text de la Proposició intervé el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5556). Posat a votació el text d'aquesta Proposició no de Llei, s'aprova per 46 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 5556). Per al·lusions, intervé el Diputat I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes (p. 5556).*

El punt següent de l'ordre del dia és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre les inversions a Ferrocarrils de la Generalitat****. La formula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 5556), i li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5557). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5559) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5560).*

El punt següent de l'ordre del dia és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre els béns i els serveis de l'Institut Social del Temps Lliure, traspassats el 1980****. La formula el Diputat I. Sr. Guitart, del G. Socialista (p. 5560), i li respon el Conseller de Treball (p. 5561). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5563) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5563).*

El punt següent de l'ordre del dia és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre els programes d'educació compensatòria****. La formula el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 5563), i li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5564). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5566) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5566).*

El punt següent de l'ordre del dia és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 100/I, sobre el trasllat***

***de cadàvers a Catalunya**. Per anunciar-ne la retirada, intervé el Diputat I. Sr. García, del G. Socialista (p. 5567).*

*El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria de serveis socials**. La formula la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista (p. 5567), i li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5568). La I. Sra. Diputada replica (p. 5569) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5570).*

*El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de selecció per a les ajudes regulades pel Decret 157/83**. La formula la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 5570), i li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5571). La I. Sra. Diputada replica (p. 5571) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5571).*

*El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre un crèdit de les caixes d'estalvis a la fundació Hospital Oncològic**. La formula el Diputat I. Sr. García, del G. Socialista (p. 5572). El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament de l'hemicicle i la I. Sra. Vice-presidenta Primera passa a ocupar el lloc de la Presidència. Li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5573). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5574) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5574).*

La sessió se suspèn a un quart i nou minuts de tres de la tarda i es reprèn quan falta un minut per a un quart de sis de la tarda, sota la Presidència del M. H. Sr. President.

*El punt següent de l'ordre del dia és el debat de la **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'instal·lacions turístiques pròpies de l'Administració**, presentada pel Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió. En fa la defensa el Diputat I. Sr. Martínez, del Grup proposant (p. 5575). Per fixar la seva posició pren la paraula el Diputat I. Sr. Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5575). Es posa a votació la **Moció** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5575).*

*El punt següent de l'ordre del dia és el debat de la **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions**, presentada pel G. Socialista. En fa la defensa el Diputat I. Sr. Ganyet, del Grup proposant (p. 5576). Per fixar la posició de llurs Grups intervenen els Diputats I. Srs. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5577), i Franch, del G. p. de Centristes (p. 5577). El M. H. Sr. President demana un aclariment a l'I. Sr. Diputat proposant quant al text que s'ha de votar (p. 5578) i l'I. Sr. Diputat li respon (p. 5578). Per fixar la seva posició intervenen també els Diputats I. Srs. Roselló, del G. Mixt (p. 5578), i Fonolleda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5579). El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, demana votació separada i la Presidència ho accepta (p. 5580). Posats a votació els **punts 1, 2 i 3**, que constitueixen les constatacions de la Moció, són rebutjats per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 5580). La **lletra a)** de la Moció s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5581). Les **lletres b) i c)** del text de la Moció es rebutgen per 26 vots a favor, 50 en contra i 5 abstencions (p. 5581).*

*S'entra en el darrer punt de l'ordre del dia, que és **Preguntes amb resposta oral**. La primera, **Pregunta al Consell Executiu sobre la distribució de llicències a les emissores de radiodifusió amb modulació de freqüència**, la formula el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 5581), i li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 5581). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5582) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5582).*

*El Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la política d'avals** (p. 5583) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia li respon (p. 5583). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5584) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5584).*

*La Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista, retira la **Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya de promoció de les oficines de benestar social** (p. 5585).*

*El Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre l'Hospital Municipal de Sant Bernabé, de Berga** (p. 5585) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social li respon (p. 5585). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5586).*

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra el desig de l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social en el sentit que hom li formuli les preguntes 14 i 18 (p. 5586). Els altres Diputats preguntants no hi tenen inconvenient, i, per tant, es canvia l'ordre de formulació de les preguntes que resten.

*El Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre una nova sectorització administrativa de la sanitat a Catalunya** i la **Pregunta al Consell Executiu sobre el Decret de la Conselleria de Sanitat que crea nou àrees de gestió de sanitat a Catalunya** conjuntament (p. 5587). L'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social li respon (p. 5588). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5589) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5590).*

*El Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la Catalunya en miniatura** (p. 5590) i l'H. Sr. Conseller de Treball li respon (p. 5590). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5591) i l'H. Sr. Conseller fa un comentari d'agraïment (p. 5591).*

*El Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre quines han estat les actuacions per a donar compliment a la Moció 67/I, sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa** (p. 5591). El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament de l'hemicicle i la I. Sra. Vice-presidenta Primera passa a ocupar el lloc de la Presidència. L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia li respon (p. 5592). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5593) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5593).*

*El Diputat I. Sr. Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre quins projectes té per tal de complementar i potenciar els estudis agro-pecuaris a Catalunya** (p. 5594) i l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament li respon (p. 5594).*

*El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre quina és la seva posició davant la problemàtica que planteja el pantà de Rialb** (p. 5595) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques li respon (p. 5595).*

L'I. Sr. Diputat replica (p. 5596) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5596).

El Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la ***Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre l'ús de la llengua catalana en les activitats del Departament d'Ensenyament*** *(p. 5597) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5597). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5598) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5598).*

El Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la ***Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa Crolls, SA, de Reus*** *(p. 5598) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia li respon (p. 5599). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5599) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5600).*

El Diputat I. Sr. Franch, del G. p. de Centristes, formula la ***Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la incidència a Catalunya de la integració en la CEE*** *(p. 5600) i li respon l'H. Sr. Conseller (p. 5600). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5601) i l'H. Sr. Conseller li agraeix els mots que li ha adreçat (p. 5601).*

El Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la ***Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 62/I*** *(p. 5601) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia li respon (p. 5601). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5602) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5602).*

El Diputat I. Sr. Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes, formula la ***Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els motius que han donat lloc que subvencionés l'obra teatral «Teledeum»*** *(p. 5602) i l'H. Sr. Conseller de Cultura li respon (p. 5602). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5603) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5604).*

La sessió se suspèn a les nou i vuit minuts del vespre.

La sessió es reprèn a un quart i sis minuts de dotze del matí. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

Proposició no de llei sobre la informació per a elaborar els Pressupostos de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Correspon ara al punt 12 de l'ordre del dia: Discussió i votació de la Proposició no de Llei sobre la informació per a elaborar els Pressupostos de la Generalitat, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a la defensa de la proposició, en nom del Grup, té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no fa gaire, des d'aquesta mateixa tribuna, un portaveu estimava, en relació amb els temes financers entre el Govern central i el Govern de Catalunya, que no calia ni volia posar llenya al foc després d'una crítica aprofundida, devastadora de la política financera del Govern socialista de Madrid; aquest portaveu estimava, per justificar la seva abstenció davant una determinada proposta de resolució, el que ara deia: que no volia posar llenya al foc.

Nosaltres tampoc no volem posar llenya al foc; nosaltres el que volem és que s'acompleixi la Llei, perquè les lleis, en un context democràtic, s'han de complir, fins i tot, pensant en l'aforisme grec que els qui estimen les lleis han de complir les lleis dolentes —o les que no els agraden—, perquè, si no, donen arguments a aquells qui no estimen les lleis perquè ni tan sols compleixin les lleis. No fa gaire, des d'aquesta mateixa tribuna, vam plantejar la situació que, per al 1984, des d'un punt de vista d'estricta puritat legal, succeeix en l'elaboració del Pressupost, i la situació, com vostès saben, és la següent: fa uns dies, el Grup parlamentari del PSUC va presentar una proposta de resolució demanant recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 44/83, del 28 de desembre, i, concretament, en relació amb l'article 2.2, punts b) i c), de la dita Llei, perquè impedien el ple exercici dels articles 9 i 10 de l'Estatut, i que, a més a més, el Consell Consultiu, en el seu Dictamen, hi afegí, com a fonament també d'inconstitucionalitat, una allusió a l'article 13.2 de la dita Llei 44/83, del 28 de desembre, en relació amb l'article 48 de l'Estatut. En aquell moment, la posició d'Esquerra Republicana, com vostès recordaran, va ser la següent: aquests fonaments, aquests indicis dictaminats d'inconstitucionalitat tenen, per dir-ho d'alguna manera, un context de naturalesa substantiva, però, realment, hi ha una qüestió addicional —i va ser llavors quan vaig anunciar aquesta proposició no de llei—, si es vol de caràcter accidental, comparatiu, que fa, realment, veritablement, que, amb independència d'aquestes apreciacions d'inconstitucionalitat, no es puguin fer, no es puguin elaborar els pressupostos de Catalunya per al 1984 perquè de la manera com s'ha plantejat la Llei 44/83, del 28 de desembre, no es pot complir d'una manera concreta i precisa l'article 49 de l'Estatut.

Era un argument —ho reitero— de naturalesa accidental, però en ell mateix significatiu pel que fa a l'elaboració dels pressupostos. Què diu l'article 49 de l'Estatut, entre altres coses?: que el Govern Executiu, elaborarà el Pressupost. Què diu l'article 49 en relació amb la LOFCA?: que a l'elaboració dels Pressupostos s'inclourà la totalitat dels ingressos. Per tant, si no es disposa per a l'elaboració dels pressupostos de la totalitat dels ingressos, aquests pressupostos no es poden elaborar. I, com és sabut, la totalitat dels ingressos que figuren en els pressupostos de Catalunya, no són consignacions específiques que es puguin determinar ara com ara, enterament des de Catalunya, sinó que hi ha una dependència i una subordinació, en aquest cas, respecte a determinades partides que figuren en els pressupostos generals de l'Estat.

Doncs bé, en els Pressupostos Generals de l'Estat, per al 1984, en l'anomenada Secció 32, no hi figuren, bàsicament, les subvencions —Capítol IV i Capítol VII— que han de nodrir les transferències corrents i les transferències de capital dels pressupostos de Catalunya. Per tant, no es pot confeccionar, no es pot elaborar el pressupost; és una qüestió funcional, no és una qüestió estrictament substantiva pel que fa a la mateixa

naturalesa conceptual de la inconstitucionalitat; és un element estrictament operatiu, però que fa inviable l'aplicació de l'article 49 de l'Estatut. I, a més a més, fins i tot, de la manera que s'estableix la Llei 44/83, de 28 de desembre, té en si mateix un defecte, ja que l'annex 3, que és el que fa referència a la Secció 32, Ens territorials, queda incomplert quantitativament en la dita Secció 32.

El fonament jurídic. Quina és la interpretació que, d'una manera estricta, es pot fer d'aquesta presumpció d'inconstitucionalitat que presenta ara el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? Concretament, el que s'incompleix és l'article 49 de l'Estatut. De fet, no és que s'incompleixi, és que no es permet que es pugui aplicar el que diuen l'article 49 de l'Estatut i la LOFCA i, per tant, que es puguin elaborar els pressupostos.

¿El problema és a buscar una raó —pel que fa al fonament jurídic— directa entre l'article 49 i la Secció 32 i demanar la inconstitucionalitat dels pressupostos de l'Estat específicament per a la Secció 32? No. Amb independència i sens perjudici del que, al seu moment, pugui, si s'escau, dictaminar el Consell Consultiu, nosaltres entenem que el fonament jurídic no és una relació directa entre la Secció 32 i l'article 49 de l'Estatut, sinó que és una relació global entre tota la Llei 44/83, de 28 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat, i l'article 49 de l'Estatut. Perquè les consignacions quantitatives que figuren en els annexos quantitatius del Pressupost de l'Estat, i en concret a la Secció 32, despleguen les consideracions argumentals que figuren a l'annex 3 de la dita Llei. Però és que el que figura a l'annex 3 de la dita Llei com a consideració argumental està en relació amb el text articulat i, concretament, amb l'article 17, que esmenta el funcionament de les partides que genèricament s'especifiquen a l'annex 3. I l'article 17 a la vegada està relacionat amb tots els articles que el segueixen quan parlen de l'estructura pressupostària pel que fa al desplegament territorial de l'Estat, d'acord amb el Títol Vuitè de la Constitució.

Per tant, no hi ha una causalitat entre Secció 32 i article 49, sinó que com que la Secció 32 està vinculada a l'annex 3 i l'annex 3 està vinculat directament a l'article 17, i l'article 17 a tots el que el segueixen, el nexe i el fonament jurídic d'inconstitucionalitat és a la globalitat de la Llei.

Se'ns podrà dir: bé, vostès no volen posar llenya al foc, però realment presenten un recurs d'inconstitucionalitat d'una naturalesa i d'un abast realment excepcionals, extraordinaris. Però és que, entenem, pel que fa al fonament jurídic, que no pot ser d'altra manera. I per això, amb la nostra Proposició no de Llei, el que demanem és que el Consell Executiu, que en aquest cas és el que, d'acord amb l'article 49 de l'Estatut, ha d'elaborar el pressupost, demani recurs d'inconstitucionalitat si en un termini determinat, que nosaltres posem de vuit dies, no disposa de la informació —per via oficial i amb les corresponents garanties— per poder elaborar els pressupostos. Per què? Perquè nosaltres creiem que si des del Parlament no s'impulsen determinades accions del Consell Executiu, aquesta tebiesa, que ja és proverbial en les actuacions entre el Govern de Catalunya i el Govern de Madrid, es va consolidant i va deixant que quelcom tan important com és l'estructura del pressupost per a 1984 es deixi de fer i es deixi d'informar en el moment procedimental correcte.

El tema és complicat? Personalment, senyores i senyors Diputats, penso que no. Les consignacions de la Secció 32 no estan mencionades explícitament per a totes i cada una de les Comunitats Autònomes, sinó que, com vostès saben, aquest any figuren en les consideracions genèriques de tots i cada un dels Departaments. Què comporta això? Comporta que el Consell Executiu, amb l'energia, amb la fermesa que cal en aquests casos, tenint la llei al seu costat, comporta que el Consell Executiu demani aquesta informació i que es procedeixi a indicar, no d'una manera discriminatòria ministre/conseller cada vegada que es necessiti, sinó que específicament es procedeixi a dir: de les partides genèriques que figuren als diferents ministeris, totes aquestes corresponen a les Comunitats Autònomes, ministeri per ministeri, i dintre d'aquestes, aquest conjunt específicament a Catalunya.

Aquest és el tema: donar —ja que el Consell Executiu no ho fa per si mateix— des del Parlament l'impuls necessari perquè el Consell Executiu es proveeixi d'un instrument a fi de demanar a Madrid una informació que li és indispensable per elaborar el seu pressupost. I aquesta és la qüestió, senyores i senyors Diputats. Una Proposició de Llei que aparentment té un abast extraordinari no vol ser altra cosa que un instrument perquè el Consell Executiu, el Govern de Catalunya, amb fonament legal, demani una informació que li és imprescindible per a l'elaboració dels pressupostos, i que inexplicablement el Govern de Madrid, no només incomplint la LOFCA, sinó fins i tot incomplint la mateixa Llei de Pressupostos —la dita tantes vegades Llei 44/83, de 28 de desembre, en relació amb el que especifiquen el seu annex tercer i el seu article 17—, fins i tot la mateixa Llei, incompleix.

Aquest és l'abast d'aquesta Proposició no de Llei, que nosaltres estimem necessària, que la creiem congruent des dels fonaments de la seva consistència jurídica, i que, d'altra banda, l'estimem políticament obligada, atès —ho reitero— aquest joc de feblesa del Consell Executiu de Catalunya respecte al Govern de Madrid, i, d'altra banda, davant de l'incompliment que el Govern socialista de Madrid fa, fins i tot amb les lleis que ell mateix promulga.

Senyor President, senyors Diputats, moltes gràcies per l'atenció a l'explicació.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Proposició no de Llei no s'ha presentat cap esmena, de manera que passem directament a les intervencions dels Grups per ordre de menor a major. En nom del Grup de Centristes té la paraula el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados. Mal asunto, señor Hortalà, que esta Proposición de Ley haya de presentarse como instrumento de presión. Sería algo así como la conocida en el argot judicial como «querella catalana», que sólo tiene la misión de querellarse para obtener ventajas desde el punto de vista civil.

Yo no sé si Esquerra Republicana se ha sentido movida en esta Proposición —que digo que es mal asunto si sólo sirve como instrumento de presión—, porque demuestra que detrás hay una cierta debilidad o una cierta incomprensión —debilidad de aquí, incomprensión de Madrid—, y, en todo caso que pueda hacer pensar en que existe lo que se dice tantas veces de un cierto peso de Cataluña como quizás haya habido desgraciadamente en las últimas alternativas del tema de las valoraciones.

Pero no se trata de esta cuestión; ésta es una cuestión que

hago o a que me refiero en función de las últimas palabras del Diputado presentante de esta Proposición no de Ley.

Yo quisiera, sin embargo, plantear ciertas cuestiones, no en cuanto al fondo, al contenido, al espíritu, diría más bien, de la Proposición, sino a la tramitación de la misma en la Cámara. En efecto, esta Proposición no de Ley solicita que «en conseqüència, el Parlament de Catalunya acorda que si en el termini de vuit dies no es disposa d'aquesta informació indispensable per a l'elaboració del pressupost de Catalunya, el Govern interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei ordenadora dels pressupostos generals de l'Estat per a l'exercici 1984», y se dice que se presenta esta Proposición no de Ley «d'acord amb allò que disposa el Reglament d'aquesta Cambra». Yo, la verdad es que no he encontrado «el que disposa el Reglament d'aquesta Cambra a l'objecte de presentar aquesta Proposició no de Llei».

En efecto, los temas a propósito de las comparecencias ante el Tribunal Constitucional están contemplados en el Reglamento de la Cámara en el artículo 134, en relación al cual el Parlamento de Cataluña, en convocatoria específica, en convocatòria específica, podría decidir interponer recurso de inconstitucionalidad, podría comparecer en los conflictos de competencias, podría prescribir que sea el Consell Executiu de la Generalitat el que «comparegui» en estos conflictos, etcétera. No se refiere en esta materia el Reglamento del Parlamento, el 134, a la proposición de ley que tuviera como contenido dar un mandato, además sin otro condicionamiento del paso del plazo de ocho días, al Consell Executiu. No hay ninguna regla en el Reglamento de la Cámara.

Es más, hay una norma supletoria, pero se refiere también a un recurso interpuesto por el Parlamento, el recurso de inconstitucionalidad previo, Norma supletoria del apéndice del Reglamento número 2. Con lo cual no está contemplada esta figura. De ahí que nos haya sorprendido que el Grupo de Esquerra Republicana, siquiera con una indicación genérica —«allò que disposa el Reglament d'aquesta Cambra»—, haya presentado esta Proposición no de Ley en esta forma. Es más, yo diría que habría que ir a una interpretación sobre los textos de la ley, una interpretación por carácter analógico. Y entonces, si el propio Parlamento, para poner un recurso de inconstitucionalidad él mismo, tiene que hacer una convocatoria específica, cuanto más para que este recurso se mande, sin condicionamiento alguno más que el plazo de ocho días, presentarse por el propio Consell Executiu. Si el propio Parlamento se limita a hacer este acuerdo en una convocatoria única, con más razón parece, interpretando que analógicamente pueda caber esta resolución dentro del Parlamento de la Cámara, tendría que hacerlo en la misma circunstancia.

En ese sentido, creemos que no es congruente con las normas reglamentarias la Proposición que se presenta ni el debate de este pleno, ni siquiera que se pueda tomar el acuerdo en una convocatoria no específica como prevé —cierto que para otros supuestos, pero no contemplando el supuesto que estamos contemplando actualmente— del Reglamento de la Cámara.

Yo creo que podría haber salidas a esta cuestión, interpretando analógicamente, y para aplicarlo al caso, una norma supletoria del artículo 120 del Reglamento, etcétera, que dice que «un Grupo parlamentario —pero no es éste el caso tampoco, ya que me ha tocado hablar en primer lugar—, conocido el propósito de «capteniment d'un o més Grups respecte a la votació de les propostes de resolució subsegüents a un debat general, presentades per aquest Grup, podrà introduir correccions o esmenes que permetin d'obtenir el suport d'algun o altre Grup, únicament i exclusivament en el cas que cap dels Grups parlamentaris de la Cambra no s'oposi a aquella correcció o esmena ». Es una regla interpretativa fijada por la Mesa. Pero ya digo que no cabe esta oportunidad en este momento, desde el punto de vista procesal, parlamentario, porque nosotros, no es que estemos contra el espíritu de la Proposición, lo que pasa es que no podemos considerar posible que el Gobierno tenga que presentar por mandato parlamentario, sin convocatoria específica, un recurso de inconstitucionalidad.

Porque, además, se le dice con un mandato imperativo: «si en ocho días no pasa esto, lo presenta.». Ni siquiera se dice que se estudie, que tenga en cuenta los dictámenes —a los que ha hecho referencia el señor Hortalà, al dictamen del Consell Consultiu—, aquí tampoco se pide. Es decir, me parece que desde el punto de vista reglamentario no podemos plantear esta cuestión.

Yo creo que puedo dar una salida, pero naturalmente ni siquiera puedo procesalmente, porque no estamos dentro de este punto interpretativo al que yo me podría acoger para desembozar el tema, según nuestro punto de vista.

Es decir, que en este sentido, yo no sé si nosotros podemos manifestar nuestra intención de voto aquí, por cuanto que consideramos que, con arreglo al reglamento, se debería haber hecho una convocatoria específica, bien que no contempla directamente el reglamento el caso que contemplamos, pero contempla casos similares, y yo diría que a mayor abundamiento. Si el propio Parlamento tiene que convocarse específicamente para decidir él, con mayor motivo para mandar a otro que lo haga.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la intervenció al Grup Mixt, que no desitja intervenir. Seguidament, al Grup del Partit Socialista Unificat. El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres a la Junta de Portaveus darrera plantejàrem arguments anàlegs als que ha plantejat el senyor Luna pel que fa al tema procedimental. Imaginin vostès, el nostre Reglament diu: «Quan el Parlament es planteja la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat, cal un Ple específic per decidir-ho.». I, avui, no res menys que un recurs possible contra la Llei dels Pressupostos de l'Estat en bloc, a tota ella —no a un article, no, a tota ella—, es presenta amb una Proposició no de Llei inclosa en l'ordre del dia normal i corrent.

Aquesta iniciativa —com ha dit el senyor Hortalà— ja la va anunciar ell mateix quan es va debatre la nostra Proposició no de Llei per un recurs d'inconstitucionalitat contra uns apartats d'un article de la Llei de Pressupostos, Proposició vista en Ple específic, com ho mana el Reglament. I aleshores, el senyor Hortalà ens va dir des d'aquesta tribuna que ells presentarien un text per obligar el Consell Executiu a presentar el recurs. I semblava que satisfeia la possibilitat, que no preveia potser el senyor Hortalà ni nosaltres mateixos, que, com que Convergència i Unió s'abstindria amb aquell malabarisme, no aniria endavant el nostre recurs, i quedaren tots satisfets. Però bé, és

que no hi ha forma, no hi ha forma, senyor Hortalà, de col·locar, en el plantejament que vostès fan, el recurs contra l'article corresponent, que posa un sostre salarial per als funcionaris de la Generalitat. Aquest recurs que es planteja avui —ho repeteixo— a tota la Llei de Pressupostos de l'any 84, no pas petit, molt important, per a nosaltres significa una mesura molt potent per a un problema molt relatiu que, a més, té un passat molt estrany. I m'explicaré.

Primer, anem als temes jurídics —que jo no crec que es puguin deixar de banda tan fàcilment, senyor Hortalà. La no-especificació o detall de la secció 31 dels Pressupostos la podríem titllar d'insuficiència tècnica, d'error, no pas d'inconstitucionalitat jurídica. El que seria inconstitucional, senyor Hortalà, és si interpretéssim que aquesta insuficiència impossibilita l'autonomia financera de les Comunitats Autònomes. Aleshores sí que seria inconstitucional, perquè aniria contra el principi constitucional i estatutari d'autonomia financera. Però, és clar, aquesta no-especificació —encara que en el pla no formal— es pot resoldre en les mateixes mesures de la Llei de Pressupostos —com el punt 10 del seu annex 10— o per altres mesures previstes en la Llei i, evidentment, no estipulades en altres normatives legals com seria la LOFCA. Però anem al tema polític de la qüestió, que és el que ens interessa.

Esquerra Republicana de Catalunya diu que presenta aquest recurs per defensar l'autonomia financera de la Comunitat Autònoma de Catalunya. Perfecte. Però senyors Diputats, senyores Diputades, anem per analogia a veure el tema de l'autonomia financera en altres casos. Per nosaltres s'ha vulnerat manifestament l'autonomia financera de Catalunya amb el darrer acord sobre valoracions dels traspassos a la Generalitat de Catalunya; aquí sí que hi ha hagut una vulneració del principi d'autonomia financera.

Senyor Hortalà, vostè ha estat ponent d'un Grup que ha elaborat una proposta, que ha estat votada en la Comissió Mixta a favor —amb el nostre desacord—, una proposta que significa una sensible retallada de la valoració dels traspassos. Aquí sí que hi ha una manifesta inconstitucionalitat per analogia, en l'autonomia financera de Catalunya.

Nosaltres demanaríem al Consell Executiu, al Grup de Convergència i Unió i al Grup d'Esquerra Republicana —si tira endavant avui aquesta Proposició no de Llei— que expliquin per què van firmar la inconstitucionalitat de l'acord de valoracions, i que expliqui el Consell Executiu en concret què significa l'acord Felipe González-Jordi Pujol per a aquestes valoracions.

Esquerra Republicana, al nostre entendre, no ha utilitzat correctament el procediment parlamentari, ara ja des del pla polític. Perquè el Parlament podia fer aquest recurs, senyor Hortalà. El podia haver fet també; no calia un mandat al Consell Executiu. El Parlament es podia plantejar de fer aquest recurs, el podia haver fet aquest recurs, primer, demanant un dictamen al Consell Consultiu, que ara ens ajudaria, ara ens donaria una opinió, per damunt de les nostres diferències partidistes, sobre la constitucionalitat, i podríem pronunciar-nos a partir d'aquest dictamen. Però resulta que el Consell Consultiu, que ja ha dictaminat sobre la Llei de Pressupostos del 84 —a petició del Grup del PSUC—, quan va dictaminar, i va dictaminar sobre tota la Llei perquè es va estendre bastant més enllà del que demanàvem nosaltres, no va entrar en aquesta qüestió, va entrar en altres que no eren a la petició. En aquesta no va entrar ni hi va considerar inconstitucionalitat.

El Consell Executiu de la Generalitat també ignora l'existència del Consell Consultiu, perquè podia demanar dictàmens i estar assessorat a l'hora de basar els seus arguments en la governabilitat de l'Estat. Seria bo tenir aquests dictàmens sobre aquest punt concret, que ens podria dur a la «irresponsabilitat» de plantejar un recurs a tota la Llei de Pressupostos de l'Estat.

Senyores Diputades, senyors Diputats, per nosaltres avui assistim una vegada més a la cerimònia de la confusió, a un joc de mans sobre recursos i pressupostos, a un maximalisme que no porta enlloc. Perquè, suposem —jo vull suposar— que Convergència i Unió vota favorablement aquesta Proposició no de Llei, imaginem-nos-ho —ho sabrem de seguida, senyor Subirà, i m'ho imagino positivament—, imaginem-nos que vota positivament, que vota positivament un mandat que, és clar, està posat molt hàbilment: «Si no es té la informació corresponent.» Imaginem-nos que no es té la informació corresponent. Senyor Subirà, vostès agafen un greu compromís.

Des d'aquesta tribuna va fer aquí una abrandada defensa de l'autonomia de Catalunya, però va dir: «La governabilitat de l'Estat ens impedeix votar a favor d'un recurs contra l'apartat 2, b), c)...», una cosa puntual de la Llei de Pressupost. I avui què ens dirà? On és la governabilitat de l'Estat? Perquè si vota a favor d'aquesta Proposició no de Llei i no rep la informació haurà d'impugnar, no un petit article, no, tota la Llei de Pressupostos de l'Estat, senyor Subirà. Suposo que llavors els telèfons Moncloa-Palau de la Generalitat funcionaran a tot drap per veure què succeeix en aquesta qüestió.

Senyores i senyors Diputats, és per això que nosaltres no volem participar en la cerimònia de la confusió. Entenem la preocupació política que expressa el senyor Hortalà, que compartim, una vegada més, pel que significa de retallada de recursos financers per a Catalunya—, i al nostre Grup ningú no el podrà titllar d'haver participat ni en una coma en aquesta retallada—, però nosaltres, davant aquesta cerimònia de confusió, ens abstindrem en la Proposició no de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista? *(Pausa.)* El Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem estudiat aquesta Proposició no de Llei i hem analitzat els fonaments jurídics de la inconstitucionalitat, que no estan situats en el si de l'Exposició de motius de la Proposició no de Llei.

Aquí, com vostès saben, es tracta, simplement i exclusivament, que unes transferències corrents, en lloc d'estar en els diferents Departaments, puguin estar en la Secció 32 per al seu ulterior traspàs a la Generalitat. És un tema de clarificació comptable, fonamental, des de la perspectiva pressupostària. És un tema que convé —*i és fàcil*— de solucionar, si aquest tema no és resolt, i per a nosaltres aquest tema planteja realment, diguem-ne, una situació de facilíssim acord en relació amb els plantejaments que es fan.

És evident que la conseqüència lògica d'aquest condicional «que si en vuit dies no s'arriba a un acord, es presenti recurs...», voldria dir la presentació d'un recurs a la totalitat de la Llei de Pressupostos de l'Estat, sens cap mena de dubte, «per part del Consell Executiu.» Creiem que és un tema fàcil de resoldre, que és un tema que no té cap mena de dificultat, que és

un tema que lògicament permet establir els contactes, diguem-ne, necessaris per resoldre el que són aquestes transferències corrents i situar-les en la Secció 32, i, per tant, la base —des d'aquest punt de vista— pressupostària queda absolutament garantida perquè el Consell Executiu que surti després de les eleccions pugui fer el seu Pressupost per al 1984.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres, en no veure, evidentment, fonaments jurídics, en haver estudiat els fonaments que se situaven en el si d'aquesta Proposició no de Llei, que no assenyalen gens ni mica una inconstitucionalitat sobre aquest, perquè, evidentment, aquesta inconstitucionalitat es basaria, diguem-ne, en el conjunt de la Llei de Pressupostos, i aquí estem en un tema de procediment comptable, d'obligació de clarificació comptable que, si més no, dificultaria aquesta clarificació, però pensin vostès que aquesta clarificació també podria ser comunicada, perquè això permet els trasllats de partides necessaris per situar-los en la Secció 32.

Ens trobem davant d'un tema, que és un tema menor —si m'ho permeten—, és un tema que convé reconèixer que per a una major clarificació convindria que estiguessin situades en la Secció 32 totes les transferències corrents, això és obvi, i que, lògicament, no hi veiem cap tipus de dificultat.

Nosaltres, davant d'aquesta Proposició no de Llei, atès que no hi ha els fonaments jurídics necessaris que assenyalin inconstitucionalitat en la seva Exposició de motius, un cop analitzat i valorat el sentit exacte del que estem en aquests moments votant, la nostra posició en aquesta votació serà d'abstenció davant del tema, bo i valorant les poques dificultats que hi haurà per cercar un acord sobre un tema d'ajust comptable, sobre un tema que permetrà, sens dubte, l'elaboració de pressupostos per la via de coneixement de les transferències corrents a la Generalitat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Subirà en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo per una vegada —i sense que serveixi de precedent— estic totalment d'acord amb el senyor Armet. És molt fàcil de resoldre, això. És molt fàcil de resoldre; simplement consisteix que l'Estat faci el que ha de fer, i no només que posi les transferències en la Secció 32, que ja hi són, sinó que les territorialitzi. I, a més a més, que les subvencions apareixin també territorialitzades i no globalitzades a cada ministeri, perquè, si no, el Pressupost de telèfons de la Generalitat per a l'any que ve l'hauríem d'ampliar perquè cada Conselleria hauria d'anar a negociar o pidolar les seves subvencions ministeri per ministeri. I això és evident que no pot ser.

M'agradaria fer una petita referència al tema de procediment que ha encetat el senyor Luna. Senyor Luna, jo tinc un gran respecte... —sento que no hi sigui— *(rialles)*, tinc un gran respecte, senyor Luna, pels seus coneixements jurídics, però, en canvi, em sembla... *(el senyor Luna entra a l'hemicicle. Rialles)*, em sembla —i parlo des dels pocs coneixements jurídics que pot tenir un enginyer— que el tema de la referència al Reglament d'aquesta Cambra és molt més senzill: simplement es troba la referència al Reglament d'aquesta Cambra en la introducció, en el primer paràgraf de la Proposició, i diu: simplement és una referència que es podia fer als articles 129 i 130, que expliquen la manera com es presenten les proposicions no de llei, i això és una proposició no de llei.

Però anem al tema potser més espectacular. Aquesta pretesa incongruència que m'ha volgut adjudicar el senyor Ribó. Miri, senyor Ribó, una cosa de les coses que s'han de fer és saber perdre. Vostè l'altre dia va perdre una proposta d'interposar recurs d'inconstitucionalitat —no va assolir la majoria necessària—, i no la va assolir perquè nosaltres ens vam abstenir, i ens vam abstenir amb una argumentació que no repetiré, no repetiré, però no en retiro ni una coma. No retiro ni una coma de la crítica, ni retiro una sola coma del que vaig dir, de «no posar llenya al foc». Perquè, per què no retiro ni una sola coma de la crítica? Perquè el que he dit abans, això de no territorialitzar les transferències ni tampoc les subvencions i situar-les a cada ministeri, podia haver estat un altre d'aquells temes que jo anava tocant, i que deia: «A què obeeixen aquests temes? Obeeixen a incompetència? Per què, si és una cosa tan fàcil i tan senzilla, no ho ha fet ja el Govern de l'Estat?» Jo espero, jo espero que no caldrà, com a conseqüència d'aquesta Proposició no de Llei, interposar un recurs d'inconstitucionalitat, perquè és una cosa tan senzilla que segurament la podran fer de seguida. Però, si no ho fessin, ens trobem en una situació gravíssima, perquè aquí no es tracta de saber si podem o no podem apujar els sous als funcionaris més d'un 6,5% o no, aquí es tracta d'una cosa tan greu com saber si podem o no podem fer pressupost de la Generalitat per al 1984.

I això jo crec que justifica córrer el risc de posar més llenya al foc, perquè no poder fer pressupost de la Generalitat per al 1984 és del més greu que pot ocórrer a una autonomia. I pensin també que això és una posició, per part nostra, gens egoista; és una posició de les que podríem qualificar de solidàries, perquè aquest tema afecta igualment no només la nostra autonomia, sinó totes les altres autonomies de l'Estat espanyol.

Per tant, senyores i senyors Diputats, entenent que estem defensant un dret absolutament bàsic, que és el dret de poder fer pressupost; entenent, d'altra banda, que el Govern de l'Estat ho té molt fàcil per resoldre-ho, perquè l'únic que ha de fer és territorialitzar; entenent totes aquestes coses, nosaltres, tal com vaig anunciar ja en aquella intervenció a la qual ens hem referit abans, votarem favorablement la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent-se acabat les intervencions, i en aquest cas no havent-hi esmenes, podem passar directament a la votació. Únicament que els serveis del Parlament fan observar que el que acorda el Parlament és el text que ve després de la menció «Proposició no de Llei», és a dir, el text..., i en aquest cas es diu: «En conseqüència, el Parlament de Catalunya acorda que, si en el termini de vuit dies no es disposa d'aquesta informació», i evidentment no se sap quina informació és, perquè era en l'exposició anterior, que feia el Grup proposant, quina era la informació. Aleshores voldria fer una esmena tècnica que vaig a llegir, a veure —una proposta d'esmena tècnica—, a veure si a tothom li sembla adequada. Seria: «En conseqüència, el Parlament de Catalunya acorda que si en el termini de vuit dies no es disposa de la informació sobre els ingressos de la Generalitat derivats dels pressupostos generals de l'Estat, que és indispensable, etcètera», i ara ja continua

com abans. És a dir, per comptes de dir: «d'aquesta informació », «de la informació sobre els ingressos de la Generalitat derivats dels pressupostos generals de l'Estat, que és... » L'«indispensable» ja era en el text primitiu.

(Pausa.) (El senyor Hortalà demana per parlar.) Senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Senyor President, si m'ho permet, és, efectivament, el tema genèric dels ingressos, però la qüestió concreta és la consignació de les subvencions corresponents a serveis traspassats a les Comunitats Autònomes, que és realment el que no s'explicita en la Secció 32 dels pressupostos de l'Estat.

El Sr. PRESIDENT: Ja, però és que això no figurava tampoc en el...

El Sr. HORTALÀ: Sí que figura en el text, senyor President. Justament ho dic perquè figura en el text.

El Sr. PRESIDENT: Ah, figura en el text.

El Sr. HORTALÀ: Sí, senyor President. Per això deia que és més identificat...

El Sr. PRESIDENT: Les especificacions... Aleshores, «si no es disposa d'informació sobre les especificacions de la Secció 32 dels Pressupostos de l'Estat... »

El Sr. HORTALÀ: No. «Si no es disposa de la informació sobre les especificacions de consignació de les subvencions corresponents a serveis traspassats a les Comunitats Autònomes».

El Sr. PRESIDENT: A veure. «Si no es disposa de la informació sobre les especificacions... »

El Sr. HORTALÀ: O «sobre la consignació», per al cas, d'«especificacions» és igual. «Sobre la consignació de les subvencions corresponents a serveis traspassats», que és el que diu la Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Bé, a veure. Aleshores, el text que es passaria a votació amb aquesta esmena tècnica seria el següent: «En conseqüència, el Parlament de Catalunya acorda»... Bé, «En conseqüència» s'hauria de treure, també, i seria: «El Parlament de Catalunya acorda que, si en el termini de vuit dies no es disposa de la informació indispensable sobre la consignació de les subvencions corresponents a serveis traspassats a les Comunitats Autònomes... » *(Pausa.)*

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, és que la «indispensable»...

El Sr. PRESIDENT: «És per a l'elaboració del pressupost. »

El Sr. HORTALÀ: «...és per a l'elaboració del pressupost. »

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. Bé, tornem a llegir-ho, doncs. «El Parlament de Catalunya acorda que, si en el termini de vuit dies no es disposa de la informació indispensable per a l'elaboració del pressupost de Catalunya sobre la consignació de les subvencions corresponents a serveis traspassats a les Comunitats Autònomes, el Govern interposi recurs d'inconstitucionalitat, etcètera». D'acord? *(Pausa.)* Bé, aleshores, passem a votació el text que acabo de llegir.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Proposició no de Llei ha estat aprovada per 46 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem ara...

(El senyor Luna s'aixeca per parlar.)

El Sr. LUNA *(de l'escó estant)*: Por alusiones, pido la palabra.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Luna. Brevemente.

El Sr. LUNA: La alusión que me ha hecho el señor Subirà ignora absolutamente las consideraciones que he hecho al principio de mi intervención, por cuanto que él se ha referido a que la tramitación se hace por una proposición de ley, artículo 129, pero el acuerdo que se toma se refiere al mismo el artículo 134, porque dice: «Adoptará por mayoría absoluta los acuerdos siguientes: la interpretación de carácter amplio que hacía de este artículo 34 ».

Y aprovecho, señor Presidente, después de contestada la alusión, ya que ha hecho referencia a ciertos conocimientos que atribuía a mi persona, con lo cual me he sentido aludido doblemente, no sólo por el nombre, sino por los conocimientos reconocidos, yo quisiera decir que pido como moción de orden, señor Presidente, que conste en acta que el Grupo centrista no ha participado en esta votación toda vez que, por las indicaciones que he hecho al principio de mi intervención, creíamos que no era posible que se debatiese en este Pleno por cuestiones puramente reglamentarias, aún estando de acuerdo con el espíritu de la Moción.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Luna. Constarà, en efecte, en acta, d'acord amb la seva petició.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les inversions a Ferrocarrils de la Generalitat

Bé, passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre les inversions a Ferrocarrils de la Generalitat, que formularà el Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Senyors del Consell Executiu de la Generalitat, on són els nous trens de la Generalitat? *(Remor de veus i rialles.)* Són a les cotxeres? Bé, primera qüestió. Aquest és un tema —bromes a part—, greu perquè afecta una empresa important de Catalunya, afecta una plantilla important de treballadors, perquè afecta l'economia de Catalunya, afecta el Consell Executiu de la Generalitat, la imatge de tota la Generalitat —ara que fem exposicions sobre l'obra de govern i ens preocupem de la imatge, cal també treure el problema de la imatge— i afecta els usuaris. Una línia de ferrocarrils important, com el senyor Escudé m'està indicant. Ho faríem, fins i tot, només que fos pel senyor Escudé i tots aquells Diputats i adlàteres que fan servir aquest ferrocarril, però, sobretot, pels milers i milers de ciutadans de Catalunya que utilitzen aquest ferrocarril.

Anem a fer una reflexió serena sobre el problema, sobre l'empresa pública, sobre els ferrocarrils, sobre la Generalitat i els usuaris. Diem reflexió serena perquè aquest problema, fins ara, tal com ha anat apareixent a la llum pública, hi ha anat apareixent amb una gran dosi d'electoralisme. Ens trobem que la Generalitat de Catalunya comet, al nostre entendre, un error de precipitació quan, sota pressions d'ella, porta a posar en marxa uns ferrocarrils que no tenen les garanties suficients per al seu funcionament, com s'ha demostrat amb el seu forçós, ràpid i obligat retorn al lloc d'origen.

Es fan una sèrie de pressions, nosaltres creiem que de manera irresponsable, igual que creiem que de forma irresponsable són acceptades per alguns directius de l'empresa concessionària, i es fa, fins i tot, una exhibició d'aquesta nova mostra d'obra de govern pels carrers, com ha assenyalat la premsa —sí, senyor Bigatà—, se'ns passegen els ferrocarrils per l'Eixample de Barcelona, però resulta que, segons els diversos informes que es poden recaptar, i segur que el Consell Executiu disposa d'ells, aquests ferrocarrils, aquests trens surten de la fàbrica sense components importants, i s'ha d'esperar l'arribada d'aquests components i dels seus enginyers —estrangers, francesos, més en concret— per al seu muntatge, ja en les cotxeres de la Companyia Ferrocarrils.

Es va a una gran inauguració amb el prototipus, per fi Jordi Pujol té el seu tren elèctric, però, és clar, on és avui aquest tren elèctric? S'inaugura el 17 de setembre, senyor Bigatà, per això la pregunta, que té el seu sarcasme, «on són els ferrocarrils». Però també aquest problema afecta un electoralisme que ha vingut donat per algun dirigent del Partit Socialista de Catalunya, que comet l'enorme irresponsabilitat de dir en públic que aquest problema afectava la seguretat dels usuaris, crear encara més confusió de la que hi ha sobre el tema, i crear, a més, una imatge d'inseguretat de cara a l'usuari i, per tant, afectant tant la Companyia, la Generalitat, com l'empresa que ha fabricat aquests trens. Perquè aquest alt dirigent del PSC es podia haver informat que el problema era del *chopper*, que es diu tècnicament, d'un component que pot estalviar energia, però que, ni de molt, afecta la seguretat dels usuaris. Afecta, si de cas, la butxaca dels usuaris o de tots els contribuents pel que significa augmentar el cost del funcionament de la línia.

Tenim un problema greu, d'una empresa pública i de la nostra Administració, i aquestes són, en resum, les dues qüestions que caldria tractar aquí, en el Parlament. S'ha intentat una adaptació mimètica de la tecnologia estrangera a una construcció a Catalunya, sense pensar en les necessitats i en l'especificitat de les nostres línies. S'ha volgut obviar a un problema d'infrastructura elemental, les instal·lacions fixes, les vies, les catenàries, les caigudes de tensió —lamento molt haver de parlar d'aquestes qüestions essent molt ignorant respecte d'això, havent-me de portar aquí com a portaveu una sèrie d'informacions especialitzades, que suposo que caldria entrar en debats molt més monogràfics—, i s'ha de considerar de debò, no en pla electoralista, si el ferrocarril és o no és una opció pública de transport, si estem per aquesta opció, quina és la política concreta de la nostra Administració per a aquesta opció i quin és el suport que es donaria des d'aquesta política concreta: el suport de tecnologia, el suport de mitjans, el suport d'inversions. I s'ha de considerar, per últim, el problema de l'empresa pública, pel que afecta el Govern de l'Estat, si de debò s'està per una empresa pública que sigui competent, que sigui competitiva, que estigui ben gestionada, que estigui agosaradament gestionada, i que sigui rendible, i quina és la posició de la Generalitat davant aquest problema també d'empresa pública.

Per això, nosaltres, en tot aquest mar de confusió, plantegem aquesta interpel·lació perquè el Consell Executiu ens ho pugui explicar, i els demanem quins són els propòsits de captenir per a la posada en marxa de les inversions realitzades en els Ferrocarrils de la Generalitat?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula, per a la resposta, l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Senyor President, senyores i senyors Diputats, Diputat senyor Ribó, Il·lustre Portaveu del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, jo ni ho intentaré, ni ho faré, d'intentar fer broma, perquè vostè ha dit que volia fer una intervenció seriosa i amb rigor, i el primer que ha fet és dues coses que jo crec que, des d'una perspectiva de defensa de l'empresa pública, des d'una perspectiva de defensa de l'empresa de Maquinista, dels 2.800 treballadors, i des d'una perspectiva institucional del Govern de la Generalitat de Catalunya, vostè ha fet una cosa aquí que és manca de serietat, perquè ha fet broma sobre un problema molt important i, una altra cosa, també ha fet electoralisme, perquè les coses es diuen d'una manera o s'interpreten o es diuen, precisament, perquè es recullin d'una certa manera.

Per tant, jo com a introducció el que jo li voldria dir és que jo no cauré en aquesta temptació perquè jo crec..., i aquí si que relligo amb el final de la seva intervenció, quan diu: «Quins són els propòsits de captenir del Consell Executiu en relació amb la posada en marxa dels Ferrocarrils de la Generalitat?»

Miri, senyor Ribó, vostè aquí ha dit quina és l'opció del Consell Executiu en relació amb el fet de l'empresa pública i quin és el posicionament polític del Consell Executiu i quina és la seva actitud, davant el concepte «empresa pública». Jo li diria que hi ha dues coses que són de sentit comú. La primera és que l'any 78, quan el Govern de la Generalitat, la Generalitat de Catalunya es va fer càrrec d'una empresa molt descapitalitzada, perquè eren els darrers anys de la concessió, i, per tant, no s'havien fet inversions, va fer dues coses el Consell Executiu: una primera, decidir, en primer lloc potenciar, l'empresa pública de Ferrocarrils de la Generalitat. Com? Amb una inversió, no una inversió que podia representar només de continuïtat, sinó una inversió de modernització, de qualitat; potenciació d'empresa pública. I l'altra, en el moment que va treure a concurs i va adjudicar, i va adjudicar, precisament, a Maquinista, Terrestre i Marítima i Macosa, i Austum Atlantic, precisament, també va potenciar, perquè vostè sap igual que jo que Maquinista és una empresa pública. I nosaltres, des d'aquest punt de vista, sí que li haig de manifestar que hi ha una opció clara en el sentit de potenciar l'empresa pública com a mitjà de facilitar i revitalitzar el transport col·lectiu, i, l'altra, és el fet que en el moment que es va adjudicar el concurs jo crec —i vostè aquí ha fet al·lusions a algun altre Grup que està representat en aquesta Cambra, però jo no hi entraré—, però jo crec que el Consell Executiu sí que va tenir present en aquell moment que realment a Barcelona, a Catalunya hi havia una empresa com Maquinista que tenia, per la seva trajectòria històrica centenària, tenia i podia tirar endavant precisament un període d'aquest tipus, com era precisament la modernitat, la modernització dels trens en aquell moment ja dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Quin ha estat el procés? L'any 81, en els primers mesos, es va fer aquest contracte pel subministrament de 25 unitats de trens elèctrics. I ara jo, per entrar en la interpel·lació, precisament per desfer aquesta confusió que vostè ha expressat en la

seva intervenció, li voldria dir el calendari, com s'ha produït aquest fet i el perquè s'han produït aquestes qüestions.

Vostè sap —i potser les senyores i senyors Diputats també fóra bo que ho repassèssim, molt breument— que els trens, quant a tecnologia, i aquests trens són trens quant a la seva caixa d'alumini, en la qual la seva modernitat està comprovada i provada arreu d'Europa, perquè en aquest moment trens amb caixa d'alumini n'hi ha al metro, al suburbà de París, de Lió, de Milà, de Londres i Roma, per tant, amb resultats excel·lents, primer punt; segon, quant a l'altre aspecte que és la part de rodadura, el *bogie*, la part de rodadura que porta incorporat el motor elèctric, que això és disseny d'Auston Atlantic, aquesta empresa francesa subministra també i hi ha experimentats en aquest moment més de mil unitats en el metro de París i tambe cent unitats, en aquest moment, en el metro de Lió. Per tant, quant a la modernitat i quant a l'experiència de l'aplicació tecnològica que es fa, precisament, amb aquests nous trens de la Generalitat de Catalunya —estan provats—, per tant no estem davant d'un prototipus, no estem davant d'un prototipus perquè el fet és que realment ja hi ha una experiència de deu anys i una experiència de rodadura d'una sèrie d'unitats en el metro —repeteixo— de París i de Lió. I quant al que fa referència a la caixa d'alumini, precisament hi ha una experiència en altres metros d'Europa.

Dit això, quin és el procés que s'ha produït? Es va fer aquest contracte; la primera unitat —segons el contracte— s'havia d'entregar precisament per fer les «proves de via» —que se'n diu dintre l'argot ferroviari— el mes de gener de l'any 83, de l'any passat. Es va acceptar el lliurament de la primera unitat del tren a Sarrià, als tallers de Sarrià, el 22 de febrer de l'any passat, un mes després de retard sobre el contracte. I amb la manca de diversos equips electrònics, a fi i a efecte que els constructors —Maquinista— poguessin fer certes proves a les vies dels tallers de Sarrià en via d'ample internacional —aquest és un fet important— de la qual no disposen els tallers de la Maquinista a Barcelona. El mes de maig, és a dir, amb quatre mesos de retard sobre contracte, la unitat va estar llesta per iniciar proves de circulació per la via. La pràctica «normal», entre parèntesis, és que aquesta posada de servei de noves unitats de trens és d'un període de proves i d'ajustaments de tres mesos. El mes de setembre —i ara ja entrem, precisament, en part de la seva interpel·lació—, transcorreguts, per tant, vuit mesos de retard sobre el contracte i cinc mesos des del mes de maig de la seva prova en via, i després d'haver circulat la unitat unes quatre mil hores i recorregut uns dotze mil quilòmetres, les empreses constructores varen notificar a Ferrocarrils de la Generalitat que estaven en disposició de fer les proves finals amb la presència dels tècnics de l'empresa de la Generalitat. Aquestes proves van ésser realitzades els dies 5, 6 i 7 de setembre de 1983, complimentant-se les especificacions i requeriments contractuals, per la qual cosa va ésser acceptat, per part de les empreses constructores i de Ferrocarrils, que la unitat de tren número 1 entrés en servei normal a partir del 15 de setembre de l'any 1983. La inauguració i la posada en marxa comercial, amb explotació comercial —com vostè sap— es va produir precisament el dia 17 de setembre.

Al cap de cinc setmanes, cinc setmanes de funcionament comercial de la unitat que va donar servei durant divuit hores diàries a les línies de Terrassa i Sabadell, els tècnics de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya varen anar detectant un conjunt d'anomalies de funcionament als equips elèctrics, electrònics, principalment. Aquestes anomalies —i jo també ho voldria deixar ben clar, i aquí també recullo l'afirmació que ha fet el Diputat interpel·lant— no influïen, ni influeixen, ni mai han tingut cap tipus d'influència en la seguretat dels trens. Per tant, aquestes anomalies que no influïen en la seguretat del servei, però sí que obligaven els tècnics dels Ferrocarrils a intervencions indegudes, i d'haver-se acceptat la unitat, o sigui, d'haver-se fet la recepció definitiva en aquestes condicions de funcionament, hauríem acceptat un tren inferior en qualitat de servei, en qualitat de modernitat —segons les bases del contracte— per sota de les establertes en el plec de condicions del contracte. Per tant, la direcció de la companyia, i el seu consell d'administració, va dictar la decisió de retirar la unitat de servei i retornar-la als tallers de Maquinista, després de cinc setmanes, repeteixo, de servei en explotació comercial.

Comprovats amb posterioritat els problemes de disseny dels constructors, amb un funcionament correcte d'aquestes unitats i amb una mesura de prudència —donat que ja portàvem molt retard i, per tant, el que no podíem fer era que per segona vegada s'haguessin de posar en circulació uns trens que haguessin de retornar a fer una revisió tècnica, per entendre'ns—, i després de vuit setmanes, en aquest moment, en aquest moment i ja des del mes passat, hi ha dues unitats buides que estan circulant amb una mitjana de dotze a catorze hores diàries i que, si no hi ha més complicacions, es posaran en servei amb explotació comercial, precisament, a partir del 10 de març, la primera, 20 de març, la segona, 30 de març, la tercera, segons manifesten els tècnics de Maquinista.

La no acceptació per part de Ferrocarrils de la Generalitat d'aquesta primera unitat ha suposat, lògicament, uns costos d'estudis i modificacions que estan a càrrec dels constructors. Ferrocarrils —segons les condicions del contracte— deduirà dels seus pagaments les penalitzacions contractuals pel retard en la posada en servei de les unitats.

Com l'Il·lustre senyor Diputat interpel·lant no se li escapa ens anem a un any de retard, precisament en el moment que s'havia de fer l'entrega i la seva posada en servei que era el mes de gener de l'any 1983. Mentrestant, Ferrocarrils ha anat treballant, dintre del pla d'inversions aprovat pel Pla d'Actuació, aprovat pel Govern de la Generalitat, 82/84, en la renovació de via en més d'un seu 50% de longitud, posada en servei de quatre substacions elèctriques i tots aquells sistemes de control i de senyalització de circulació de trens i de millorament d'estacions.

Els propòsits del Consell Executiu de la Generalitat, pel que fa a la posada en marxa d'aquestes inversions realitzades a Ferrocarrils, són continuar en el seguiment i el control del compliment de l'esmentat Pla d'Actuació 82/84. Les possibles desviacions en la posada en servei ja les he manifestat, possiblement també ha afectat el fet que d'una manera paral·lela s'ha anat fent la reconstrucció —donat que hi havia uns nivells molt alts de descapitalització de tota la línia— i la posada en marxa d'una tecnologia molt sofisticada i molt d'avui, en relació amb la tecnologia, que és una tecnologia de més de quaranta anys, per tant vol dir que això també ha pogut produir realment unes disfuncions. Han de tenir present les senyores i els senyors Diputats que s'està fent un canvi total de renovació del que és tota la

infrastructura i la suprastructura, donant servei al públic durant divuit o dinou hores diàries.

Bé, Il·lustre senyor Diputat, crec que amb aquesta explicació a la Cambra, es pot entendre i comprendre; jo el que no faré és cap judici d'intenció en relació amb qui té una culpa, qui no la té. Jo l'única cosa que li vull dir és que des del punt de vista del Consell Executiu no hi ha hagut —i així ho dic i ho manifesto— cap tipus de precipitació tal com jo li he pogut dir amb el calendari que li he esmentat en aquesta intervenció. Tampoc cap tipus d'electoralisme, perquè en el mes de setembre —en tot cas, a vuit mesos d'unes eleccions— no podem parlar de cap tipus d'electoralisme, ni d'irresponsabilitat. Ens sembla, Il·lustre senyor Diputat, que la responsabilitat i també el cos polític que a vostè li ha permès precisament sortir a aquesta tribuna a dir el que ha dit, de retirar..., que això també per un electoralisme mal entès, possiblement, o ben entès —li deixo a vostè a la seva consciència política—, nosaltres haurí-em pogut fer una cosa, que era deixar els trens però sacrificant la qualitat. Hem preferit més, en el moment en que es van fer, unes proves durant cinc setmanes; en tot cas, el fet que avui vostè i jo estiguem parlant d'aquest problema..., i realment dir-li, en aquest sentit, que nosaltres confiem, continuem confiant en la companyia constructora, el que passa és que des d'un punt de vista aquest contracte era un contrate de «claus en mà» —per entendre'ns—, hi ha hagut uns problemes de tipus tècnic i el que li voldria manifestar és que, en tot cas, el Consell Executiu, i en el moment de la seva inauguració, ho va fer seguint —com he esmentat abans— precisament les indicacions i les notificacions de la mateixa companyia. En tot cas, si aquí hi ha hagut uns desajustaments, uns desajustaments tècnics productes d'una nova tecnologia en relació amb un canvi estructural que s'està fent era la previsió de la mateixa companyia. En tot cas, des d'un punt de vista tècnic, nosaltres no vam fer, ni més ni menys, que seguir les seves indicacions precisament, i per això es va produir el 17 de setembre del 83 la inauguració de la primera unitat, la seva explotació comercial i, en tot cas, esperem que no surtin altres problemes i, d'acord amb el que vostè deia, puguem tenir un tren modern, precisament, que millori la qualitat de vida d'aquests 2.900.000 ciutadans de Catalunya a qui fa servei aquest tren, que creiem que en el moment que aquests ajustaments tècnics hagin estat solucionats definitivament serà un dels trens més moderns d'Europa.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. RIBÓ: Senyor Bigatà, vostès van inaugurar una línia de ferrocarrils; no van fer provatures: van inaugurar uns nous ferrocarrils en la línia. Si parlem amb tranquil·litat dels fets, no parlem de proves comercials, parlem del President de la Generalitat inaugurant solemnement uns trens, nous trens —vostè ha dit «els que seran els millors d'Europa»; jo demanaria a vegades més modèstia en les nostres realitzacions—, uns trens que van ser inaugurats el setembre del 83, que avui em permet de preguntar-li ara, sense sarcasme, on són aquests trens. Vostès van crear una expectativa, senyor Bigatà. Què és més broma, que en parlem aquí, des d'aquesta tribuna, i que puguem fer la dialèctica i la polèmica parlamentària, o que al carrer hi hagi una expectativa que no es compleix? Quina és la broma més pesada? Els trens que no surten o que aquí tinguem les nostres picabaralles parlamentàries? Em sembla que és bastant més broma —pesada, en aquest cas— crear l'expectativa i no poder complir els serveis, senyor Bigatà.

Perquè nosaltres ho portem a la Cambra perquè tenim l'obligació de fer-ho, o és que deixarem que el tema continuï a la confusió de l'opinió pública, i que la premsa o els professionals dels mitjans de comunicació hagin d'escarrassar-se gratant informació per veure què passa? No és aquí on s'han de ventilar els problemes de l'Administració de Catalunya i els seus serveis? Doncs, per això ho portem aquí, senyor Bigatà. I sense fer cap broma, ara, sobre aquest problema.

Nosaltres estem amoïnats per la dimensió de l'empresa pública. I vostè ho ha dit: any 78, Govern de la Generalitat, Govern anomenat unitari, amb participació de tots els partits polítics que hi ha en aquesta Cambra, que va donar suport a aquesta empresa, la va intentar potenciar, la dels Ferrocarrils de la Generalitat. Però volem subratllar, pel que fa a l'empresa pública —i vostè també ho ha dit, però ho volem subratllar— que, pel que fa a Maquinista, que és l'encarregada de fer la caixa d'alumini —que vostè ho ha assenyalat molt bé: un avenç tecnològic—, resulta que és correctíssima la seva realització, i que significa, a més, un estalvi d'energia pel que és el pes dels trens, etcètera, i que el que ha fallat, en aquesta qüestió, és la tecnologia estranjera, segurament adaptada d'una forma massa mimètica al principi, sobretot pels seus components electrònics.

Jo li demano, senyor Bigatà, que em contesti: sortiren o no sortiren els trens de Maquinista sense tots els seus components? Sí o no? Una pregunta tan senzilla. Creu vostè que els trens estaven disponibles? Sí o no? Sí. Quan es veu que surti de fàbrica un tren que no està acabat i que després s'hagi d'instal·lar en un altre lloc i es vagi a una precipitació de transformar un prototipus en un tren ja en explotació, perquè no era fabricar noves unitats sobre quelcom que estava funcionant fa temps, era un nou tren, tecnològicament nou, pel que fa al nostre país i pel que fa a la combinació caixa d'alumini amb aquesta tecnologia, a les nostres línies.

Nosaltres estem contents de sentir que, des del mes passat —som a dia 1—, potser ahir, o abans-d'ahir, no ho sabem, però, molt bé, des del mes passat, s'estan fent ja provatures i que l'explotació comercial serà d'aquí a unes setmanes —esperem que no fallin en plena campanya electoral, perquè ens obligaria ja a fer, una altra vegada, aquest electoralisme manifest sobre els trens. Espero que no tingui aquesta mala sort, senyor Bigatà.

Bé, nosaltres volem delimitar les responsabilitats. Les responsabilitats són: de la seva construcció? Bé, anem a veure on hi ha hagut responsabilitats. Són vostès els qui ho han de delimitar, són vostès els qui han fet el contracte, són vostès que han volgut una adaptació a una tecnologia estranjera, són vostès els qui han de veure si potser no s'ha tingut prou en compte la seva adaptació a la infrastructura deficitària que tenim, si no calia haver esmenat també aquests defectes d'infrastructura abans d'adaptar aquesta tecnologia. Però també hi ha una altra vessant, la dels serveis. Són vostès els qui tenen la responsabilitat que funcionin o no funcionin els serveis. Per això, nosaltres els fem la interpel·lació, senyor

Bigatà, senzillament. No perquè em tiri les pilotes fora, perquè em contesti aquesta responsabilitat.

Nosaltres, que estem per uns canvis profunds en l'estructura directiva de l'empresa pública, que estem per un canvi profund en el suport de l'Administració de Catalunya a la investigació de component tecnològic, que ens agradaria que el pressupost de la Generalitat fos un altre en aquests camps i que, llavors, respongués a aquestes afirmacions d'europeisme i de tecnologia que a vegades ens fan aquí els Consellers de l'actual Consell Executiu i que estem per una potenciació real dels serveis públics, volem clarificar les responsabilitats amb una interpel·lació, senyor Bigatà, que no pot portar moció perquè, com se sap, aquesta és l'última sessió del Parlament de Catalunya, que ens clarifiquin les responsabilitats sobre aquest afer concret, que afecta el servei públic de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Miri, senyor Ribó, no li vull tornar a repetir el que ja li he manifestat en relació amb la meva intervenció, car jo li he aclarit, em sembla, a bastament quin havia estat el procés i, precisament, en aquest procés quina havia estat l'actitud, en aquest cas, del Departament de la Conselleria com a organisme adscrit que hi ha a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Vostè diu: «responsabilitats». Miri, a mi, si vostè em vol fer dir des d'aquí qui n'és responsable, jo no li ho diré: jo, el que no faré, des d'aquesta tribuna, és precisament, en tota una qüestió en què hi ha una implicació tan important, des d'un punt de vista tècnic, tecnològic i laboral..., l'única cosa que li vull dir és el que he manifestat. Aquí hi ha unes dades objectives. Jo, precisament, en la meva intervenció he volgut, precisament, que aquestes dades objectives fossin les que ens facilitessin la comprensió del problema. Ferrocarrils de la Generalitat va contractar Klaussenmann i Maquinista. Quan, precisament, va fer l'oferta Maquinista de la construcció, precisament, d'aquestes unitats de trens, es va presentar, precisament, acompanyat d'una empresa, Auston Atlantic, en què la seva tecnologia —i, ho repeteixo, Maquinista va considerar que el seu disseny de la caixa, amb caixa d'alumini, experimentada més de deu anys a Europa, en molts dels metros i suburbans, junt amb Auston Atlantic, que realment era el paquet, per entendre'ns, des d'un punt de vista del que podia ser la renovació o la revisió tecnològica... Per tant, es va presentar convençuda que realment aquest ensamblatge era positiu, i la decisió del concurs va ser entendre que ho era, per la seva experimentació. No estem —ho repeteixo, per aquí s'ha dit— davant d'un prototipus, no hi estem. No hi estem. Senyor Ribó, no estem davant d'un prototipus perquè, precisament, la part que vostè ha dit, precisament la part que vostè ha dit «electrònica », que és part dels problemes d'adaptació a la línia de la Generalitat, precisament, té una experiència, com li he dit abans, precisament, de mil unitats al metro de París i de més de cent unitats, darrerament, al metro de Lió. Per tant, des d'aquest punt de vista, des d'un punt de vista tecnològic, no estem en cap tipus d'experimentació.

Precipitació? Miri, no hi ha cap tipus de precipitació, hi ha una entrega, hi ha una entrega per part de la companyia que ho notifica, després d'unes proves, dient que estan en explotació comercial. En tot cas, la recepció provisional, en el seu sentit, es va dir: «Estan en explotació perquè s'han provat durant quatre o cinc mesos», i, ho repeteixo, després de vuit mesos de retard sobre l'entrega per contracte, sobre l'entrega per contracte. Per tant, precipitació, cap, perquè la precipitació hauria estat al cap d'un mes o dos mesos, quan la companyia, tot i havent-hi un retard important, va notificar a Ferrocarrils de la Generalitat que es podien posar en explotació comercial aquestes noves unitats de tren.

Jo, el que no voldria —i suposo que vostè tampoc ho desitja, perquè precisament aquesta és una actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya molt important, vostè ho ha dit, des d'un punt de vista de la potenciació de l'empresa pública: que ni vostè ni jo tinguéssim mala sort, però, en tot cas, el que en aquest moment ens torna a notificar la companyia, ens torna a notificar la companyia, és que hi ha dues unitats de tren que, des de fa més d'un mes, estan circulant buides, de dia, precisament, per entrar en explotació comercial, ens estan dient que, a partir del mes de març, el 10, el 20 i, la tercera unitat, el 30, podran entrar en via en explotació comercial.

Espero, Il·lustre senyor Diputat, de la seva preocupació —que també és la meva i la de tots els ciutadans de Catalunya— que ni vostè ni jo tinguem aquesta mala sort i que realment puguem donar servei a tots els ciutadans, amb una millora de la qualitat del servei.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els béns i els serveis de l'Institut Social del Temps Lliure traspassats el 1980

El Sr. PRESIDENT: La següent interpel·lació és la que formularà el Diputat senyor Xavier Guitart, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre els béns i els serveis de l'Institut Social del Temps Lliure.

El senyor Guitart té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la tasca de control que exerceix el Parlament sobre les actuacions del Consell Executiu té, potser, com a finalitat més important, la d'assegurar, la de garantir o la de vigilar que aquestes actuacions tinguin una adequació formal, una adequació real amb l'ordenament vigent, en general. Aquesta interpel·lació, doncs, tracta, potser, de demostrar, en un camp concret, en el camp que està xifrat el tema, la manca d'adequació del comportament del Consell Executiu respecte a aquell tema, és a dir, la manca d'adequació de les actuacions del Consell Executiu respecte a la normativa vigent, i, a vegades, no solament això, sinó l'actuació en contra.

L'Institut Social del Temps Lliure va ser traspassat a Catalunya el desembre del 1980. Molt poc després, l'Institut Social del Temps Lliure desapareixia com a tal, i, per tant, no hi havia cap referència normativa a la qual atenir-se. Val a dir que aquesta transferència, o aquesta competència, per part de la Generalitat de Catalunya és una competència exclusiva. D'aleshores ençà, cap norma no ha sortit que guiï les actuacions del Consell Executiu respecte a aquesta actuació. D'aleshores

ença, s'han fixat taxes. Jo vaig fer una pregunta al Consell Executiu dient: «On i quan s'han fixat aquestes taxes? A quin *Diari Oficial* s'han publicat les normatives adequades que permetien fixar taxes concretes, no només per pujar, diguem-ne, els preus habituals, sinó per fixar-ne de nous?» Bé, aquesta pregunta ja havia de ser reglamentàriament contestada i encara no ho ha estat, però espero que el Consell Executiu, probablement, en la seva resposta, podrà donar-ne resposta en aquesta mateixa interpel·lació.

Hi ha hagut una absència d'organigrama. Els serveis aquests estan adscrits a la Secretaria General Tècnica del Departament, però cap Servei no els guia, cap persona en concret no n'està al front per dirigir-ne l'actuació. Bé, al llarg d'aquests quatre anys no és estrany, doncs, que succeissin coses realment anòmales. Jo podria dir aquí afirmacions compromeses, com, per exemple, que en alguns d'aquests centres traspassats, dels quals, diguem-ne, els treballadors poden gaudir, com els instituts que hi ha a Tarragona, Lés, Núria o Llançà..., són institucions, cases per anar a passar les vacances, sorprenentment; en molts d'aquests casos, si vostès demanen els noms dels beneficiaris veuran que any rere any són les mateixes persones que n'han fruït. Aquest és un comportament certament anòmal, que no ens estranya, tenint en compte que no hi ha cap normativa concreta ni un organisme capaç, adequat per vigilar això, dintre de la Conselleria de Treball a la qual està adscrit aquest organisme.

Certament, quan es va produir el traspàs, es va produir el traspàs de vint-i-quatre edificacions, de vint-i-quatre centres, de vint-i-quatre béns, en principi, molts dels quals estaven ja, certament, en un estat ruïnós. Bé, penso que s'ha de felicitar aquí també una actuació del Consell Executiu —concretament, la casa de Lés era una casa enderrocada, avui és una casa que està arreglada, hi ha hagut un pressupost que s'ha gastat; per tant, l'enhorabona. A Lés, però és que hi havia vint-i-quatre centres traspassats, i, d'aquests vint-i-quatre, podria fer una altra afirmació compromesa, en dir que la Generalitat en més de vint ni tan sols hi ha anat, és a dir, ni tant sols se n'ha assabentat, pràcticament, que són competència de la Generalitat i, per tant, ni tan sols hi figura allò que es fa sempre el primer, quan arriba un traspàs, que és posar aquell cartell que diu «Generalitat de Catalunya». No hi és.

Per dir alguns exemples molt pel cim, ens trobem, per exemple, a Blanes. A Blanes hi ha dos locals. Bé, estan en funcionament. Un d'aquests locals, sorprenentment —ens agradaria que el senyor Conseller ens en pogués fer l'explicació— és el local social d'un partit present en aquesta Cambra, era un bé de l'Institut Social del Temps Lliure. Ens trobem a Almatret una llar del productor, que, quan nosaltres ens posem en contacte amb ells, ens diuen: «Desconeixíem nosaltres que tinguéssim cap relació amb la Generalitat.» No ho sabien, ningú hi havia anat mai. I ens podríem trobar així amb Cercs, ens podríem trobar amb les cases de Valls, de Tarragona, de Lleida, de Girona, els terrenys de Banyoles, ens podríem trobar amb la residència de Canet de Mar... També sota tot desconeixement del Consell Executiu; una casa, una residència a Vilanova i la Geltrú, que, des de l'any 76, està tancada, una finca immensa que s'està fent malbé. I ens trobem també amb temes sorprenents, com un càmping, traspassat a la Generalitat de Catalunya, a Pineda, i que, curiosament, avui està gestionat per un particular; probablement, quan es va traspassar aquest paquet ja funcionava així, probablement, però, en tot cas, en quatre anys no se n'ha fet cap, de gestió, per assegurar que el funcionament fos el correcte. En tot cas, ens agradaria saber quant a aquest particular, per exemple —si és que ho és— de Pineda de Mar, que gestiona un càmping públic, diguem-ne, un bé de l'Institut Social del Temps Lliure, un bé sindical dels treballadors, on van els beneficis, quin tipus de cànon —si és que n'hi ha— paga a la Generalitat, quin tipus de contracte administratiu —que suposo que hi deu haver— i on figura aquest contracte administratiu. Seria certament important de saber-ho, així com a Esparreguera, on, una altra vegada, trobem que un partit d'aquesta Cambra té també una seu social dintre d'aquest local, compartit amb tasques que fa l'Ajuntament.

Certament, no crec que calgui posar massa més exemples per a veure que aquest no és, precisament, un model de gestió ni un model de funcionament. Però jo voldria encara acabar amb una altra cosa que ens causa també inquietud: vostès deuen conèixer tots la residència de Tarragona, una residència enorme, una residència molt bonica, molt ben dotada, gran. Doncs bé, molts metres quadrats, molts metres quadrats han estat cedits a un club nàutic. Jo no hi tinc res en contra; em sembla molt bé que la Generalitat, si ho creu convenient, pugui cedir uns terrenys a un club nàutic, a un particular o a qui sigui. Ara, el que a mi m'agradaria saber és, això, que és un bé públic aquesta concessió, a quin *Butlletí* o a quin *Diari Oficial* l'han consignat vostès. Digui'ns vostè, si us plau, senyor Conseller, quan ens contesti quin tipus de contracte i quin tipus de cànon, quin era l'òrgan adequat per fer aquest tipus de contracte i quina és la relació jurídica amb la qual es mou un terreny que és públic i que actualment està cedit a un particular, ni que sigui una persona jurídica.

Doncs bé, certament..., al començament deia que la tasca de control tracta de dir que l'actuació del Consell Executiu de la Generalitat s'adeqüi a la normativa vigent; penso que aquest és un model clarissim d'actuació contrària, que ens agradaria, en tot cas, que ens fos desmentit pel Consell Executiu de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Treball té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Joan Rigol): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el senyor Diputat que m'interpel·la sap que probablement, o molt probablement, aquesta és l'última interpel·lació, en aquesta tasca de control que contínuament ha anat fent a aquest Conseller, i realment voldria simplement, en aquesta ocasió, si això fos així, de dir que, de debò, la tasca de control que van fent de l'Executiu —i en el cas concret meu—, l'haig de valorar molt positiva, perquè ens ajuden realment en aquest sentit, i li voldria agrair això.

Segon punt. Miri, ens han traspassat moltes coses; vostè n'ha esmentat un, per exemple, el de Cercs. Sap per què no he anat jo a Cercs a veure-ho, perquè el que ens han traspassat és sota el pantà de la Baells, i, evidentment, jo tampoc no em puc exposar a fer submarinisme per prendre possessió d'un traspàs; no entra dintre de les atribucions del Conseller de Treball. *(Rialles.)* Ja n'hem fet, de coses, com a Consellers, però aquesta, encara que me la demani l'oposició, no m'atreveixo a fer-la perquè tinc les meves limitacions. *(Rialles.)* Permeti'm la

broma, però és que és així; realment ens van traspassat una cosa que és sota el pantà de la Baells.

Però això, que és tan característic i que pot moure a la hilaritat —d'acord, perquè és així—, pensi que ens han traspassat una colla de bars que eren subrogats a una determinada gent que encara no els ha acabat el contracte, i, evidentment, no posaré el cartell del Departament de Treball en un bar..., que estem esperant amb candeletes que es vagin acabant els contractes, perquè els tenen un determinat tipus de gent, per fer, no el que em sembli a mi o el que li sembli al Departament de Treball, sinó una cosa que saben les centrals sindicals, i que en aquest sentit intentem posar-nos d'acord per veure quin ús se'n fa.

Mirin, al Departament de Treball li ha caigut aquest traspàs, que em penso que és una cosa molt digna i molt positiva, i el que hem intentat de fer és arreglar-ho. Jo li haig de dir una cosa, senyor Guitart; que vostè digui: «Home...», i en la meva tasca de control agraeixo al Departament de Treball el fet que la residència de Lés, que feia 15 anys que no funcionava, funcioni. De debò, per a una persona que és a l'Executiu, saber que un Diputat o l'oposició puja aquí i li ho valora, humanament és reconfortant, perquè ha representant un esforç per a vostès, que ens han permès en el pressupost posar la consignació, per tant, no són uns diners que m'he tret jo de la butxaca, sinó que és d'aquí, però que realment s'ha posat en marxa això, i s'ha posat posant-nos d'acord la gent del sector d'hostaleria de la Vall d'Aran, posant-nos d'acord amb les centrals sindicals. Se n'han fet bastants, de coses així.

Per exemple, vostè sap que la Residència de Tarragona és un monstre —allà sí que hi he estat—, i li puc dir que allí hi cap una quantitat de gent, possiblement els senyors Diputats no saben, per exemple, que, per la Residència de Tarragona, hi passen a l'any unes 125.000 persones, és a dir, que és una cosa important. Si vostè ha estat allà, ha vist que s'ha millorat bastant i que s'ha posat d'una manera digna. Vostè m'ha preguntat una cosa molt concreta —i moltes d'aquestes coses jo ara no les porto preparades— i em diu: «Escolti, com és que han cedit això a un club nàutic?» Jo li puc dir que una persona que abans treballava al meu Departament i que probablement vostè coneixerà, perquè a més és company de vostè en molts aspectes, em va dir: «Escolta, això és al costat mateix de la platja —la ciutat residencial de Tarragona—, aquí hi ha un club nàutic, que si nosaltres li fem una cessió determinada, permetrà a tota la gent que vingui a aquesta residència de poder usar d'unes installacions nàutiques, que normalment la gent ve allà sense aquesta preparació». I ens va semblar que era un bon servei el fet d'oferir a tota aquella gent d'allà, que puguin usar unes installacions nàutiques. Si, a més a més, intentàvem arreglar —no sé si vostè ho sap, això..., que vàrem arreglar tot aquell polisportiu d'una manera força digna, doncs ens va semblar que podíem oferir un ventall de recursos a tots els treballadors que hi anaven, positiu. Si em pregunta ara quin tipus de cessió és, jo ara, en aquest moment, no li ho sabria dir. El que sí que li puc dir és que és a la disposició de vostè, i en aquest punt em comprometo personalment que ho pugui veure.

Què hem fet més? Doncs, miri, a Llançà també hi hem treballat bastant, ho hem arreglat.

Punts que encara ens queden per arreglar. Tenim una residència a mig fer i que s'està fent molt bé a Núria, a l'Ajuntament de Queralbs, però resulta que la concessió de l'Ajuntament de Queralbs del terreny s'acaba d'aquí a un any. A nosaltres ens sembla que no hi podem invertir 40 milions en aquesta residència si no tenim l'acord de l'Ajuntament de Queralbs, que ens permeti donar una utilització de l'ús social d'això amb més garanties, que no que d'aquí a un any s'hagi d'acabar. Aquest és un punt, i realment això s'està deteriorant molt.

Em penso... Per què això no és a dins d'un institut? Miri, nosaltres, per exemple, es va signar una cosa que tots vostès coneixen, que és el «Acuerdo Nacional de Empleo, l'ANE, l'Acord Nacional d'Ocupació, i en aquell acord, en el qual nosaltres no hi érem, es varen posar d'acord les parts perquè el 50% de les places del temps lliure passarien per les centrals sindicals.

Nosaltres, que no hi érem, en aquest acord, a la taula de negociacions, i que, per tant, no el vam subscriure, immediatament ens vàrem posar d'acord amb les centrals sindicals per passar-los aquesta oferta. I això ha funcionat, i les centrals, de vegades això els desbordava i no podien accedir, i nosaltres els complementàvem en aquesta tasca. Això ha anat funcionant. Per exemple, venien ajuntaments i ens deien —que és el cas de Valls; tampoc no em pregunti, perquè no ho tinc preparat ara, quin tipus d'acord hi ha—, però ens venia l'Ajuntament de Valls —probablement vostè coneix l'Ajuntament de Valls— i ens diuen: «Escolti, aquí hi ha unes installacions que les podríem explotar conjuntament.» No hi havia cap problema de part nostra, i realment vàrem arribar a un acord amb l'Ajuntament de Valls, sempre amb l'acord de les centrals sindicals que formen part del consell de treball. I, evidentment, en el dossier —això sí que em recordo que hi consta—, hi ha l'acord de Comissions Obreres i l'acord d'UGT de Valls dient que es faci realment això. Ens hem posat d'acord amb ajuntaments i amb entitats que hi tenien drets i que els invocaven, d'abans de la guerra, d'abans de l'ocupació. Hem anat cercant acords en aquest sentit amb ajuntaments, amb institucions polítiques —ja dic que provenen d'abans de la guerra—, amb les centrals sindicals. La situació definitiva de l'Institut del Temps Lliure no està feta. Evidentment que no està fet, i és una tasca que queda per fer, però la millora de la gestió —després, en tot cas li podria donar amb xifres—, li asseguro que em sembla que sí que podem venir al Parlament dient: «Escolta, abans hi anaven cent mil i ara hi van cent vint-i-cinc mil aquí.» I del que sabem de la gent és que es troba més ben tractada, perquè també hi ha més recursos que ens ha donat el mateix Parlament.

En síntesi, hem intentat millorar la gestió, hem intentat posar-nos d'acord amb totes les parts afectades sobre aquest patrimoni, i estar encara pendent com i de quina manera s'arbitren aquests béns patrimonials que té la Generalitat en relació amb les centrals sindicals. El que sí que saben les centrals sindicals és que aquesta és una qüestió que és sobre la taula i que funcionaran les residències de Lés, les de Llançà, les de la ciutat residencial de Tarragona, i que tota la resta és una qüestió que està pendent per veure quin ús se'n fa, des del punt de vista patrimonial i sindical.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. GUITART: Des de l'escó, senyor President, jo suposo, senyor Conseller, que els ciutadans de Cercs deuen tenir una certa afició pel submarinisme perquè actualment hi ha una junta, una junta que funciona subvencionada per l'Ajuntament, per l'Ajuntament de Cercs, i que és al davant d'aquest local. Senyor Conseller, vostè potser no és submarinista, però deixi que els altres si ho són, el puguin practicar. En tot cas, en tot cas, el que sí que hi va haver va ser una història d'un local inundat que l'Ajuntament va pagar, quant a la seva neteja i que després, en un contenciós amb l'AIS, va guanyar aquest contenciós i es van dipositar els diners al Banc d'Espanya, que encara té aquests diners per retornar a l'Ajuntament. Jo no sé si vostè fa dies que no ha anat per Cercs, però si hi anés, probablement li explicarien tot això, que també té la seva gràcia.

En tot cas, senyor Conseller, certament aquesta és l'última interpel·lació d'aquest procés legislatiu, però, miri, jo li he de dir, que d'aquestes coses concretes que vostè, una a una ha anat contestant, per sobre d'elles hi havia una pregunta que era la interpel·lació, que eren els propòsits de captenir del Consell Executiu, i per sobre d'això, la necessitat que la seva adequació fos subjecte a la Llei. El Consell Executiu, per més bones intencions que tingui, cap govern del món, per més bones intencions que tingui, té un xec en blanc per fer el que li doni la gana, perquè, sap què passa, que amb bona intenció també es poden equivocar, i per això hi ha unes lleis, i per això hi ha un Parlament que demana que les compleixin. I jo li he dit, senyor Conseller: «Quines són les normes i a quin *Diari Oficial* han sortit» —i repeteixo la pregunta— «les taxes que avui, actualment, es paguen en els béns diversos d'aquest Institut? On són? Qui les ha fixades?» Digui-ho, si us plau.

Dos. Jo li dic: «Avui passen coses estranyes, si vostè ho mira i qualsevol Diputat va a veure quines són les persones que han fruït d'aquestes residències veurà que són les mateixes », i vostè això no m'ho ha desmentit. Si això és així, vol dir que el funcionament és, no en aquest cas, al marge de la Llei, sinó en contra de la Llei. S'hauria de dir una paraula forta. Aquí és un cas clar de molt mala administració —per dir-ho d'una manera suau—, però, realment que això passi és molt greu, i que un Diputat ho pugui afirmar tranquil·lament en aquesta Cambra és molt greu. En diverses residències vostè pot comprovar que les mateixes persones hi van cada any. Quina sort, que els toca a ells cada any!

Tres. Jo li puc parlar, és clar, que en cadascuna d'aquestes cases hi ha una utilització que a mi, des de la meva perspectiva, no em sembla la correcta, i vostè ens diu que el contracte acabarà, no acabarà... Escolti, és que no es tracta que acabi o no; que ens digui, en tot cas, quan comença i quan acaba, i per al cas de Tarragona, està molt bé, potser sí que s'havia de fer el que s'ha fet, però, això vostè no ho pot fer amb bona voluntat i prou, vostè ha de seguir el procediment administratiu necessari, i no l'ha seguit en absolut. Per quant de temps estaran aquests senyors del club marítim utilitzant un bé públic? Per quant de temps? Quina és la relació jurídica? Quin tipus de contracte administratiu? Després de la seva explicació, em sembla que no ha donat, en absolut, resposta, i que, per tant, la mateixa inquietud que tenia en començar aquesta interpel·lació és la que mantinc ara, en acabar-la.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo m'havia fet la il·lusió que al cap de quatre anys, quan es parlaria que no complim la Llei i que ho fem tan malament s'hauria modificat una mica la cosa.

Miri'n, jo li haig de dir que el compliment administratiu de tot això té els seus dossiers corresponents i li puc donar fe que està com Déu mana.

Senyor Diputat, quan em faci la pregunta, i que jo pugui venir aquí preparat amb els termes de la pregunta de vostè, tindrà tota la informació sobre això, el que no puc és improvisar sobre la marxa. Agafi el text de la pregunta i de la interpel·lació que m'ha fet, i veurà vostè si sóc capaç de venir amb tota una pila de contractes aquí, esperant a veure què és el que vostè em pregunta.

Si el que es tracta és d'això, com a control, li dic que no ha anat bé, això. Que el que va bé, des del punt de vista del control és d'exigir-nos però no des de les paraules buides, sinó de dir: «Escolti, senyor Conseller, aquest punt no el tinc clar, aclareixi-m'ho.» Li ho oferiré. El que no puc és venir aquí, amb una pregunta genèrica, que vostès després em preguntin d'una cosa o d'una altra, i que, al final fem veure que jo no li faig cas, a vostè. No és veritat, senyor Diputat, vostè és un representant del poble de Catalunya, i jo intento de fer-li cas. El que no puc és que, davant de preguntes genèriques del Parlament, m'hagi de posar a mi contra les cordes, perquè no en tinc cap necessitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El senyor Guitart demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: No hi ha nova intervenció?

El Sr. GUITART *(de l'escó estant)*: Si m'ho permet... És que una interpel·lació, sempre, senyor Conseller, és sobre una cosa genèrica, per Reglament.

Res més, gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els programes d'educació compensatòria

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els programes d'educació compensatòria, que formularà el Diputat, senyor Felip Lorda, del Grup Socialista. El senyor Lorda té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. LORDA: Aquesta vegada, senyor President, procuraré atennir-m,e com a membre conscient de la Mesa, als deu minuts que em pertoquen.

L'11 de maig de 1983 el *Boletín Oficial del Estado* publicà el Reial Decret 1.174/1983, del 27 d'abril, sobre educació compensatòria. El mateix Decret, i això és important, defineix aquesta modalitat d'educació i n'assenyala els objectius. Diu: «La desigualtat davant el sistema educatiu en què es troben determinades persones per raó de la seva capacitat econòmica, nivell social o lloc de residència, exigeix que la política educativa tingui una projecció compensatòria i integradora. Si bé aquesta projecció ha de constituir una referència permanent a l'esmentada política, difícilment s'evitarà la reproducció d'aquesta desigualtat si no es presta una atenció preferent als grups d'individus les condicions d'inferioritat dels quals són especialment flagrants respecte les possibilitats que el sistema es-

colar general ofereix.

L'atenció preferent a sectors especialment desfavorits es desenvoluparà mitjançant un programa que atengui objectius i porti a terme actuacions ben definides, que van des de la constitució de serveis de suport escolar i centres de recursos fins a la realització d'inversions en obres i equipaments, passant per l'estímul de la permanència del corresponent professorat, l'establiment de campanyes d'alfabetització i cursos especials per a joves de 14 i 15 anys no escolaritzats, o la creació d'específiques modalitats d'ajut a l'estudi.

Finalment, després de considerar zones d'actuació educativa preferent les àrees geogràfiques amb uns indicadors que els confereixen el caràcter de «deprimides», des del punt de vista educatiu, naturalment, el Reial Decret parla de la «participació i descentralització» a l'hora de posar en marxa la realització del programa. Diu literalment: «Un programa com el definit, que aspira en darrera instància a aconseguir que el sistema educatiu funcioni sobre bases més justes, necessita una àmplia cooperació social i una generosa conjunció d'esforços, per la qual cosa aquest programa és concebut com un instrument obert a les Comunitats Autònomes, diputacions, ajuntaments i altres entitats públiques o privades que desitgin participar en la seva realització.»

Aquest Decret que acabem de extractar i que comportava l'assignació a Catalunya de 105 milions de pessetes i de 102 mestres a temps complet, durant el curs 1983-1984, no va tenir efectivitat a casa nostra fins al mes de desembre de l'any passat, en virtut d'un conveni entre el Departament d'Ensenyament de la Generalitat i el Ministeri d'Educació i Ciència, signat el dia 1 de l'esmentat mes, és a dir, prop de vuit mesos després de la publicació del Decret i quan ja havia transcorregut un terç del curs al qual es refereix i que esgota les assignacions. Per què es triga tant a signar un conveni que, en definitiva, s'ha concertat en termes semblants als pactats molt més d'hora amb la resta de les Comunitats Autònomes? Quina diferència hi ha entre el conveni amb la Generalitat i el signat amb les altres Comunitats? El cas és —potser era inevitable ateses aquestes pèssimes condicions inicials— que el desenvolupament i l'aplicació del Decret a casa nostra s'ha fet d'una manera precipitada i irreflexiva, sense complir-se gairebé cap dels requisits que exigeix l'educació compensatòria.

En primer lloc, malgrat que els sindicats presents al sector i l'Associació d'Educació Permanent d'Adults havien expressat llur desig de ser informats i de participar en tot el que afecta l'aplicació dels programes, i malgrat que la major part dels ajuntaments implicats ja feien una important tasca substitutiva en el tema, malgrat l'interès demostrat per tots els Grups polítics a incloure el conveni en la Moció 58/I, aprovada pel Ple del Parlament el dia 15 de juny del 83, mitjançant les quals s'insta el Consell Executiu a elaborar i aplicar un pla de mesures urgents sobre l'educació permanent d'adults, malgrat tot això la informació, la consulta i la participació d'aquests sectors han estat nul·les.

Per altra banda, el programa no s'ha localitzat en zones d'actuació educativa preferent, com diu l'article 3 del Decret. El que s'ha fet és repartir els mestres en funció de les demandes o necessitats més o menys urgents del sistema. Sense partir d'un mapa de comarques o zones educativament deprimides o d'un pla o programa nacional és inútil discutir si els recursos han estat ben o malament localitzats, i no disposem de cap mapa d'aquest tipus ni de cap programa general.

El repartiment de places que s'ha fet no només no respon, doncs, als requisits de l'educació compensatòria, tal com la defineix el Decret, sinó que representa una mena de desviació de recursos a favor del sistema educatiu ordinari, la qual cosa és difícilment justificable. Només un exemple: el mandat del Parlament que conté la Moció abans esmentada parla d'una campanya d'alfabetització a zones especialment afectades, i es concreta como ara Cornellà, l'Hospitalet, Girona, Lleida i altres. Doncs bé, al programa d'alfabetització d'adults, la Generalitat ha adjudicat 42 professors a 25 llocs, entre els quals no hi figura, com a mínim, Lleida. Jo tenia anotat també Cornellà, però se m'ha dit després que a Cornellà sí que s'hi havien assignat uns professors; per tant, rectifico. Però a Lleida no, que és una bossa d'analfabets, hi ha una bossa d'analfabets. *(Rialles.)*

Finalment, la selecció del professorat ha deixat també, segons les nostres informacions, molt a desitjar.

En resum, tot indueix a creure que l'excel·lent iniciativa —no dubtem a qualificar-la així— que ha tingut el Ministeri d'Educació i Ciència sobre la tan necessària educació compensatòria i els considerables recursos materials i humans que ha posat a disposició de la Generalitat per tal de dur-la a la pràctica s'han malmès, llastimosament, per la desafortunada gestió del nostre Govern autonòmic. Sento molt dir-ho.

Per tot això, adrecem al Consell Executiu la següent interpel·lació: quins han estat els motius de la política del Departament d'Ensenyament pel que fa a l'aplicació a Catalunya dels programes d'educació compensatòria i dels recursos posats a la seva disposició per tal de realitzar-los?

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta té una resposta molt simple i molt senzilla: vàrem trigar tant a signar aquest conveni perquè enteníem que aquest conveni, tal com estava formulat, retallava les competències de la Generalitat i envaïa els terrenys que feien referència al mateix Decret de traspassos. Una generalització: jo he expressat al Ministre d'Educació i Ciència que nosaltres, com a Govern, i el Departament d'Ensenyament, com a Departament d'Ensenyament, no compartim el criteri d'aquests dits Decrets que comporten els denominats «programes nacionals».

Nosaltres hem d'establir les nostres pròpies prioritats i, amb càrrec als pressupostos de l'Estat, ens han d'atribuir els recursos necessaris per desenvolupar-los. No s'hi val que quan anem a demanar professors, *cupo* de professorat per a la formació permanent d'adults, per a l'alfabetització, no se'ns atribueixi ni un sol professor, donant l'explicació que posteriorment sortirà un decret que establirà un programa dit «nacional». No és sobre la base dels programes nacionals que nosaltres resoldrem els nostres problemes, que nosaltres donarem resposta a les nostres prioritats i a les nostres necessitats. És, en tot cas, sobre la base que se'ns assignin els recursos que, en justícia, ens corresponen, i que sobre aquests recursos nosaltres puguem decidir.

El senyor Diputat i jo, dins d'aquesta mateixa tribuna, hem

coincidit en la necessitat que hi hagi programes d'alfabetització, que hi hagi programes de formació permanent d'adults, però això, com vostè sap, exigeix que hi hagi una assignació de recursos per inversions i una assignació també de professorat. Quan ens va ser denegat aquest professorat per la via del conveni, nosaltres vàrem entendre que això no hauria hagut de ser així, sinó que el que hauria hagut de ser és que ens haguessin proposat el professorat, i, en tot cas, el que pot fer el Ministeri és establir línies, programes, recomanacions, de tal manera que signifiqui una aportació positiva per als governs, de Catalunya, per als governs de les Comunitats Autònomes.

Però no va ser únicament això, sinó que el programa, tal com estava desenvolupat, retallava les nostres competències, i vostès ho entendran perfectament. En el conveni s'establia que aquests professors serien —a proposta de la Comunitat Autònoma— professors amb expectativa de destinació i professors procedents de les escoles normals, aquests que se'n diuen de lliure accés, i que aleshores aquests professors serien nomenats i pagats pel mateix Ministeri, i que el programa seria controlat, tal com es va dir textualment a peu d'obra, per persones dependents del Ministeri, perquè deien que era un programa nacional. Nosaltres no podíem consentir que s'establís una doble xarxa en funció d'aquest programa o programes posteriors, i, per tant, nosaltres vàrem dir que aquest seguiment a peu d'obra en tot cas ens corresponia a nosaltres, que el nomenament del professorat —decret de transferències— és competència de la Generalitat i, a més, que nosaltres no disposem aquí a Catalunya de professors amb expectativa de destinació i professors d'accés lliure que no estiguin incorporats al sistema. Tothom sap que aquí a Catalunya un dels problemes que tenim és un nombre considerable de professors interins, de professors que s'han incorporat sense seguir les pautes normals d'accés a cos, com són les oposicions.

Per tant, vàrem seguir un procés de negociació que va tenir dues etapes. La primera va ser de modificació del conveni, i puc afirmar que, després de moltes converses, després de moltes negociacions, aquest conveni es va arreglar. Com sempre, d'una manera de compensació per un costat i per l'altre: el seguiment el fem nosaltres, però, en definitiva, després s'estableix una comissió mixta Ministeri-Generalitat que podrà comprovar i podrà vetllar pel compliment d'aquest programa.

Punt número 1. A nosaltres ens semblava que, fet el seguiment per nosaltres, la comprovació, donat que era un programa dit «nacional», podia correspondre al Ministeri, i per tant no vàrem posar més inconvenients sobre aquesta proposta. Li haig de tornar a dir una vegada més que nosaltres, aquests programes nacionals, no són el que nosaltres desitgem, no són el que és recomanable, no són el que sigui desitjable. Els programes els hem de fer nosaltres i, per tant, no podem seguir per aquesta via. I, en aquest sentit, celebro molt que el mateix Parlament de Catalunya establís limitacions, amb l'acceptació d'aquests programes per la Generalitat, perquè no cal dir que hauria estat una via extremament perillosa que aquests convenis s'haguessin pogut establir amb altres institucions que no haguessin pogut ser el mateix Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Segon punt, el professorat. Nosaltres no podíem acceptar dues coses. La primera, que el nomenament d'aquests professors fos fet pel Ministeri. La segona, que el termini en què s'acabés aquest contracte fos el 31 de juny, perquè resultava que a professors incorporats de nou, el 31 de juny s'acabava el seu contracte, i, en tot cas, si s'haguessin hagut d'incorporar, que haguessin tingut una prioritat per a la incorporació, haurien hagut d'estar dos mesos amb la intranquil·litat que vostè pot suposar. Per tant, es tractava, en primer lloc, de modificar els terminis —que es van modificar— i, en segon lloc, que aquests professors fossin proposats, nomenats i pagats per la Generalitat. La qüestió de la proposta ja era al conveni; la qüestió del nomenament no hi era. Després de llargues i moltes negociacions —de les quals jo vaig fer partícip alguna de les persones d'aquesta Cambra—, es va arribar a un acord pel qual el nomenament seria fet per la Generalitat; és a dir, que nosaltres podríem seleccionar-los i podríem nomenar-los. I en el que no es va arribar a un acord és que el pagament fossin els diners que ens fossin transferits i que els paguéssim nosaltres. És una gent amb què es crea l'anomalia que són nomenats per la Generalitat, un contracte de la Generalitat, però que són pagats directament des del Ministeri de Madrid; és a dir, que els ingressen els diners procedents del mateix Ministeri.

El conveni no podia ser el mateix que el de les altres Comunitats Autònomes, que jo desconec, i dic que no pot ser el mateix perquè fins i tot el mateix dia de la signatura el vàrem haver de modificar, perquè en l'últim moment el Ministeri ens va posar un inconvenient tècnic i era que com acceptaria la seva intervenció en el pagament d'un professorat que ells no havien nomenat. I allà mateix es va trobar una fórmula que permet a la Generalitat nomenar unes persones amb càrrec a un crèdit que és consignat en els pressupostos dependents de Madrid, i a Madrid pagar uns professors que no vénen avalats pel corresponent contracte. Per tant, és clar que el temps que va transcórrer entre la signatura i la proposta del Ministeri el vàrem dedicar, fonamentalment, a negociar una situació que a nosaltres ens semblava estrictament necessària, perquè els professors fan falta —ens feien falta ja quan els vàrem demanar per donar la formació permanent d'adults—, però que, al mateix temps, era imprescindible perquè, com que no els havíem tingut per una via, si més no que els tinguéssim per l'altra. I, per tant, el temps transcorregut jo crec que va permetre salvar la competència de la Generalitat, en la qual el Departament d'Ensenyament —i crec que tots els Diputats d'aquesta Cambra— estan implicats i tenen una obligació que es compleixi.

Ara bé, en relació amb l'altre punt. Quan el senyor Diputat diu que el repartiment de places que s'ha fet no respon als requisits de l'educació compensatòria tal com ha quedat definida i que no s'ha complert el mandat del Parlament que conté la Moció 58/I, aprovada pel Ple del proppassat 15 de juny, per il·lustrar i justificar la sorpresa que a mi em proporciona això i la seva denúncia quan afirmava —després ho rectifica— que Cornellà i Lleida han quedat sense professors. Una lectura ràpida del repartiment de professors del programa d'educació compensatòria ens fa adonar que Cornellà ha rebut, per a l'acció alfabetitzadora, tants mestres com l'Hospitalet, Badalona, Sabadell, Terrassa, Santa Coloma de Gramenet, Mataró, Sant Boi, Manresa o el Prat. Per a la resta de programes, ha estat dotat amb dos professors per a aules-taller i un professor per a deficients sensorials. En total, ha rebut, doncs, cinc professors

del programa d'educació compensatòria.

Pel que fa a Lleida, el repartiment ha estat el següent: dos professors per a aules-taller i dos professors per a deficients sensorials. En total, quatre professors del programa d'educació compensatòria.

D'acord amb tot això, la distribució va ser, pel que fa al programa, la següent: Serveis Territorials de Barcelona, 34; Serveis Territorials de Girona, 4, i Serveis Territorials de Tarragona, 4 —a part dels de Lleida. I per ser explícits del tot, els professors corresponents als serveis territorials de Barcelona varen ser distribuïts segons els criteris següents: dos professors per a les ciutats que superaven els 50.000 habitants i que tinguessin un índex d'analfabetisme superior al 7%, i un professor per a les ciutats de més de 25.000 habitants que tinguessin un índex d'analfabetisme superior al 7%, i que no haguessin rebut cap professor de Formació Permanent d'Adults a l'inici de l'actual curs 83-84.

A Barcelona ciutat se li adjudicaren sis professors, atès que el nombre absolut d'analfabets és superior a 80.000, encara que l'índex no arribi al 5%. El dia 12 de gener d'enguany la Directora General d'Ensenyament Primari va convocar els ajuntaments de Barcelona implicats en el programa d'educació compensatòria. El dia 24 de gener del 84 el servei de Formació Permanent d'Adults va celebrar una reunió amb tots els ajuntaments de Barcelona interessats en l'aplicació d'accions alfabetitzadores, amb col·laboració de monitors. Conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, es va concretar la destinació dels professors adjudicats a la ciutat de Barcelona; paral·lelament es va fer igual a la majoria de la resta de ciutats a les quals es van adjudicar professors del programa d'alfabetització.

Quant a la selecció de professorat, s'ha fet sobre la base de criteris completament objectius i que podem resumir de la manera següent. De la llista general de professors que havien sol·licitat interinitat, es va fer un buidatge del grup que havia sol·licitat donar classes en l'educació permanent d'adults. D'aquesta segona llista, se'n va treure una tercera, que eren mestres que havien sol·licitat interinitat i que desitjaven donar classes d'adults, a més de tenir un any d'experiència, com a mínim, ser mestre de català i/o tenir el reciclatge acabat. Feta aquesta relació, van tenir prioritat de nomenament els professors amb experiència docent mínima d'un any en l'ensenyament d'adults. Acabat aquest col·lectiu, es van nomenar els professors que tenien la màxima experiència docent.

Aquest procés de nomenament de professorat, jo, personalment, el vaig explicar en una ocasió a les mateixes organitzacions sindicals quan em vàrem fer una pregunta semblant a la que m'ha fet el senyor Diputat, i crec —tinc la confiança, així almenys m'ho van expressar— que el procediment havia estat un procediment objectiu i transparent.

Res més, moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpel·lant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, procuraré ser molt breu. Li agraeixo molt les explicacions que ens ha donat l'Honorable Conseller d'Ensenyament, i, és clar, comprenc també aquest interès a mantenir íntegres les competències de la Generalitat en matèria d'ensenyament, etcètera, però oblida potser que aquesta iniciativa va ser del Ministeri, que fins i tot en el Decret defineix el que és l'educació compensatòria: és un tipus d'educació que innova. I el programa aquest tenia un caràcter extraordinari, és a dir, ni els recursos humans ni els recursos materials gravitaven sobre el Pressupost de la Generalitat, però el que a mi em dol més que res és que, a conseqüència d'això, els qui n'han sortit perjudicats són justament aquelles persones que necessiten d'una manera imperiosa que siguin ateses en matèria d'educació.

Jo crec..., en resum, no m'ha dit que a Lleida hi hagi professors per combatre l'analfabetisme que hi ha encara en aquella ciutat, de forma que, almenys Lleida s'ha quedat sense atendre en una cosa que jo ja he insistit constantment, i és que l'existència encara de bosses d'analfabetisme en aquest país és una gran vergonya nacional. Jo crec, en definitiva, que la introducció de l'educació compensatòria a Catalunya —he dit abans que potser no podia ser d'una altra manera— s'ha fet malament, d'una manera precipitada, quan el curs ja havia transcorregut en el seu primer terç, i que no crec que es pugui redreçar massa, atès el temps que ens queda per esgotar l'actual curs escolar.

Esperem que en el curs vinent, si es repeteix la iniciativa o persisteix la iniciativa del Ministeri d'Educació i Ciència, que consisteix a posar recursos humans i econòmics a disposició de la Generalitat perquè atengui l'educació compensatòria, aquesta —potser sota el signe d'una constel·lació político-parlamentària diferent— redundi en veritat sobre els que realment necessiten aquesta educació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, només unes paraules. Miri, el programa d'educació compensatòria és un programa que nosaltres ja el teníem establert. Perquè en el punt que fa referència el senyor Diputat, sobre els dèficits i mancances de l'alfabetització i de la formació permanent, no calia que ens ho recordessin en el Ministeri, sinó que tots els presents en aquesta Cambra —i em fa l'efecte que d'una manera especial el senyor Diputat i jo mateix— ho havíem expressat repetidament. Per tant, aquest programa ja el teníem coll avall.

El que passa, com he dit, és que no ens van donar professorat per fer-lo, i diu «ens han posat uns recursos extraordinaris» Miri, vostè una vegada va dir aquí des d'aquesta mateixa Mesa que hi havia 300.000 analfabets. Si només calculant que a aquests 300.000 analfabets se'ls volgués donar una assistència de 30 alumnes per aula, farien falta 10.000 professors. Si ens en donen 102, vol dir que els programes i els diners atribuïts no són uns diners extraordinaris. Són uns diners minsos. Que jo entenc els problemes en què es troba el Ministeri, que són els que ens trobem nosaltres: tenim uns recursos insuficients per a les necessitats que actualment es presenten. Però, en tot cas, la necessitat hi és i els recursos són d'una magnitud que jo entenc que el que es pot fer és en definitiva intentar resoldre els casos més flagrants, però tot i així amb greus deficiències.

Per tant, jo crec que aquest programa, si ens haguessin donat els diners adequats —jo entenc que s'hauria hagut de fer..., no hauria calgut que haguessin fet aquest programa. Jo no crec, senyor Diputat, que el Ministeri s'hagi de dedicar a fer progra-

mes. El Ministeri no té aquesta competència; els Pressupostos Generals de l'Estat són pressupostos que es nodreixen sobre les contribucions que fan tots els ciutadans, i, per tant, el que no és competència del Ministeri, el que ha de fer és repartir-los de tal manera que les mateixes Comunitats, que ja som majors d'edat, facin i adoptin sobre les prioritats que tenen establertes, i que siguin les mateixes Comunitats que ho decideixin. No cal que ens ho decideixin des de Madrid, ja ho farem nosaltres, i li asseguro que amb més recursos donarem més classes d'adults.

En segon lloc, vostè s'ha referit —i, per tant, jo sento mantenir-me una mica en la mateixa posició—, que són pocs diners, la necessitat és molt gran. No dóno la culpa a ningú, però que quedi constància que per alfabetitzar farien falta molts més recursos, molts més dels que estableix el programa, i jo espero que en un futur puguem rebre més recursos per atendre aquestes necessitats.

Segon punt, vostè es referia al de Lleida. És que quan jo he dit que s'havien fet els repartiments, s'han hagut de fer sobre la base d'un professorat i d'uns recursos molt escassos, i, per tant, hem comptat també els professors que ja existien, i en el repartiment, quan no s'ha atribuït a Lleida, és perquè Lleida en tenia més dels que disposaven en proporció amb altres poblacions. Es comptabilitzava en això, com els he dits aquí, el nombre de professors existents i el percentatge d'analfabetisme. Jo crec que a Lleida n'hi fan falta, però en tot cas hi havia poblacions que tenien índexs superiors a aquest, i per això no se'ls ha pogut enviar. S'han enviat, en canvi, quatre professors dins del mateix programa, però no precisament per al programa d'alfabetització, perquè així corresponia d'aquesta distribució objectiva que s'ha fet, i que com aquí mateix es demostra no ha pogut donar resposta a totes les necessitats.

Jo espero també que en un futur puguem resoldre aquest problema, que és un problema que tenim pendent, que és un problema llastimós, però no és amb programes de bona voluntat, amb recursos molt reduïts com es resolen, sinó que és donant a la Generalitat els diners que li corresponen perquè pugui fer la distribució amb els criteris que nosaltres aquí mateix decidim.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 100/I, sobre el trasllat de cadàvers a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 100/I, sobre el trasllat de cadàvers a Catalunya, que formularan els Diputats senyors Daniel Terradellas i Lluís García, del Grup Socialista, o, millor dit, un d'ells. Senyor García, té la paraula.

El Sr. GARCÍA *(de l'escó estant)*: Senyor President, donat que aquesta interpel·lació, quan va ser plantejada, pretenia fonamentalment instar el Consell Executiu al seu compliment, i donat que el Consell Executiu, amb posterioritat a la interpel·lació, com ja he pogut comprovar efectivament ha desenvolupat l'ordre corresponent, retiro la interpel·lació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria de serveis socials

Passem, doncs, a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria de serveis socials, que formularà la Diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista. La senyora Barenys té la paraula per al torn d'exposició.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, aquesta intervenció d'alguna manera ens obliga a fer balanç d'algunes de les resolucions que havíem pres en aquesta Cambra en matèria de serveis socials i del consegüent desenvolupament que ha fet el Govern de la Generalitat d'aquestes.

Jo haig de dir que, malgrat la manifestada política pel Govern de la Generalitat en matèria de benestar social, crec que la política de serveis socials —i ho puc dir amb coneixement de causa després de quatre anys de seguiment de la política que ha fet el Govern de la Generalitat— no ha estat degudament potenciada, tant en els seus aspectes econòmics quant a dotació pressupostària, com en els seus aspectes administratius relatius a l'ordenació administrativa del sector.

Jo crec que es podia haver fet molt més en aquest tema, un tema en el qual tenim competències exclusives, traspassades fa aproximadament tres anys totes elles, i un tema en el qual es podia ser creatiu perquè hi havia tradició a Catalunya en el desenvolupament de la política de serveis socials, i en altres s'havia ja iniciat una política nova en el que fa referència als serveis socials primaris o de base, com en diem.

Penso que s'ha avançat poc, i em dol dir-ho. I em dol dir-ho perquè des de l'oposició hem intentat fer una tasca responsable, d'oposició responsable, fent aportacions que podien contribuir a un millorament d'aquests aspectes de la política de benestar, de la política de serveis socials.

És aquest l'argument de la nostra interpel·lació, i ve basat en la Resolució que en el Parlament, en la Comissió de Política Social, vàrem aprovar, la Resolució 72/I, aprovada el novembre del 82, en la qual dèiem que «el Parlament acorda instar el Consell Executiu perquè es prenguin les mesures necessàries a fi que s'utilitzin els convenis amb els ajuntaments i amb les institucions privades sense afany de lucre, amb l'objectiu d'establir les fórmules de col·laboració en la prestació dels serveis socials de base i el manteniment dels centres i els equipaments socials existents, per tal de garantir una continuïtat a l'usuari en la prestació dels serveis socials», i en un punt 2, que dèiem que «s'insta a determinar el marc general i les normes concretes per a l'establiment dels convenis, així com les disposicions oportunes per a la creditació, el control de qualitat i l'avaluació dels serveis i equipaments concertats, assumint les obligacions econòmiques que derivin d'aquestes.»

Bé, posteriorment, quan es va fer la convocatòria d'ajudes, de subvencions, coherentment amb l'aprovat en el Parlament i en el Decret 161/1983, del 28 d'abril, s'establia amb caràcter experimental la necessitat o l'obligació d'establir aquests convenis, aprovats ja en aquesta Resolució 72/I del Parlament. Nosaltres estàvem preocupats per si s'havia desenvolupat o no aquest tipus de política, i vàrem trametre una pregunta a l'Honorable Conseller perquè ens expliqués quins tipus de convenis s'havien fet en matèria de serveis socials, i això va ser motiu d'una resposta el dia 16 de setembre, en què ens parla-

ven que s'havia signat un conveni i n'hi havia sis més en projecte, convenis sobre els quals no voldria entrar a analitzar perquè vostè sap tan bé com jo, senyor Conseller, que aquests suposats convenis no responien a una política de desenvolupar la política de convenis, sinó que responien, per les informacions que jo en tinc, a situacions d'intentar arreglar el mal funcionament de serveis, com en el cas de Lleida, per exemple, o bé intentar solucionar, juntament amb la col·laboració dels ajuntaments i de les diputacions, alguns programes de serveis socials que s'havien iniciat anteriorment a haver aprovat aquesta Resolució.

Un altre aspecte al qual faig referència en aquesta interpel·lació és el desplegament de les disposicions oportunes per a l'acreditació de centres i serveis. Aquí sí que nosaltres hem de manifestar la més forta crítica —per no dir «dura»—, pel que significa d'abúlia política per tirar endavant el que s'establia ja en un Decret del 1981, el 218, en què es deia que es crearia el registre de centres i de serveis i que, per tenir dret a l'ajuda, s'havia d'estar inventariat o registrat, d'acord amb el que establia aquest Decret. Sembla que aquest Decret, aquest registre no s'ha tirat endavant, la normativa no s'ha desenvolupat, i creiem que això és greu, perquè el que sí que calia en el moment en què ja s'havien traspassat tots els serveis socials a la Generalitat, totes les competències en serveis socials, posar ordre en un sector que tenia molt poca tradició de política social i que tenia més aviat una tradició benèfica i assistencial d'uns serveis que no controlava ningú i d'una utilització del diner públic amb fins que no eren seguits ni controlats per l'Administració pública.

Jo penso que, amb això, vostès han contribuït a una continuació de la disbauxa administrativa i s'ha fet, com a conseqüència, una mala utilització dels recursos.

Ens sembla que, a hores d'ara, després de tres anys de política de serveis socials —tres anys i mig—, el que no és comprensible és que no sapiguem encara què ens costa un llit d'una residència, què ens costa un equip de serveis socials de base, què ens costa una plaça de centre obert. D'aquesta manera no es pot continuar fent una política coherent i adequada als minvats recursos econòmics de què disposem en aquest moment.

És per aquest motiu que jo li feia aquesta interpel·lació i m'agradaria, doncs, que em pogués contestar quins són els objectius i el capteniment de la política de convenis i de l'acreditació que ha realitzat el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, senyora Barenys, jo, abans que res li voldria contestar molt directament, molt amablement, a una afirmació que vostè ha fet i que jo subscric. Vostè ha dit que havien fet —vostè i el seu Grup parlamentari— una oposició responsable pel que fa a l'àrea de serveis socials, i jo li repeteixo que coincideixo en aquesta afirmació. I que jo li agraeixo ben sincerament —ara que, directament, almenys en aquest Parlament, a part la interpel·lació que ve després, ja no tindrem ocasió de tenir nous diàlegs— l'estímul que vostè i el seu Grup han significat per a nosaltres en aquest sector. Moltes gràcies, senyora Barenys. Vostè és una perfecta coneixedora del tema; això no vol dir, evidentment, que jo subscrigui totes les afirmacions que vostè acaba de formular des d'aquesta tribuna, però en aquesta, li ho repeteixo, hi estic absolutament d'acord i li ho agraeixo.

Bé, la senyora Barenys ha començat la seva intervenció, a part dir això, afirmant que la política de serveis socials no ha estat prou potenciada ni des del punt de vista dels pressupostos ni des del punt de vista de l'ordenació administrativa. Miri, senyora Barenys, els pressupostos són els que són, i quan no n'hi ha més, doncs, no n'hi ha més. Evidentment, a mi també m'hauria agradat que els pressupostos haguessin estat més generosos, però això és una cosa que no depèn ni de vostè ni de mi, sinó que depèn de les disponibilitats reals. Del que es tracta és d'establir, en tot cas, un bon ordre de prioritats pel que fa al compliment o a l'atenció d'aquestes necessitats. Jo entenc que, en això, hem fet força coses. Vostè ha parlat dels serveis socials de base. Nosaltres hem potenciat, senyora Barenys, els serveis socials de base, i en aquest moment, en el conjunt de Catalunya, hi ha 93 equips de serveis socials de base, sufragats, naturalment, amb diner públic del pressupost del nostre Departament, que donen servei —com molt bé sap la senyora Diputada interpel·lant— a més de 200 ajuntaments.

Però vostè, aleshores, em pregunta sobre dos temes molt concrets. Jo, breument també, em vull referir a ells dos. Un és el tema dels convenis i l'altre és el tema de l'acreditació. Miri, senyora Barenys, jo li haig de tornar a contestar tot el que ja li he contestat altres vegades; no és cert que jo no hagi contestat què pensem des del punt de vista dels concerts. No és cert que nosaltres, sobre el tema dels convenis amb serveis socials, no n'haguem parlat; hem fet disposicions i tot, i aquí té vostè els decrets, les disposicions transitòries d'una sèrie de decrets, algun dels quals vostè ja ha esmentat en la seva pròpia intervenció.

El que passa és que, per passar d'un sistema de subvenció —que jo coincideixo amb la senyora Barenys que és un sistema arcaic, obsolet, tal com es diu ara, molt dins el camp de la beneficència i poc dintre el camp del que haurien de ser els serveis social— a un sistema de convenis, a un sistema diferent, es necessita una sèrie de premises no totes les quals s'han donat per ara. I es necessita, no cal dir-ho, una gran prudència, i aquesta prudència està plenament justificada —a part que se n'han fet, com sap la senyora Barenys, els que he dit i altres— per la importància dels objectius que s'han d'aconseguir. Cal conèixer, abans que res, quina és la situació del sector a Catalunya, i en aquest sentit, senyora Barenys, no hi ha dubte —i estic segur que en això estarà d'acord amb nosaltres— que en el moment actual coneixem molt millor tota la problemàtica del sector, i quines són les instal·lacions que hi ha i quines les que es necessiten, que no pas ara.

No hi ha dubte que, per emprendre una política de serveis socials que s'ha de canviar —com ara mateix li repetiré— és necessita un coneixement previ de la xarxa assistencial que tenim en aquest nivell, tan complexa, tan heterogènia en la seva estructuració, en el seu finançament. Per a això calen uns instruments, un dels quals —lamento que la senyora Barenys no en tingui més, com em deia ahir mateix, que un coneixement fraccionari— és el Mapa de serveis socials. Senyora Barenys, nosaltres, per primera vegada en el conjunt de l'Estat espanyol, hem acabat, i és a punt de donar-se a la llum pública, un

mapa de serveis socials; mapa de serveis socials que contempla tota la problemàtica del sector, que estudia en profunditat les característiques socials de les diferents comarques de Catalunya, que fa una mena d'inventari dels recursos existents, i que marca uns camins a seguir per tal d'intentar resoldre aquest sector. I la llei —la Llei de serveis socials— que malauradament aquesta legislatura no aprovarà, i aquest Mapa de serveis socials com a eina de planificació, són els que han de guiar, els que han de conduir aquesta reconversió d'aquest sector que —amb això sí que hi estic d'acord, ja ho he dit abans a la senyora Barenys— cal fer.

Calen tres grans canvis per fer un sistema modern. Primer, aquesta normativa —normativa en el sentit de tenir una eina de planificació com és el Mapa i una llei mínima que expliqui quines són les directrius. Segonament, passar, evidentment, de la beneficència a una xarxa autèntica, integrada, de serveis socials, integrada i basada —i estic absolutament d'acord amb la senyora Barenys, en això— sobretot en una xarxa d'assistència primària; anar tant com sigui possible a la desinstitucionalització dels serveis i, en canvi, anar a un tipus d'equipaments que siguin subordinats a la integració de la població assistida a la comunitat. I, per a això, cal anar a poc a poc i cal fer-ho de mica en mica i amb caire experimental.

I encara hi ha una altra raó, senyora Barenys, que vostè estic segur que també coneix: nosaltres hem aprovat uns pressupostos diverses vegades en aquest Parlament per a serveis socials. I el que aprovem nosaltres és Capítol IV i Capítol VII, i això, senyora Barenys, són subvencions. Els convenis, els concerts vénen finançats per un altre capítol pressupostari, el Capítol II. I, per tant, caldria fer una reestructuració dels pressupostos, o caldria que aquesta Cambra, per via d'esmenes o per via de modificació dels pressupostos, hagués introduït aquestes modificacions, perquè nosaltres haguéssim pogut fer una política àmplia de convenis. Jo, l'únic que puc assegurar a la senyora Barenys en aquest sentit és que l'avantprojecte de pressupost que tenim actualment elaborat —i que no sé quan es veurà, òbviament no en aquesta legislatura— contempla un canvi en aquest sentit.

Hi ha, d'altra banda, anant finalment al tema de l'acreditació, com sap la senyora Barenys, una gran varietat i dispersió d'equipaments, d'establiments dedicats a prestar, d'una manera o d'una altra, serveis socials. No hi ha dubte que cal fer un cens, i que cal conscienciar les institucions —totes, les públiques, les semipúbliques, les privades sense ànim de lucre, especialment, perquè les privades amb ànim de lucre és un altre tema—, de la necessitat d'una gestió comptable ben feta, i de la rigorositat en aquesta gestió comptable. Des d'aquest punt de vista, jo puc assegurar a la senyora Barenys que, gràcies a la política de subvencions —subvencions, en gran part, ho reconec, que nosaltres hem portat a terme—, i ateses les condicions que han posat a aquesta política de subvencions, des d'aquest punt de vista, senyora Barenys, tot el sector ha millorat molt. I ara, aquesta conscienciació que nosaltres demanàvem, que jo acabo de dir que era necessària, s'ha produït en gran part i la situació està més clara.

I cal també una altra cosa: cal fer una política d'acreditació, però també amb cura, amb mesura i amb prudència, senyora Barenys, perquè un tema molt difícil és el nivell on hem de situar el llistó. No podem situar el llistó d'una manera baixa, que hi passin tots els equipaments, totes les entitats, però que el nivell que aleshores en resulti sigui malauradament baix, però tampoc no el podem posar de cop massa alt, de tal manera que assegurem uns serveis d'una gran qualitat, però que resulti que una part molt important de les institucions no poden ultrapassar aquest llistó.

De tota manera, alguna cosa s'ha fet en aquest sentit. Jo vull posar només com a exemple —segurament el que hem tractat més— el de la normativa referent a les llars d'infants. En això també, com en el Mapa de serveis socials, senyora Barenys, la Comunitat Autònoma de Catalunya és la primera que ha posat una normativa d'aquest tipus. Hi ha una sèrie de decrets i d'ordres que hi fan referència —les tinc enumerades, però en honor de la brevetat jo no les llegiré—, i, en aquest sector, en el sector de les llars d'infants, estic segur que actualment, d'una manera progressiva i amb uns marges que, naturalment, s'han hagut de donar, ens anem posant amb aquesta acreditació en un bon nivell.

Li puc dir també, per acabar, que estem també estudiant en fase preliminar, normatives d'acreditació per a altres tipus de serveis i centres, i que jo espero que, dintre aquest mes —perquè som al mes de març, ja—, podrem treure finalment una normativa d'acreditació dels centres d'estimulació precoç que, com sap la senyora interpellant, és també un problema molt gran en la nostra Comunitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. BARENYS: Senyor President, des de l'escó mateix, per a la brevetat del tema. Jo vull dir al senyor Conseller que, evidentment els pressupostos són reduïts, però aquí ha jugat un factor de prioritats. Vostè sap tan bé com jo que el pressupost de la Direcció General de Serveis Socials es va incrementar en el moment en què hi va haver una pressió pública per un determinat sector de la població, que es va manifestar al Parlament, que va venir a les sessions de debat pressupostari, i, en aquell moment, vam augmentar el pressupost en 600 o 700 milions de pessetes. El que no es pot fer és una política pendent de les pressions públiques que hi hagi des de l'exterior. Em sembla que això ho hem de tenir molt clar.

Vull fer una puntualització en relació amb el que vostè diu dels equips de base. Vostès diuen que hi ha 93 equips de base en funcionament a Catalunya, i jo li vull recordar —em sembla que no m'equivoco— que els esmentats equips, al Montsià i al Baix Ebre són d'una persona. Això no és un equip; això és un assistent social que treballa i fa el que pot, però això no és un equip de base. Al Segrià, excepte Lleida, els equips els constitueixen una persona. Aleshores, potse que no parlem de 93 equips, sinó que parlem de 40 o de 50, i la voluntat que arribin a 93, però em sembla que això no és correcte. Un equip no es una persona; és una persona, només.

En relació amb la política de convenis, jo penso que, encara que vostè em digui que hi ha uns exemples de concerts i de tractes amb institucions, no s'ha encetat la política de convenis. No s'ha encetat. Li he posat dos o tres exemples abans; em sembla que no cal continuar parlant-ne. Jo, el que crec és que la política de convenis ha de ser conseqüència d'un pla experimental, gradual, evidentment lent —no es pot fer convenis

amb tothom—, perquè on posaríem el llistó?, però hi ha d'haver una normativa per desenvolupar aquests convenis.

Que no hi hagi diners en el pressupost, em sembla que això no és vàlid. Si vostès no van dedicar diners al Capítol II, és el seu problema, però sempre es pot fer un traspàs de partida a una altra partida, o d'un altre Departament en el Capítol II, si realment es vol potenciar la política de convenis. Jo, únicament, li voldria dir que, quan vàrem aprovar en la Comissió de Política Social aquesta resolució, que feia referència als convenis en matèria de serveis socials, la vàrem aprovar perquè els municipis de Catalunya, a través de la Federació de municipis —i posteriorment s'hi va adherir l'Associació de Municipis—, volien iniciar aquesta política de colaboració ajuntaments-Govern de la Generalitat. Aquesta política encara no s'ha iniciat; potser no calia esperar el mapa de serveis socials per començar a fer aquest treball municipis-Generalitat; em sembla que aquesta fóra la bona manera de fer política i aquesta fóra una tradició que hauríem d'encetar perquè, realment, els últims exemples de la política que ha portat a terme el Govern de la Generalitat en temes de benestar social ha estat de totalment divorci entre el Govern de la Generalitat i els ajuntament.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President. Des de l'escó, també. Senyora Barenys, vostè diu que hi ha equips en els quals hi ha una sola persona —vostè ho diu i segurament és cert—, però això no treu cap mena de força a les meves explicacions. Hi ha 93 Serveis Socials de Base, alguns possiblement unipersonals, però, de tota manera —hi insisteixo— presten servei a més de 200 ajuntaments. Un altre tema que vostè ha tret —dos més; un és el dels convenis—, vostè està d'acord que s'ha d'anar fert gradualment. Jo entenc que s'ha començat d'una manera poc notòria segurament, però s'ha començant. Tenim, per exemple, un concert amb l'Ajuntament de Barcelona per una residència de profunds, de grans invàlids, al carrer d'Amílcar; tenim d'altres convenis amb d'altres ajuntaments, però, en fi, no vull seguir amb aquest tema.

Finalment, senyora Barenys, vostè insisteix amb els temes pressupostaris. El pressupost és una eina bàsica de planificació d'una política i la política de serveis socials que es pot fer gràcies a les consignacions pressupostàries, de fet, la designa el Parlament. I, per tant, és el Parlament, també, el que, en tot cas, hauria de fer, per això, redistribucions dels crèdits. Jo, de tota manera, voldria acabar dient a la senyora Barenys que jo sento, en aquest sentit, una gran preocupació pel que fa al pressupost 1984. Per què? Doncs, miri, senzillament perquè..., li llegiré un ofici que jo, com a Conseller de Sanitat i Seguretat Social de Catalunya, he rebut del Jefe de la Oficina Presupostaria del Ministerio de Trabajo y Seguridad Social. Aquest senyor diu: «Ilustrísimo señor: Por la Comisión delegada del Gobierno para política autonómica, con fecha 1 de marzo del pasado año, se aprobó un acuerdo por el que se establecen normas de coordinación e impulso de la política de traspasos y funciones y servicios para 1983. En el referido acuerdo, en su apartado tercero —normas en relación con la subvenciones no integradas en el coste efectivo—, en su punto decimooctavo, dos, establece que las cantidades correspondientes a las transferencias de crédito de los capítulos 4 y 7 deberán depositarse» —4 y 7 són les subvencions, com bé sap la senyora Barenys— «en una cuenta restringida abierta en el Banco de España, de la que sólo podrá disponerse mediante la emisión de cheques nominativos a favor de los perceptores de la subvención, o habilitados en los casos en que la cuenta de la subvención sea pequeña y el número de beneficiarios grande.

»En consecuencia, y al objecto de poder efectuar a esa Comunidad el traspaso de los créditos correspondientes a la gran nómina y otras atenciones de acción social, ruego a V.I. comunique a esta oficina presupostaria, en la mayor brevedad, el número de la referida cuenta del Banco de España a la cual se transferirá directamente desde el presupuesto de este Ministerio los créditos relativos a la Comunidad.»

És obvi, senyora Barenys, que nosaltres hem contestat tal com hem cregut que era oportú a aquesta comunicació, però els meus temors vénen del fet que, si això tira endavant, no caldrà que ni el Conseller a qui li toqui l'àrea de Serveis Socials ni aquest Parlament decideixin gaires coses pel que fa a la manera com s'han d'esmerçar els diners que ens vinguin pels Serveis Socials.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de selecció per a les ajudes regulades pel Decret 157/83

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a una altra interpel·lació, la que formularà al Consell Executiu la Diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, sobre la política de selecció per a les ajudes regulades pel Decret 157/83.

La senyora Barenys té la paraula per al torn d'exposició.

La Sra. BARENYS *(de l'escó estant)*: Sí, gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, és una continuació de l'anterior interpel·lació perquè fa referència a la mateixa moció, a la 72.1, en el punt tres, que deia: «El Parlament insta el Consell Executiu a estudiar conjuntament amb els ajuntaments i amb la seva representació la Federació de municipis i l'Associació de Municipis i una manera de millor racionalització de la distribució individual de les ajudes no periòdiques, per tal d'obtenir una gestió eficaç». No cal dir que aquesta també és una resolució —perdó— que no s'ha complert i, d'aquí, el motiu de la nostra interpel·lació, perquè el tema ens preocupa. I ens preocupa perquè en el pressupost del 1983, en la partida 481/60, hi havia una partida de 150 milions de pessetes per pla d'ajudes a famílies, a favor de persones i grups marginats.

Actualment, per les informacions que nosaltres tenim de com s'està fent la resolució de les sol·licituds d'aquestes ajudes a partir dels ajuntaments i de treballadors social, sabem que moltes d'aquestes s'estan denegant; sabem, també que a l'INSS, al carrer Balmes, hi ha cues de gent que van a reclamar perquè la seva ajuda no ha estat atesa degudament. A nosaltres ens preocupa per dues raons: una, que hem vingut dient aquí, en alguna altra oportunitat, que vostès han creat una falsa expectativa davant la població amb el tema de les ajudes individuals no periòdiques, potenciant-les a través de les oficines de benestar social creades en els barris, com si fos la gran solució als problemes socials de la gent; creant-les a través dels programes assistencials de la xarxa de solidaritat contra l'atur. Ales-

hores, hi ha hagut una excessiva demanda i, que jo sàpiga, no hi ha hagut un increment d'aquesta partida de 150 milions. Tinc alguna referència que s'ha disminuït; voldria que no fos veritat; voldria, al contrari, que s'hagués doblat per poder prendre les espectatives i les necessitats de la gent que acudeixen pensant que aquest pot ser un remei als seus problemes d'atur o de crisi.

L'altre problema, l'altra qüestió que a nosaltres ens preocupa és el fet que vostès no hagin conectat amb els municipis per poder establir una manera de coordinació d'aquestes ajudes i establir a qui s'han de donar i a qui no s'han de donar, això, doncs, també pot haver creat duplicitats i abundar en aquest desconeixement, per part dels ajuntaments, de què és el què passa ara, car la gent també recorre a l'ajuntament per saber per què li han denegat l'ajuda, perquè en molts casos ha estat l'ajuntament el que l'ha tramitada i no té cap informació sobre aquest respecte. És per aquest motiu que voldríem que el senyor Conseller, doncs, ens donés resposta a la nostra interpel·lació i ens digués quins han estat els propòsits i el captenir d'aquesta política en relació amb la selecció a les ajudes indivualitzades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument també, tal com ha fet la senyora Barenys, vaig ha donar resposta a aquesta interpel·lació.

En primer lloc, jo voldria assegurar a la senyora Barenys començant pel final, pel final del seu plantejament, que no és cert que nosaltres no hàgim establert contactes i hàgim fet gestions prop dels Ajuntaments. N'hem establert en molts municipis i les respostes que hem obtingut han estat poc satisfactòries. Jo li puc dir que n'hi ha hagut alguns que no volen ni emetre informes per part dels Serveis Socials de Base —que, com recordo, com recordo, són subvencionats pel nostre Departament—, sobre les circumstàncies econòmiques dels qui han sol·licitat l'ajut. Ens trobem que en alguns municipis, entre ells el de Barcelona, es neguen fins i tot a emetre informes socials relatius a sol·licitants d'ajudes individualitzades no periòdiques.

També s'ha intentat arribar a un acord amb els municipis, perquè, d'acord amb ells, fossin ells mateixos els qui distribuïssin aquestes ajudes, però, en la seva immensa majoria, no han volgut pronunciar-se en aquest sentit, perquè ens demanaven que, per fer-ho, això requeria un cost excessiu i nosaltres havíem de pagar aquest cost de gestió del pagament de les ajudes. No essent així, no podien assumir aquesta tasca.

Dues dades més per acabar, senyora Barenys. Certament el nombre de peticions d'ajudes individualitzades no periòdiques ha pujat d'una manera astronòmica, no pas pels fets que vostè ha explicat últimament —i li ho vaig a demostrar. L'any 1980, vam tenir 420 sol·licituds d'ajudes d'aquest tipus, de les quals se'n van concedir 400; l'any 1981, vam passar ja a 2.750 peticions, de les quals en vam poder concedir 2.250; però, l'any 1982, senyora Barenys, abans que existís res del que vostè ha esmentat abans, de 2.750 vam passar a 8.864 peticions, de les quals vam atendre gairebé 7.000; de l'any 83, no li puc dir quantes n'hem atès, sí que li puc dir quantes n'hem rebut: exactament 12.949. Òbviament, segurament hi ha d'altres factors —la crisi econòmica, l'atur, etcètera— que influeixen d'una manera molt negativa —o, segons com s'ho miri, molt positiva— en la sol·licitud d'ajudes d'aquests tipus. És evident que nosaltres, que tenim unes partides pressupostàries relativament petites i que no han estat retallades, no podem atrendre a les ajudes.

I, per acabar, senyora Barenys, quina és l'ordre de prioritats? Em sembla que el coneix prou bé, però a mi m'és molt plaent de tornar-lo a anunciar aquí. En primer lloc, les situacions derivades de l'atur —en aquest cas, es contempla el nombre de fills, el grau de necessitat del peticionari i el caràcter excepcional de l'ajuda—, en segon lloc, les ajudes per evitar desnonaments —i es contempla en aquest cas l'import de les rendes de l'interessat i l'eficàcia que pot tenir l'ajuda que es presta— i, en tercer lloc, els problemes greus de subsistència i, molt prioritàriament, aquells casos en els quals no es rebi cap tipus de pensió o ajuda i de persones grans que visquin soles o tinguin al seu càrrec persones malaltes.

Jo crec que amb aquests aclariments he donat ja una resposta a la interpel·lació de la senyora Barenys.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. BARENYS: Sí, molt breument, senyor President. No sé, potser no ens entenem massa, senyor Conseller, pel que fa referència a la interpel·lació que jo li havia fet i li dic perquè és que la Federació de Municipis no ha rebut cap proposta formal de la Conselleria per fer aquest treball de col·laboració amb els ajuntaments i buscar una manera de treballar per racionalitzar millor les peticions a les ajudes individualitzades. Si vostès han intentar fer contactes amb ajuntaments, individualment, és una altra cosa. La Moció aprovada en el Parlament deia que, «a través de la Federació i de l'Associació de Municipis de Catalunya es procurarà...» I això, senyor Conseller, que jo sàpiga —i estic amb bastant estreta relació amb una de les dues entitats— no s'ha fet fins el moment present.

D'altra banda, m'agradaria que em pogués acabar d'aclarir quines són les ajudes que s'estan denegant, perquè, si realment es cumpleixen els requisits que vostè em diu, bé, suposo que tota aquesta acumulació de peticionaris té dret a l'ajuda. Aleshores, quines són les que s'estan denegant? Perquè en aquest moment han arribat bastants cartes dient que no hi ha lloc a l'ajuda.

M'agradaria que em pogués informar. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, telegràficament també, senyora Barenys, jo li puc tornar a assegurar que nosaltres hem mantingut contactes amb ajuntaments per tal d'establir aquesta normativa, que aquests contactes preliminars han tingut uns resultats absolutament negatius i, és clar, si ara vostè em pregunta de les 12.949 ajudes que s'han sol·licitat l'any 1983, és obvi que jo no li puc dir; no cal que li digui que totes les dades que hi ha sobre aquest tema estan absolutament a la seva disposició. El que jo li suggeriria és que potser comencéssim per mirar l'any 1982: de les 8.864, se n'han donat unes 7.000 —això vol dir que se n'han denegat

1.864. Podríem aclarir en un grup, en totes, o en un grup, en una mostra triada a l'atzar d'aquestes, quines són les que s'han denegat i per què. En tot cas, repeteixo que l'ordre de prioritats establerta ha estat el que he dit abans i, naturalment, dintre de cadascun d'aquests capítols estic segur que hi ha graus de més o menys necessitat i, d'acord amb aquesta necessitat, més greu és amb el que s'han atès aquestes ajudes.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre un crèdit de les caixes d'estalvis a la fundació Hospital Oncològic

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la darrera interpel·lació d'aquesta sessió, que és la que formularà el Diputat Lluís García, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre un crèdit de les caixes d'estalvis a la fundació Hospital Oncològic.

El senyor García té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. GARCÍA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el tema d'aquesta interpel·lació no és un tema nou en aquesta Cambra perquè en la darrera sessió plenària es va tractar el tema del conveni entre el Consell Executiu i determinades caixes de Catalunya en relació amb el crèdit per a la fundació Hospital Oncològic de Catalunya.

El motiu de la meva interpel·lació té com a fonament la manca de coneixement que aquest Diputat té sobre el contingut concret del conveni. Com deia abans, en la darrera sessió plenària es va tractar el tema del conveni amb l'Hospital Oncològic i es van formular un conjunt de consideracions en relació amb la política del Departament, amb els compromisos que el Departament i el Consell Executiu prenien davant l'Hospital Oncològic per la via de la futura concertació. A mi m'agradaria plantejar aquesta interpel·lació des d'un punt de vista de continguts i prioritats de política sanitària, que crec que és el que correspon, perquè, si més no, en aquests compromisos —efectivament, com deia el senyor Conseller en la darrera intervenció sobre aquest tema, encara no formalitzats—, tinc la impressió que encara no s'ha dit tot el que cal dir en relació amb aquests. I ho dic perquè la política de concert, si fem una breu anàlisi del que ha estat al llarg dels últims tres anys, veurem que ha tingut —com es deia també des d'aquesta tribuna— una expansió extraordinària en relació, per exemple, des de l'any 79 a l'any 83. Ara ens trobem que, de nou, el Departament pren un compromís en relació amb la concertació en un futur hospital —en aquest cas, l'Oncològic— i hem estat assistint, al llarg dels últims mesos, a una mena de picabaralla en la qual ha participat de forma directa el Govern de Catalunya.

(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament de l'hemicicle i la I. Sra. Vice-presidenta Primera passa a ocupar el lloc de la Presidència.)

Les caixes no volien pràcticament saber res del nou crèdit, per acabar les obres de finançament de l'Hospital Oncològic, i hem assistit jo crec que a un espectacle realment bastant preocupant, en el qual el Consell Executiu ha estat un dels instruments protagonistes d'aquest espectacle, d'aquestes picabaralles. El Consell Executiu, doncs, ha estat integrat en un procés realment, segurament, fins i tot conflictiu, procés en el qual per trobar sortida a un hospital que no té caràcter públic, com totes les senyores i els senyors Diputats coneixen, s'ha compromès davant de les caixes de Catalunya, s'ha compromès davant de les caixes de Catalunya a una operació financera que jo crec que té una gran quantitat de riscos, i, sobretot, el que crec més important, és que orienta una política determinada. El Consell Executiu, el Govern de Catalunya ha estat segurament també —per què no dir-ho?— pressionat per fer aquesta operació. I estic parlant, com deia abans, d'un hospital que no pertany al sistema públic, un hospital que, si fem un petit inventari de la història d'aquest hospital, ens trobarem — no crec que sigui el moment— amb un conjunt de coincidències, conjunt de coincidències entre impulsors d'aquest hospital i responsables de la política del Departament.

Se'ns pot arguir, com s'ha dit, que, efectivament, en tota la matèria oncològica, en tota la problemàtica que fa referència a les malalties de tumor, hi ha un dèficit sanitari a Catalunya. Això ho ha dit des d'aquesta tribuna el senyor Conseller, jo li reconec que segurament, efectivament, existeix aquesta situació, però que, al mateix moment, també, a través de mitjans de comunicació, i des del punt de vista tècnic, hi ha hagut informes suficients que, si més no, malgrat reconèixer aquesta deficiència, plantegen que existeixen, en aquest moment, en el sector públic i en el sector privat, instruments suficients de lluita, de combatre contra aquesta malaltia. Però, en tot cas, aquest tampoc és el tema, aquest és un tema complementari.

Se'ns pot dir que s'ha fet una inversió, tenim una infrastructura, tenim unes inversions fetes. Nosaltres, el poder públic, el Govern de la Generalitat, no podem permetre que aquestes inversions fetes no tinguin un resultat positiu. I, per aquesta raó, aleshores, el poder públic, el Govern de la Generalitat, actua perquè aquesta inversió sigui fructífera i beneficiosa per a la política sanitària de Catalunya. Aquesta és la motivació profunda que hi ha al darrere d'aquesta actuació, d'aquests compromisos del Govern de Catalunya.

Però, senyor Conseller, senyors membres del Govern, és que no existeixen, al sector públic, a Catalunya, altres inversions i hospitals que estan en les mateixes condicions que les que es poden trobar avui a l'Hospital Oncològic? O en condicions semblants? És a dir que no existeixen a Catalunya, avui, hospitals que no es poden obrir, hospitals que estan a mig funcionament i que requereixen una actuació extraordinàriament prioritària per part del Govern? Si això és així, com és possible que el Govern de Catalunya, que ha de defensar fonamentalment el seu propi sector públic, amb les mesures de racionalització i millora que calguin —però ha de defensar-lo i potenciar-lo—, ens trobem amb uns compromisos potenciant una inversió, un hospital sobre el qual ara se'ns diu que trobarem la fórmula política o jurídica, millor dit, a efectes que es pugui integrar en el sector públic. Efectivament, també s'ha cobert aquest pla de crítica que podia fer aquest Diputat des d'aquesta tribuna, també ha cobert el Govern la crítica que això fins ara ha estat sector privat, però que s'incorporarà al sector públic, mitjançant una fórmula, un consorci, quelcom semblant. Bé, el que és cert és que el Govern de la Generalitat, en aquest cas, en aquesta operació, molts ciutadans de Catalunya i aquest Diputat tenen la trista sensació que ha estat pressionat per trobar una solució econòmica i política d'una inversió, com tantes altres a Catalunya, que no pertanyia, en aquest cas, al sector públic. I s'ha oblidat, en aquest cas, també, el sector públic de

la Generalitat, el sector sanitari, que no ha tingut les facilitats que està tenint a Catalunya l'Hospital Oncològic.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per respondre la interpel·lació, té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyora President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo al Diputat senyor Lluís García, contradictor amable —m'atreviria a dir—, contradictor meu en moltes ocasions, que em permeti una vegada més exposar davant d'aquesta Cambra tota l'operació relativa a l'Hospital Oncològic. En primer lloc, el senyor García em diu que no té coneixement del conveni. Senyor García, he mirat a la meva carpeta per veure si el portava, per donar-li'n una còpia. Malauradament, no el porto, però jo li prometo que n'hi trametré una còpia avui mateix. No hi ha absolutament res secret en aquest conveni, és un conveni absolutament públic i, d'altra banda, la premsa en va donar una referència que jo considero molt fidel.

Vostè parla que hi ha hagut una expansió dels concerts, i que aquesta és la política del Departament. Certament, senyor García, jo, d'això, no me n'avergonyeixo. Si s'han expandit uns concerts és perquè era necessari fer-ho, és perquè la xarxa pública existent a Catalunya és absolutament insuficient per atendre les necessitats assistencials. Ni el 20% de llits per malalts aguts dels que hi ha a Catalunya pertanyen a la xarxa pròpia de la Seguretat Social. La Seguretat Social ha invertit poc i malament —com altres vegades hem tingut ocasió de discutir i de coincidir en aquest aspecte el senyor García i jo—, d'una manera històrica, a Catalunya. Per això, ens ha calgut potenciar hospitals que no són nostres: alguns d'ells són públics, d'altres són fundacions, d'altres són privats sense ànim de lucre, d'altres —ho accepto— són privats amb ànim de lucre, però és que, senyor García, no ens ha quedat més remei que atendre, tan bé com podíem, els malalts que generava el sistema de Seguretat Social i, d'una manera o altra, els havíem d'atendre.

Anem a l'Oncològic, perquè jo li vull significar d'entrada al senyor García que el tema de l'Oncològic no té res a veure amb la política expansiva o no expansiva de concerts, no hi té absolutament res a veure. És un altre tema. L'Hospital Oncològic és una fundació —privada, evidentment— iniciada, no cal dir-ho, amb la més gran bona voluntat; no hi ha dubte que si no hagués tingut un ajut de les caixes i nosaltres no haguéssim donat la mà a les caixes, o no haguéssim avalat aquesta operació, l'operació de l'Hospital Oncològic s'hauria acabat amb un fracàs horrorós, total, vull dir, i, per tant, aquest equipament no acabaria. Jo li haig de dir que, efectivament, el senyor García té tota la raó quan pensa que el Consell Executiu ha estat molt pressionat per donar llum verda a aquesta operació. Sí, senyor García, jo l'he pressionat, jo. El Conseller de Sanitat i Seguretat Social ha pressionat el President de la Generalitat i el Consell Executiu perquè fes tot allò que fos possible per tal de donar una solució al problema de l'Oncològic. Perquè, miri, aquí hi ha un problema molt greu, senyor García: nosaltres, malgrat el que diuen —en dir «nosaltres», vull dir Catalunya, i no jo, ni el partit que represento, ni el Consell de què formo part—, Catalunya, en essència, porta l'estàndard en molts aspectes, especialment de la sanitat, dintre de l'Estat espanyol. En moltes coses continuem essent tan primers ara, o més primers ara, de com ho érem fa tres anys o fa cinc anys o fa deu anys. Però, malauradament, senyor García, malgrat les estimacions absolutament faltades de rigor que han sortit a la premsa, contradint allò que jo vaig dir al meu dia sobre els equipaments que hi havia a Catalunya, Catalunya, senyor García, és la segona Comunitat Autònoma de l'Estat espanyol, començant per baix, quant a equipaments per atendre els malalts amb afeccions oncològiques. I això és, evidentment, una vergonya. No tenim dispositius per a atendre el gran nombre de malalts d'aquesta malaltia que hi ha, cada dia més.

Vostè sap, senyor García, encara que no sigui metge, però ho sap —n'estic segur—, que el que és important en el tractament del càncer és el diagnòstic precoç i el tractament precoç. I això és el que moltes vegades, malauradament, no podem fer. I a Catalunya hi ha unes llistes d'espera esgarrifoses, en aquest sentit, perquè una cosa és a un malalt neoplàsic posar-lo immediatament en tractament, i una altra és posar-lo en una llista d'espera i que s'hagi d'esperar dos o tres mesos. Això és fatal. I, per tant, necessitem més equipaments. Les llistes que van sortir als diaris, d'equipaments, miri, senyor García, algunes d'elles són absolutament inservibles, pels motius que siguin. A Catalunya n'hi ha, d'equipaments: hi ha set unitats, set unitats per al sector públic —dues a la Vall d'Hebron, dues a Bellvitge, dues a Sant Pau, una, només una, a l'Hospital Clínic; no dues, com es deia—, hi ha altres intents del sector privat, que jo respecto tant o més com el pugui respectar vostè, senyor García, però que és un tema diferent. En algun cas, són equipaments d'un nivell de capacitat energètica, d'unes possibilitats de curació molt inferiors a les que tenen les que li acabo de dir. I d'altres que hi ha també en el sector privat, el que passa, senyor García, és que no estan integrades dintre d'un complex hospitalari, que és el que es necessita pel tractament dels malalts d'aquest tipus. No n'hi ha prou, amb una font d'alta energia; cal una font d'alta energia integrada dintre d'un sistema hospitalari que pugui atendre tota la problemàtica que pugui presentar un malalt d'aquest tipus, que de vegades és ben greu.

Per això, jo li puc assegurar amb tota fermesa, amb tota rotunditat, amb tota seguretat —i li puc donar totes les explicacions tècniques que vulgui, senyor García— que Catalunya, sector públic o sector públic més el sector privat, està en una insuficiència absoluta i total davant aquest problema tan greu que tenim. Per això, senyor García, jo he estat el principal defensor, davant el Consell Executiu, de la possibilitat que s'arribés a un acord amb les caixes i amb l'Hospital Oncològic, que tal com el mateix Il·lustre Diputat senyor García ha dit, passarà a ser del sector públic un cop s'hagin signat els documents que ara estan negociant de comú acord les dues parts contractants.

No podem permetre, d'altra banda, que Catalunya segueixi en aquest sentit. I un últim aclariment, senyor García: falten equipaments sanitaris d'altra índole, a Catalunya; falten equipaments sanitaris dintre del mateix sistema de la Seguretat Social. És absolutament cert que Badalona va més a poc a poc de com voldríem; és absolutament cert que tenim altres grans hospitals —com n'hi ha a la resta de l'Estat, ho vull assenyalar entre parèntesi—, tant hospitals universitaris com hospitals del sistema de la Seguretat Social, les obres dels quals s'han aturat per manca de dotació econòmica. Això és cert, senyor García. Ara, jo també l'he volgut tranquil·litzar en un tema: estem parlant, en el cas dels hospitals de la Seguretat Social,

d'un pressupost, del pressupost d'inversions de la Seguretat Social. Nosaltres no pensem pagar l'Oncològic, senyor García —no volem ni pensem ni podem pagar el que s'hagi de pagar per l'Oncològic—, amb diners de la Seguretat Social. Això ha de ser amb diner del pressupost del Departament, amb diner del Pressupost del Consell Executiu de la Generalitat, cosa que en el seu dia discutirà aquesta Cambra, de la mateixa manera que hem pagat amb diners d'aquests i no amb diners de la Seguretat Social tot el programa que estem fent a les terres de l'Ebre, el programa ALTEBRAT, o tot el programa que va votar aquesta Cambra per fer a la Vall d'Aran.

Jo crec, per tant, que amb això queda prou clar, senyor García; no busqui fantasmes. Aquí no hi ha cap més fantasma que jo mateix. Aquí no hi ha, al meu entendre, i li ho dic molt honestament, altra necessitat que l'absoluta insuficiència en què ens trobem molts catalans, en què es troba el nostre país, davant del tractament d'una malaltia tan greu com és aquesta.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El Diputat interpellant té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. GARCÍA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, segurament, situant el tema, el Conseller de Sanitat i Seguretat Social ha situat el tema de la rèplica a la meva intervenció al terreny que segurament també li era més favorable: era el tema de la manca o no d'equipaments al sector públic i al sector privat, d'equipaments oncològics o de lluita contra les malalties oncològiques a Catalunya.

Cert que també ha recollit... Jo estic convençut que el senyor Conseller, quan dóna les xifres que dóna, les dóna amb tota la confiança que són xifres reals, però el que una mica estem discutint és que a Catalunya, efectivament, deuen mancar equipaments oncològics, deuen mancar equipaments de lluita contra aquesta malaltia tan corrent a la nostra societat. El que ell ha assenyalat de forma específica, i crec que és un tema suficientment important com per a detenir-s'hi, és que manquen els serveis necessaris de prevenció, de tractament. Aquest és el gran tema.

Vostè creu, senyor Conseller, que a l'Hospital Oncològic, molt discutit des del punt de vista tècnic de la seva concepció —i vostè ho sap—, com a hospital monogràfic, solucionarem aquesta problemàtica a Catalunya? ¿No creu vostè que és molt més útil a Catalunya una institució, un institut, els mitjans que vulgui, per, realment, desenvolupar una tasca d'investigació d'aquesta malaltia en profunditat? Perquè no és una opinió política la que estic donant en aquest moment, és la Junta, per exemple, com s'ha dit des d'aquesta Tribuna, facultativa de diversos hospitals de la Seguretat Social i opinions tècniques de reconegut prestigi, que plantegen que no és la millor solució, senyor Conseller, un hospital monogràfic de lluita contra la malaltia oncològica; no és la millor solució, n'hi ha d'altres.

Però, en tot cas, aquest és un tema obert a la discussió de tècnics i aquí, quan venim, quan jo he portat aquesta interpellació, l'he portada perquè crec que, efectivament, aquí hi ha un problema polític de decisió. Vostè diu: jo no pagaré l'Oncològic, la Seguretat Social i els pressupostos no inclouran l'Oncològic. No faltaria sinó, senyor Conseller. Bé, vostè sap que té altres mitjans, el Govern, per fer aquests tipus d'ajudes. No se'n recorda de l'emissió de 2.000 milions a coeficients obligatoris de caixa, Decret del Conseller Trias Fargas? Això també és una política d'ajuda directa a un determinat, en aquest cas, hospital. A més a més d'això, ens comprometem a fer un concert amb un hospital de què no sabem ni el funcionament, ni el règim, pràcticament no en sabem res. I tenim compromisos, que són compromisos polítics, sense els quals les caixes de Catalunya, segurament —i estic fent una presumpció— no haurien donat el seu crèdit. I això són pressions. Vostè diu jo he pressionat el Govern perquè ho solucioni. Jo crec que el Govern ha estat pressionat perquè ho solucioni. El senyor Conseller segurament també, però per altres institucions.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Moltes gràcies, senyora Presidenta. A mi, començant pel final, m'agradaria saber quines són aquestes institucions que poden haver pressionat el Govern en aquest sentit. Ho ignoro totalment, i després jo li agrairia molt si, de tu a tu, pels passadissos, el senyor García, m'ho vol dir. Gràcies.

Tornem al començament de la intervenció del senyor García. Té tota la raó amb el plantejament inicial. Amb un hospital oncològic, amb uns equipaments més o menys no resoldrem el problema del càncer, però hem de fer tots els possibles per resoldre'l. I l'hospital oncològic, per si sol —que pot ser discutible, ho admeto, i en parlarem immediatament—, no resoldrà en si gran cosa. Ara, amb l'habilitació d'un hospital oncològic, en la seva primera fase, per tractar malalts neoplàsics, que d'altra manera s'haurien d'esperar molt, inserit això dintre un pla oncològic general que el Departament ha fet —i que s'explica en gran part, en un dels volums del mapa sanitari entrat en aquest Parlament, que no cal dir que és a disposició del senyor García—, sí que s'han de fer coses.

Val més prevenir que curar, ha vingut a dir el senyor García, n'estic segur. Val molt més no fumar que haver de ser tractat per un càncer de pulmó. En això i en moltes altres coses, senyor García, estem absolutament d'acord. No hi ha dubte que la lluita oncològica ha d'estar basada en un pla global integral oncològic que comenci insistint en la prevenció però que ha d'acabar amb el tractament. I ha d'acabar amb el tractament amb institucions adequades, senyor García. Vostè em pregunta: ¿és que es porta ara la moda de l'hospital oncològic? Miri, aquest és un tema molt discutible, obert al debat i molt tècnic, i jo no hi voldré entrar. Però jo sí que li diré que dels dos països més prominents, no diré de la sanitat, perquè els Estats Units sí, és dels més prominents de la sanitat, però la sanitat de Rússia deixa més que desitjar, però en els dos grans països tenim mostres de tot. Tant als Estats Units com a Rússia hi ha hospitals oncològics, més antics, més moderns; a França hi ha hospitals oncològics, en d'altres països no. I, en general, a tots els països hi ha hospitals oncològics i hospitals que no són oncològics. Jo entenc, si jo l'hagués de fer ara —li ho dic molt sincerament—, jo no el faria un hospital oncològic, un hospital exclusivament oncològic, no el faria. Estem també totalment d'acord.

Està fet, i serà oncològic en els seus 125 o 150 llits que es posen en funcionament primer. El que serà després, ja ho veurem.

I amb respecte a aquell hospital, senyor García, no ho oblidi, fent referència al que vostè ha dit que hi ha Juntes de Govern que no hi estan d'acord, estan d'acord en algunes coses i en d'altres no, que s'aprofiti l'hospital oncològic. I si es fa una integració funcional —parlo d'una integració funcional— entre l'hospital oncològic i l'Hospital Príncep d'Espanya de Bellvitge, aleshores jo entenc que ho resolem tot. Jo crec que amb aquesta solució donem satisfacció, si no al 100%, al 95% de les peticions que al seu dia va fer la Junta facultativa de l'hospital Príncep d'Espanya de Bellvitge.

Com es pagarà, senyor García? Jo en això no em vull anticipar. Jo li he dit, òbviament, una cosa, perquè vostè no m'ho retregués, que no pensava pas pagar-lo amb diners de la Seguretat Social. Ara, aquest Parlament, en el seu dia, i estic segur que de comú acord, perquè jo espero que el senyor García i jo ens tornem a veure en aquest Parlament, decidirà com s'ha de pagar aquest hospital que jo crec que és del màxim interès per a la sanitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora President.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, en aquest punt de l'ordre del dia, suspendrem la sessió per reemprendre-la a les cinc de la tarda. De tota manera, tenint en compte encara el llarg ordre del dia que queda i que aquest primer punt que ve és una moció per a la votació de la qual es necessita quòrum, pregaríem la màxima puntualitat als senyors Diputats.

Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió a un quart i nou minuts de tres de la tarda.)

La sessió es reprèn quan falta un minut per a un quart de sis de la tarda. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tota la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el President de la Generalitat, M. H. Sr. Jordi Pujol, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Indústria i Energia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'instal·lacions turístiques pròpies de l'Administració

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, continuem amb la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'instal·lacions turístiques pròpies de l'Administració, Moció presentada pel Diputat senyor Antoni Subirà, però que defensarà el Diputat senyor Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en aquesta hora de la sobretaula, com recordava ahir un il·lustre Diputat d'aquesta Cambra, defensarem aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació que vàrem debatre en el Ple de la setmana passada.

Recordàvem que els paradors eren unes instal·lacions hoteleres situades en molts casos, encara que no en tots, com, per exemple, el cas d'Aiguablava, a llocs poc freqüentats i de notable interès turístic, on la inicitiva privada, per criteris de rendibilitat, presumiblement no els construiria mai. I dèiem també que aquests paradors de turisme tenen un especial atractiu i una relativa bona imatge, set dels quals es troben, ubicats, exactament, en territori català. I dèiem que ens preocupava, entre altres temes, el fet que aquesta xarxa de 87 paradors havia enregistrat durant el darrer exercici més de 1.900 milions de pessetes de dèficit en l'explotació. Interpel·làvem la setmana passada el Consell Executiu, en el sentit de saber què havia fet per aconseguir que aquests paradors ubicats a Catalunya fossin traspassats i gestionats per l'Administració autonòmica, no sols per donar una imatge conjunta de l'oferta a Catalunya, sinó per evitar —com crèiem que es pot fer— les pèrdues considerables en l'explotació d'aquests establiments hotelers. Però, sobretot —i això creiem que és el més important—, per donar compliment a l'article 9, punt número 12, del nostre Estatut, que dóna competències exclusives en matèria de turisme a la Generalitat de Catalunya.

L'Honorable Conseller de Comerç i Turisme ens va explicar a bastament totes les negociacions tingudes amb l'Administració central per assolir la transferència dels set paradors ubicats a Catalunya. Ens deia l'Honorable Conseller que els resultats no havien estat fins ara positius i que, fins i tot, en la darrera reunió de la Comissió Mixta de Transferències va quedar constatat que no hi havia voluntat d'arribar a un acord per l'Administració central i que el President de la part catalana va manifestar que la Generalitat estudiaria els mecanismes més apropiats per arribar a una solució en aquest desacord.

És per totes aquestes raons que hem presentat la present Moció, que esperem que, majoritàriament, sigui votada per aquesta Cambra.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció no ha estat presentada cap esmena, però poden intervenir tots els Grups. El Grup de Centristes, desitja intervenir? *(Pausa.)* El Grup d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* El Diputat senyor Fornas.

El Sr. FORNAS: Des de l'escó mateix, senyor President, només per dir que el Grup d'Esquerra Republicana votarà a favor de la Moció perquè creiem que, realment, tant la Constitució com l'Estatut de Catalunya ens donen competència exclusiva, i, per tant, serà bo que aquest Parlament insti el Govern perquè es facin al més ràpidament possible aquestes transferències.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt? *(Pausa.)* El Grup del Partit Socialista Unificat? *(Pausa.)* No desitgen intervenir; el Grup Socialista? *(Pausa.)* Bé, aleshores, hem acabat ja el debat i podem passar ja immediatament a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb la moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Moció ha estat adoptada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia: Moció subse-

güent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions, presentada pel Diputat senyor Ganyet, del Grup Socialista. El senyor Ganyet té la paraula per a la defensa de la Moció.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, un il·lustre pensador del món occidental, el senyor Ronald Reagan *(rialles)*, defensa la necessitat del rearmament. Jo crec que el Consell Executiu, en la qüestió de què avui tractem, l'aplicació del Decret d'ordenació d'explotacions del Pallars, necessita també un rearmament.

Dèiem en la interpel·lació substanciada l'altre dia en el plenari que l'aprovació del Decret pel qual es declarava el Pallars zona d'ordenació d'explotacions va despertar les naturals expectatives en els habitants del Pallars Sobirà i del Pallars Jussà, que contemplaven l'aplicació d'aquest Decret com a un pas per superar la greu situació sòcio-econòmica i de dèficit d'equipaments públics en què es debaten des de fa segles.

La realitat, no obstant això, ha decebut aquelles esperances. La manca d'agilitat dels escassos mecanismes emprats, la negativa a crear oficines comarcals encarregades del contacte directe amb els afectats i el reguitzell creixent d'incomplerts estan generant un ampli sentiment de frustració i desinterès entre els habitants d'aquelles comarques que afecta negativament el futur del Pallars i la imatge pública de l'Administració autonòmica.

La resposta insuficient de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha vingut a confirmar el desencís existent en el Pallars perquè, senyores i senyors Diputats, hem de conferir la importància i la fiabilitat que es mereixen els acords de l'Ajuntament de Tremp i del Consell Comarcal del Pallars Jussà, ratificant, des de les instàncies de màxima representació comarcal, la moció presentada pel Grup municipal socialista de Tremp, en la qual es feia constar la preocupació pel fet que no hagi estat satisfactori el desenvolupament de les distintes fases fins ara escomeses, per l'escassa participació atorgada a la Junta Comarcal, i, sobretot, per l'excessiva lentitud i endarreriment del conjunt del procés, que, com a botó de mostra —es deia—, va fer que no s'aprovés la primera fase del Pla d'Obres i Serveis fins al 27.5.83.

Es deia també que revesteixen especial gravetat els danys ocasionats, en no concretar i materialitzar els ajuts econòmics per part del Servei de la Millora Rural, que, repetidament, s'havien promès com a imminents. I es deia, a més a més, que és especialment descoratjador veure el daltabaix que això pot provocar pels plans de funcionament d'ajuntaments i empresaris agrícoles, que veuen com, ara com ara, no arriben —i no saben quan arribaran— uns fons amb els quals es compta per a obres i inversions immediates o ja realitzades. I reblava el clau dient que cal fer especial esment als ajuts de la línia de millora del medi rural per ajuntaments i en la línia d'ordenació d'explotacions per a empresaris agrícoles. En ambdós casos, després de dos anys de funcionament i múltiples peticions, no se sap ben bé a què atenir-se, quins mecanismes se segueixen en la concessió, ni en quins terminis concrets es pot comptar amb els ajuts esmentats.

Aquesta mateixa preocupació m'ha estat confirmada, senyores i senyors Diputats, pel President del Consell Comarcal de Muntanya del Pallars Sobirà. Voldria recordar ràpidament algunes de les insuficiències més substancioses durant els dos anys i escaig, dos anys i mig, d'aplicació teòrica del Decret d'ordenació d'explotacions.

Mentre l'aprovació del Decret es va fer el 27 d'agost de l'any 1981, no surt l'ordre de constitució de la Junta Comarcal fins al 19 de febrer del 82. En aquesta Junta Comarcal es designen a dit els ajuntaments que han de ser-hi presents. Es reconeix excessiva representació als sindicats més fantasmes d'entre els sindicats que hi ha: el Sindicat de la Pagesia, l'Institut anomenat de Sant Isidre, el Sindicat de Ramaders, etcètera.

La mateixa Junta no respecta els terminis que ella mateixa es marca, i en la proposta de Pla d'Obres i Serveis s'inclouen totes les actuacions de l'ICONA que s'haurien de fer igualment amb Decret o sense.

No es parla pràcticament gens dels equipaments dels nuclis habitats, i pràcticament tot —es parla de 2.500 milions de pessetes, teòricament— es destina a camins i carreteres, la qual cosa, lògicament, hauria de correspondre a altres Departaments de la Generalitat, sobretot al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

I s'oblida el més important, i el més important en un decret d'aquestes característiques és, evidentment, la modernització de les estructures agràries. Ha passat, molt sovint, més d'un any des de la petició d'ajut individual fins a la visita tècnica, la qual cosa ha repercutit en una gravíssima pèrdua de confiança amb l'Administració i, en aquest cas, senyores i senyors Diputats, en la nostra Administració, en l'Administració autonòmica catalana.

I voldria fer una especial referència a una qüestió bàsica, per a nosaltres absolutament rellevant: no s'han volgut o no s'han pogut crear les oficines comarcals a Tremp, a Sort i al Pont de Suert, que facilitarien extraordinàriament l'aplicació efectiva del Decret. Els tècnics han de poder tenir una relació directa amb els afectats. Els tècnics, senyores i senyors Diputats del Parlament de Catalunya, han de viure a la comarca, i no a més de 150 quilòmetres; sensibles a la profunda decepció dels pallaresos davant la insuficiència dels mitjans humans i econòmics emprats pel Consell Executiu, preocupats per la frustració dels ajuntaments del Pallars davant l'increïble menysteniment dels Consells Comarcals de Muntanya del Pallars Sobirà i del Pallars Jussà en la representació d'aquests en la Junta Comarcal, i creiem que cal fer immediatament un cop de timó, abans que sigui massa tard, abans que l'esperança dipositada en una aplicació positiva del Decret sigui definitivament frustrada, i per això, hem presentat la Moció següent:

«El Parlament, constatant la insuficiència dels mitjans emprats pel Consell Executiu de la Generalitat en l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions, que ha generat mancances i retards perjudicials pels interessos públics i privats en la constitució i en el funcionament de la Junta Comarcal, en la tramitació dels ajuts, en la redacció de projectes i en l'execució de les obres; constatant la inadequació de l'actual representació dels ajuntaments en la Junta Comarcal, ja que és notòria l'absència dels Consells Comarcals de Muntanya del Pallars Sobirà i del Pallars Jussà en el si d'aquesta, i constatant les enormes dificultats que es deriven de la inexistència d'oficines *ad hoc* ubicades en el territori pallarès, que, sens dubte, facilitarien un seguiment adequat de les necessitats reals dels habitants de les comarques afectades, i,

per tant, una efectiva aplicació del Decret; com a conseqüència, doncs, de les constatacions anteriors, el Parlament insta el Consell Executiu a destinar els mitjans humans i financers suficients per a l'assoliment dels objectius continguts en el Decret, en els terminis més breus possibles, donant sortida a les sol·licituds dels habitants del Pallars, especialment en referència a les mancances i a la millora i modernització de les explotacions agràries.

»b) El Parlament encomana al Consell Executiu que modifiqui la composició de la Junta Comarcal, possibilitant la representació dels ajuntaments a través dels consells comarcals de muntanya del Pallars Sobirà i del Pallars Jussà, ja constituïts en aquests moments.

»I, finalment, el Parlament insta el Consell Executiu perquè l'aplicació del Decret es faci a través d'equips tècnics ubicats a la comarca, mitjançant l'obertura d'oficines permanents, dotades dels mitjans necessaris, a Tremp, a Sort i al Pont de Suert.»

Estem segurs que el Consell Executiu haurà de sintonitzar amb el clam dels habitants del Pallars i amb la nostra Moció. Demanem, senyores i senyors Diputats, la votació positiva a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció tampoc s'han presentat esmenes, de manera que passem directament a les intervencions dels Grups. El Grup centrista? *(Pausa.)* No desitja intervenir. El Grup d'Esquerra Republicana? Té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyories, el nostre Grup pensa que la filosofia que va inspirar la interpel·lació presentada pel Grup Socialista, confirmada per l'exposició que acaba de fer el Diputat senyor Ganyet, és no solament respectable, sinó àdhuc digna de ser compartida. Més d'una vegada en aquesta Cambra s'han evocat els greus problemes que afecten les zones de muntanya de Catalunya, problemes —no ho oblidem— que tenen la dissort de compartir altres contrades de Catalunya afectades per factors sociològics, demogràfics, econòmics i àdhuc meteorològics, que convergeixen a situar-los en nivells de vida molt baixos.

Sí, la filosofia que inspira la Moció és legítima. Però, en canvi, nosaltres creiem que les conclusions concretes que se'ns proposen no ens semblen adequades. Les juntes comarcals d'ordenació d'explotacions es van constituir el febrer del 1982. Estan formades, estan integrades per representants municipals dels sindicats, de les agrupacions professionals, dels grups d'alta muntanya i de les cooperatives. No es pot dir, doncs, que aquestes juntes comarcals estiguin exemptes de representativitat.

D'altra part, no creiem que sigui bo, ara com ara, que s'insti el Consell Executiu a modificar-ne la composició. Una altra cosa —que nosaltres creiem convenient— és que es facilitin els contactes i les coordinacions dels consells comarcals de muntanya —que es troben en una fase difícil de posada en funcionament— amb les juntes comarcals. I encara que no sigui exactament el tema d'aquesta Moció, voldríem aprofitar aquesta ocasió per pregar al Consell Executiu que acceleri el compliment dels preceptes de la Llei de muntanya, aprovada per aquest Parlament, i que es posin ràpidament a l'abast dels organismes comarcals novells tots els mitjans i els suports que necessiten per posar-se a caminar amb plena eficàcia.

Dir, com ho pretén el senyor Ganyet, que l'actuació del Govern català ha estat poc menys que nul·la i, en tot cas, desencertada, nosaltres pensem que és expressar-se amb una notòria exageració, exageració potser comprensible perquè ens trobem en uns moments d'una gran «sensibilitat política» —sensibilitat política posat entre cometes. Però també és cert, d'altra part, que no es pot cantar victòria. No s'ha fet, ni de molt, tot el que és desitjable. Les realitzacions que va reivindicar l'Honorable Conseller en la seva resposta al Diputat interpel·lant són innegables, però hem de reconèixer que ni la quantia ni les orientacions d'aquestes actuacions no han estat el que nosaltres hauríem desitjat, i, d'altra part, han quedat plasmades en diverses resolucions aprovades pel Parlament, a proposta del nostre Grup. En això coincidim amb el Diputat senyor Ganyet i compartim la seva crítica del dèficit d'actuacions en el que es refereix a les modificacions i millorament de les estructures agràries.

Ja sabem que les devastadores inundacions de la tardor del 82 no varen facilitar la tasca de ningú, car es va haver de fer cara —ho vàrem veure ahir en el debat corresponent— a les conseqüències gravíssimes d'aquelles avingudes d'aigua que afectaren molt particularment l'agricultura i les vies de comunicació de les comarques pallareses. Però, així i tot, creiem que l'esforç portat a terme no ha estat suficient.

Pel que fa referència al punt c), nosaltres pensem i afirmem que si en lloc de trobar-nos al final d'una legislatura ens trobéssim als seus inicis probablement votaríem a favor del punt darrer d'aquesta Moció, car nosaltres també creiem que seria preferible ubicar tècnics i oficines en els llocs on realment se situen els problemes, de la mateixa manera, d'altra part, que estaríem d'acord amb altres ubicacions d'aquests tipus en altres comarques de Catalunya, tan mereixedores i tan necessitades d'atenció i d'ajut com qualsevol altra. Ara ens trobem al final d'una legislatura i d'uns exercicis financers, i és evident que l'acceptació, ja ara, del punt c) comportaria unes manipulacions pressupostàries que no crec que siguin aconsellables en aquest moment institucional.

El que sí que és evident és que el Consell Executiu que es formi després de les eleccions no podrà diferir més la solució d'aquest problema. El nostre Grup, per acabar, no té cap inconvenient —ans al contrari— que quedi constància de la voluntat del Parlament de Catalunya que el Consell Executiu, sigui el que sigui, el d'ara o el que vindrà, sàpiga que és indispensable destinar els mitjans humans i financers suficients per a l'assoliment dels objectius continguts en el Decret del 28 d'agost del 1981, i és en aquest sentit que nosaltres votarem parcialment a favor del primer punt de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anteriorment, per un error, el Grup centrista havia manifestat que no desitjava intervenir, però en realitat la intervenció en el seu nom la farà el Diputat senyor Franch.

El Sr. LUNA *(de l'escó estant)*: Muchas gracias, señor Presidente. Efectivamente, ha habido un error de comunicación entre el Diputado señor Franch y yo mismo.

El Sr. FRANCH: Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, he escoltat amb molta atenció el Diputat senyor Ganyet i, bé, en certa manera té punt de raó; en certa manera es necessita el que ha demanat i molt més, però en altres punts no hi estem d'acord, el nostre Grup, i li ho hem de manifestar.

Primer, del primer punt, li faig palès que el votarem a favor perquè creiem que s'ha de donar allò i tot molt més que necessita el camp, i creiem que el Consell Executiu potser no ha fet tot el que hauria d'haver fet, però que, en certa manera, la seva possibilitat també depèn d'altres institucions, com poden ser els préstecs a IRYDA, i, aquests préstecs, molts camins els dóna el Consell Executiu a través de l'Administració central, i això no tan solament és al Pallars, que és a tot Catalunya. I és un greu problema que tenim. Els pagesos que han volgut fer grans coses o inversions o nous regadius en aquests moments estan penjats, havent fet préstecs-pont, esperant uns préstecs de l'Administració central, i aquí és un greu problema. Per tant, amb el primer punt hi estem conformes, però hem de dir que no és culpa, tampoc tot, del Consell Executiu.

Amb el segon punt, senyor Ganyet... Bé, aquest Consell es va fer... El que no podem permetre és que quan n'hi ha un de fet l'hàgim de desfer perquè hi pot haver algun senyor que no està conforme amb el que està fent, i això és incapaç de poder-se fer, i per mi, fóra inoperant. Crec que en aquest Consell hi ha les associacions professionals, encara que, en l'agricultura, em penso que, de fantasmes, no en tenim, estem curats d'espants, i és el moment que això es comenci a clarificar. Respectem tot el que hi ha, amb majories o amb minories, però de cap manera són sindicats fantasma. Són sindicats professionals més grossos o més petits, però hi són. Tindran més representació o menys, però de fantasmes, per a mi, a l'agricultura no n'hi ha. Són més amunt, els fantasmes, però no a l'agricultura.

Hi intervenen les cambres agràries, hi intervenen les cooperatives i, per tant, crec que el que s'ha de fer és que els dos consells es posin d'acord per treballar pel bé d'aquesta agricultura i que estirin totes les cordes pel bé d'aquesta agricultura, i que aquests préstecs per a aquestes millors explotacions ho facin conjuntament.

El punt b), senyor Ganyet, nosaltres el votarem en contra perquè no hi estem d'acord.

Al punt c)..... Bé, si ens queixem que tenim poca rendibilitat, si ens queixem d'aquest famós augment fiscal que hem tingut, l'augment de les contribucions, l'augment de la Seguretat Social, l'augment de l'estimació objectiva singular, si a aquests augments encara hi hem de posar, a tot el nivell de Catalunya, oficines de tècnics a cada comarca, senyor Ganyet, val més que agafem la porta, la tanquem i marxem, que hi guanyarem cèntims, perquè no ho podrem resistir. Jo crec que hauríem d'agafar primer el toro per les banyes. Avui, l'agricultura, el que l'afecta més són aquests augments que ens van a suïcidar tots els pagesos, com pot ser el 300% de la contribució, com pot ser el 42% de la Seguretat Social, com el 20% de l'estimació objectiva singular, com l'augment del gas-oil. Això sí que, de veritat, ens va a estrangular i, per tots aquests conceptes... I m'estranya, m'estranya que durant quatre anys s'ha intentat treure moltes oficines que podrien col·laborar junt amb el Consell Executiu i amb les delegacions d'agricultura, si convingués, que a cada poble n'hi ha. Fins ara s'ha dit que s'havien de treure o destruir, en lloc d'equipar-les i fer-les treballar. I, per tant, el punt c), nosaltres també el votarem en contra.

Per tot això, li fem saber que votarem el primer punt a favor i els altres en contra.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Jo voldria dir al senyor Ganyet que em sembla, seguint el debat, que aquí hi ha una certa confusió, perquè hi ha una discrepància entre el text de la Moció presentat pel senyor Ganyet i el que ha sortit en el *Butlletí*. En el *Butlletí* posen únicament com a Moció, és a dir, com a text a votar, el que s'encapçala: «Com a conseqüència de les constatacions anteriors...». Ara, el text presentat pel senyor Ganyet posava com a Moció també les constatacions. Jo voldria només que quedés clar perquè les senyores i els senyors Diputats sabessin, a l'hora del debat —encara que ja hem fet una mica tard—, però en tot cas a l'hora de les votacions, de què es tracta.

El Sr. GANYET *(de l'escó estant)*: Sí, lògicament, senyor President, el text de la Moció comença abans de les constatacions. És a dir, que les constatacions també s'haurien de votar.

El Sr. PRESIDENT: També s'haurien de votar.

El Sr. GANYET: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Bé, aleshores, queda clar, per les manifestacions del senyor Ganyet, que hi ha hagut una equivocació dels serveis del Parlament a l'hora d'imprimir el *Butlletí,* i que han posat el títol de «Moció» en el *Butlletí* indegudament, l'han posat davant de les lletres a), b) i c), quan, en canvi, d'acord amb el document presentat, havia d'anar dalt de tot. Per tant, a l'hora de votar que es tingui en compte que es vota també els punts que diuen: «El Parlament constata...», «El Parlament constata...», «El Parlament constata...», i que després vénen les lletres a), b) i c).

Bé, aclarit això, continuem amb les intervencions dels Grups. En nom del Grup Mixt, el Diputat senyor Roselló.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, ens acaben de comunicar un canvi que teníem previst, però això no farà variar pas massa la nostra opinió respecte d'això. Estem davant d'un tema prou important com és el desenvolupament del Pallars, comarca molt necessitada a Catalunya de portar a terme una millora econòmica dels seus habitants. És una comarca enormement gran, la més gran que s'ha declarat a Espanya, 300.000 hectàrees, se l'ha declarada —com tots sabem, ja s'ha dit— des d'aquesta tribuna l'any 81, l'agost de l'any 81; es va crear la Junta Comarcal el 19 de febrer del 82, i es va aprovar el primer Pla d'obres el 27 de maig del 83. Això fa que en aquests moments es portin a terme els projectes aprovats en aquest primer pla d'obres i que, lògicament, han de ser projectes del suficient abast com per millorar, en primer lloc, les comunicacions. No oblidem que en un país o una comarca sense bones comunicacions es fa molt difícil que la millora de les estructures sigui viable. Encara que es milloressin les estructures, si no hi ha una bona xarxa de comunicacions, i no solament les comunicacions que pertanyen al Departament de Política Territorial —que això seria un altre cas—, sinó les comunicacions més internes, camins rurals que pertanyen a Agricultura, difícilment les millores de les estructures serien vàlides.

La pagesia lògicament necessita la millora d'aquestes estructures, però no solament això, sinó que la pagesia necessita moltes més coses. Necessita una política agrària vers l'economia, que no es fa des d'aquest Parlament ni es fa des del Consell Executiu de la Generalitat, sinó que es fa des de Madrid,

que també sigui bona i positiva per a la pagesia i per al camp en general. I en aquests moments malauradament aquesta millora que necessita la pagesia no es porta a terme des del Govern central. Hi ha molts entrebancs, el tema de preus —que s'ha anomenat aquí—, el tema de la renta, la seguretat social, el gas-oil, l'electricitat, etcètera, fan que, encara que per un altre costat també millorem les estructures, millorem les explotacions agràries, lògicament, si no hi ha la rendibilitat econòmica que ha de venir de la política agrària que marca el Govern central difícilment, difícilment aquestes millores tampoc servirien, és a dir, que no en trauríem res positiu. Ha d'anar tot coordinat. Jo em permetria pregar-li, al senyor Ganyet, que fes un esforç perquè els seus companys de Grup a Madrid també presentessin interpel·lacions i mocions per millorar tot aquest sistema vers les comarques deprimides, com en la que aquest cas en ocupa.

No traguem els decrets de subvencions i ajudes com va treure, el febrer del 83, el Govern central, el Decret de modernització d'explotacions, el número 200, o el decret 1200, de millora de regadius. Això també va contra el desenvolupament del Pallars, senyor Ganyet. Li prego que a través dels seus companys empenyin el Govern central per fer línies d'ajuda que puguin portar a terme un bon desenvolupament.

No oblidem que de 558 expedients d'ajuda o de sol·licitud de crèdit, 336 depenen de línies del Govern central. També li prego que, per al desenvolupament de la comarca que vostè defensa i que nosaltres també, no treguin el tren de Lleida-Pobla de Segur, perquè és una via de comunicació molt important i en aquest moment el Govern central anuncia que retira aquesta línia. Això farà que les comunicacions quedaran molt minvades.

Però, a pesar d'això, en el primer punt, que nosaltres crèiem que era la Moció —en les constatacions no hi entrarem, no volem constatar perquè sabem les dificultats agreujades a més per les inundacions—, quan s'insta el Consell Executiu a destinar els mitjans humans i financers suficients per a l'assoliment dels objectius, lògicament, nosaltres estem d'acord a instar que es posin els màxims mitjans tant humans com financers. Lògicament hi estem totalment d'acord, i a això votaríem que sí.

El segon punt, un punt que és la composició de la Junta Comarcal. Quan es va crear la Junta Comarcal no hi eren els Consells Comarcals que s'han creat després i difícilment hi podrien entrar a formar part. La representació del Consell Comarcal jo crec que és prou àmplia, hi ha 9 representants d'ajuntaments, 10 representants d'organitzacions professionals agràries, 9 representants de cooperatives, 6 representants de corporacions de dret públic de les Cambres Agràries i 2 representants d'entitats diverses. Jo no sé si n'hi ha alguna de fantasma en aquestes entitats diverses, senyor Ganyet, podria ser que si i sort que només hi tenen un representant, perquè si n'haguéssim hagut de nomenar dos o tres potser no haurien tingut els membres suficients per ficar-los, per descomptat.

Lògicament els altres sindicats sí que en tenen suficients, i els fantasmes a vegades els veiem de molt lluny, però a vegades són molt a prop. Per tant, en aquest punt nosaltres no ens oposem en absolut que hi entrin a formar part membres dels Consells Comarcals creats darrerament. Nosaltres creiem que potser sí que seria bo ampliar amb un parell de membres, o quatre membres, aquests Consells Comarcals, però mai retirar la representativitat dels membres que hi ha elegits fins aquests moments.

I respecte al tercer punt, que és posar equips tècnics ubicats a la comarcal mitjançant l'obertura d'oficines, crec que aquest és un tema de plena responsabilitat del Govern. El Govern ha de saber com ha de portar a terme la seva activitat per arribar a l'administrat de la millor manera possible, i crec que nosaltres des d'aquí no els hem de forçar ni obligar a com ho han de fer. Crec que hi ha unes agències d'Extensió Agrària, i a través d'elles es pot portar a terme tot el sistema informatiu que necessiten els pagesos de la comarca, i els ajuntaments i totes les entitats d'aquella zona. Per tant, en aquest punt, nosaltres tampoc no l'acceptem, i lògicament és un problema de govern i a través d'aquest Parlament se'ls han de demanar responsabilitats si això no funciona. I podria funcionar molt millor? Efectivament, sempre tot és millorable, i nosaltres també des d'aquesta tribuna demanem al Consell Executiu que faci tot el possible per fer-ho de la millor manera possible i millorar, millorar la tan necessitada comarca que és el Pallars.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Continuem amb les intervencions dels Grups. Pertoca ara al Grup del Partit Socialista Unificat, que no desitja intervenir. Aleshores, pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Fonolleda.

El Sr. FONOLLEDA: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, referent a aquesta Moció jo voldria dir que el primer que hauria de tenir una moció d'aquest tipus, com la que es presenta aquí, és a dir, una moció de seguiment de l'aplicació d'un decret..., és per una major o una precisió o una quantificació. Creiem que no es pot presentar una moció que tracta de seguir un decret del Consell Executiu, un decret, diguéssim, quantificat en les seves inversions només fent esment a unes vaguetats que el Parlament constata sempre insuficiències, etcètera, tota una sèrie de qüestions que, diguéssim, són pura literatura. El senyor Ganyet ni l'altre dia en la seva interpel·lació ni avui ens ha demostrat amb dades i amb xifres que els expedients, les coses que s'havien de fer, els projectes, les obres, etcètera, portin un notable retard. Això, no ens ho ha demostrat, i, per tant, entenem que la primera part de la seva exposició és pura literatura, en certa manera, per dir-ho així, per emprar una expressió molt grata al seu Grup que ara és de rigor.

Aleshores, feta aquesta exposició, jo li voldria recordar, a més, sobre aquest punt que el Conseller, quan va fer la seva contesta, va fer un ampli repàs de les tres vessants principals que constitueixen el camp d'actuació sempre que es decreta una comarca d'ordenació d'explotacions, que són: els auxilis econòmics, les obres i inversions i el programa de millora rural destinat a infrastructura dels ajuntaments. Pel que fa al programa d'auxilis, per referir-me a un aspecte, en una comarca com el Pallars, on abans es presentaven de tres a quatre expedients d'auxili econòmic, se n'han presentat, des que hi ha hagut el Decret, més de 500, dels quals la major part han estat ja atesos i tramitats.

Passem ara als punts del que era abans, per confusió, el text de la Moció.

En el punt a) es diu que «el Parlament insta el Consell Exe-

cutiu. Anuncio que no hi tenim cap inconvenient ja que es tracta, en definitiva, de votar el que ja el Consell Executiu va fer en votar aquest punt. Però m'agradaria fer, diguéssim, unes precisions. Aquí es demana que el Consell Executiu esmerci els mitjans humans i financers, sobretot financers, suficients per a l'assoliment. Volem ja fer una valoració d'un programa d'ordenació d'explotacions —que, com sap molt bé el senyor Ganyet, té una vigència mínima de sis anys i totes les comarques d'ordenació d'explotacions que s'han fet arreu de tot l'Estat, que ja són un centenar, han tingut sempre una vigència de vuit anys, perquè acabats els sis anys s'ha concedit sempre una pròrroga de dos anys— quan, diguéssim, estem pràcticament només al 25% del temps transcorregut, i els inicis, sempre se sap, són els més difícils. I, aleshores ja es vol fer, diguéssim, una valoració *a priori* d'un futur. Escolti, em sembla a mi que el resultat de l'actuació del Consell Executiu a aquesta comarca d'ordenació d'explotacions, l'haurem de valorar, em sembla a mi, més endavant quant s'hagi realment acabat el programa.

Però, d'altra banda, jo li voldria dir una altra qüestió. Senyor Ganyet, fent un símil, ens ha parlat del «rearmament del Pallars». Miri, el que el Pallars ha estat és desarmat, però no pel Consell Executiu, sinó perquè des de l'any passat —com ja han recordat altres Diputats— s'ha suspès la vigència dels Decrets 1200 i 200. No seré jo aquí dins de la meva formació professional qui faci, diguéssim, una crítica d'aquesta qüestió; sé molt bé el que és la necessitat de, moltes vegades, acomodar-se a les realitats pressupostàries. Ara, si hem de fer acomodacions a les realitats pressupostàries, que aquestes siguin vàlides per a tots.

Bé, el punt c), el punt b), perdó. Quasi m'atreviria a dir que el que demana el senyor Ganyet és pràcticament il·legal. Escolti, senyor Ganyet: es va fer un decret, diguéssim, un decret d'ordenació, un decret de constitució de..., més ben dit, d'atribucions i composició de la Junta Comarcal, d'acord amb l'article 19 de la Llei de reforma i desenvolupament agrari. Aquest decret, diguéssim, es va fer. I allà hi ha un decret on es fixen la composició i les funcions d'aquesta Junta Comarcal. Aquesta Junta Comarcal, com és natural, va ser elegida, i no voldria insistir en quina és, ho han dit ja altres Diputats, la representativitat de tots els sectors econòmics i socials, professionals, etcètera, i del món cooperatiu que estan degudament representats en aquesta Junta. Voler ara, en virtut d'una llei posterior, en virtut d'una llei posterior, modificar, traient representativitat a alguns per introduir uns altres em sembla que seria adient, a part el que vostè demana, diguéssim, és introducció d'ajuntaments. Escolti, hi ha nou ajuntaments representats en la Junta. Jo m'atreviria a dir que fer això seria fins i tot il·legal, perquè no es pensi que un decret es pot modificar així com així; un decret, la seva modificació podria ser impugnada davant del Consell d'Estat —com vostè sap—, a què tenen dret també darrerament d'acudir també les Comunitats Autònomes. Per tant, en aquests punt nosaltres votarem totalment en contra.

El punt c). Bé, miri, aquest és un tema molt vell. Jo li diré que el Consell Executiu no ha estat mai —i n'hi ha proves suficients— contra la comarcalització, però no una comarcalització *sui generis*. Prova d'això és que ara mateix, en els últims diaris oficials de la Generalitat s'han tret dues places d'enginyer de monts. Però és una comarcalització permanent, no una comarcalització per programes, que aquesta s'ha intentat fer moltes vegades, i faci cas a qui li parla d'això, que pot adduir una experiència de vint-i-cinc anys, que això, diguéssim, ha fracassat. Això no ha estat més introduir oficines d'aquestes de caràcter comarcal que tenen únicament la vigència mentre dura l'actuació del programes; no és més que una font, diguéssim, de conflictes. És la creació d'intermediaris. En agricultura, senyor Ganyet, acostar l'Administació als administrats és acostar les persones que decideixen als pagesos, i, això, l'hi puc dir jo des d'una experiència de vint-i-cinc anys. No és creant oficines intermèdies com s'aconsegueix aquesta daixonses. Això és un encariment burocràtic que, d'altra part, vostè no ens ha justificat, perquè les experiències en aquest sentit són molt alliçonadores dels costos burocràtics que això ha suposat, d'entrenament del personal, etcètera, per després, quan realment ja es té la feina o se sap com fer.

Vostè em dirà —i ho ha dit alguna vegada—: «el que s'ha de fer és agafar els funcionaris que estan avui a la capital i traslladar-los de lloc.» Bé, això no es pot fer, senyor Ganyet, això no es pot fer, perquè vostè recorda que els funcionaris transferits, en el Decret de transferències, es deia que conservaven tots els seus drets, de qualsevol ordre i natura, i aleshores traslladar forçosament un funcionari, això la Llei de funcionaris no ho permet. Vostè exigeixi —i fa molt bé a demanar-ho— que aquests funcionaris estiguin permanentment allà, que es desplacin totes les vegades que calgui, que entrin en contacte, que vegin totes les finques com les han de veure, en això estem totalment d'acord, i sempre el Consell Executiu estarà a favor d'aquesta línia, però no demani el que vostè no pot demanar. I més li diré: fins i tot la nova Llei socialista de la funció pública no ho contempla, això.

Per totes aquestes raons, i per altres raons que ha esmentat molt bé el Diputat d'Esquerra Republicana, ens oposarem també a aquest punt c).

Res més. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi esmenes passem, doncs, directament a la votació. *(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)* Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, per demanar votació separada. Els tres números que constitueixen les constatacions per nosaltres es podrien votar en bloc, però llavors en les lletres demanaríem que es votés per separat almenys la lletra a), i després la lletra b) i la c) no tindríem inconvenient que també es votessin conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Algú desitja que les votacions procedeixin d'altra manera, o podem fer-les com ha indicat el senyor Subirà? *(Pausa.)* Bé, doncs anem a votar primerament la primera part de la Moció, és a dir, les constatacions, els punts 1, 2 i 3, que diuen: «El Parlament constata...», «El Parlament constata...», «El Parlament constata...»

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la Moció, per als punts 1, 2 i 3, és a dir, les constatacions, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les constatacions han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Aleshores, evidentment, ja no té sentit la introducció que

diu: «Com a conseqüència de les constatacions anteriors...» i la Moció començaria, doncs, amb la lletra a). Anem a votar, doncs, ara, la lletra a).

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la lletra a), que es posin drets.

I ara anem a votar conjuntament les lletres b) i c). *(Remor de veus.)* Ah, perdó.

Les senyores i els senyors Diputats que voten en contra?

Els que s'abstenen?

Havia vist que hi havia unanimitat dels presents.

I anem a votar ara les lletres b) i c).

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els paràgrafs de les lletres b) i c) han quedat rebutjats per 26 vots a favor, 50 en contra i 5 abstencions.

Preguntes amb resposta oral

Bé, passem ara a les preguntes amb resposta oral. La pregunta número 1, adreçada pel senyor Albert Alay a l'Honorable senyor Conseller de Governació, per acord del Diputat preguntant i del senyor Conseller la deixarem per al final.

Pregunta al Consell Executiu sobre la distribució de llicències a les emissores de radiodifusió amb modulació de freqüència

I passem, doncs, a la segona pregunta, la pregunta que formularà al Consell Executiu sobre la distribució de llicències a les emissores de radiodifusió amb modulació de freqüència el Diputat senyor Lorda, del Grup Socialista.

El senyor Lorda té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. LORDA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, procuraré abreujar l'agonia i potser l'angúnia d'aquesta sessió parlamentària dintre de la fase agònica de la legislatura.

A la comarca del Berguedà, en el moment de la distribució de les llicències —distribució que va fer el Consell Executiu el 14 de novembre de 1982— funcionaven dues emissores, Ràdio Puig-reig i Ràdio Bagà, ambdues municipals. Cap de les dues no obtingué la llicència que havien demanat, la qual es concedí, en canvi, a una entitat privada —no cal dir-ho— que encara avui, més d'un any després, no només no s'ha posat en funcionament sinó que, segons notícies recents de la premsa local, trigarà mesos a fer-ho.

La situació és, com a mínim, ben paradoxal, per la qual cosa adrecem al Consell Executiu la següent pregunta: «Què pensa fer el Govern per tal de donar solució adequada a aquestes situacions contradictòries i injustes, provocades per la distribució de llicències a les emissores de FM que va efectuar el 14 de novembre de 1982?»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, en contestació a la pregunta formulada per l'Il·lustre Diputat interrogant, diré també al més succintament possible el que segueix.

El Consell Executiu de la Generalitat va atorgar amb caràcter provisional les llicències d'emissores de freqüència modulada en dues tandes: la primera, el desembre de 1982, i la segona, el gener de 1983, és a dir, l'adjudicació provisional no es va fer el 14 de novembre de 1982 com erròniament —perdoni el senyor Lorda— afirma la pregunta. La Resolució 65/I del Parlament de Catalunya, del 7 d'octubre de 1982, va ésser escrupolosament complerta pel Consell Executiu. Aquesta Resolució, literalment, diu: «El Parlament acorda: quan el Consell Executiu faci ús de les seves competències reglamentàries i executives i, si s'escau, de la iniciativa legislativa pel que fa a la regulació de les competències de la Generalitat en matèria de radiodifusió i, en particular, de l'atorgament de concessions d'instal·lacions, del funcionament i dels procediments d'adjudicació d'emissores de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència, inclourà, entre les institucions o entitats jurídiques d'àmbit local legitimades per a sol·licitar i obtenir les concessions oportunes, les emissores de freqüència modulada municipals i altres corporacions de dret públic que en l'actualitat existeixen i funcionen a Catalunya i les de les mateixes característiques que vagin constituent-se en el futur.»

El Consell Executiu va considerar perfectament legitimades totes les sol·licituds municipals d'emissora amb freqüència modulada, i va atorgar cinc llicències a municipis: Rubí, Sant Feliu de Llobregat, Ripoll, Amposta i Cervera. A tots els citats municipis, a excepció del de Cervera, hi havia emissora en funcionament en el moment de l'adjudicació provisional. L'esmentada Resolució no obliga a més, puix que no conté tots els condicionaments que la pregunta li atribueix, i els condicionaments que sí que conté han estat fidelment tinguts en compte pel Consell Executiu de la Generalitat.

Quant a les Resolucions 35/I i 36/I, són de data posterior a les adjudicacions fetes amb caràcter provisional el desembre del 1982 i gener del 1983, i, per tant, l'efecte d'aquestes Resolucions només pot influir en el capteniment posterior del Consell Executiu. La Resolució 35/I es refereix a una comunicació que el Consell Executiu ha de fer a la Comissió de Política Cultural del Parlament amb anticipació d'un mes abans de l'adjudicació definitiva de les llicències. Aquest moment és a prop, però encara cap adjudicatari no ha obtingut l'acta de conformitat de les seves instal·lacions per part de l'Administració central de l'Estat, que és un requisit previ per a l'adjudicació definitiva que ha de fer la Generalitat. És a dir, en aquest punt no hi pot haver hagut incompliment per part del Consell Executiu.

Un segon punt de la Resolució 35/I es refereix a les emissores municipals que haurien de renunciar a les llicències atorgades en el moment que l'Administració central les reconegui totes en bloc, tal com té sol·licitat el Consell Executiu de la Generalitat. El Govern central té previst de fer el reconeixement de les emissores municipals dins una futura Llei general sobre radiodifusió, però aquesta expectativa de reconeixement encara no s'ha materialitzat. No hi ha hagut, tampoc, en aquest punt, cap incompliment per part del Consell Executiu de la Generalitat.

La Resolució 36/I es refereix al que s'ha de fer en el cas que

algunes de les adjudicacions provisionals quedin vacants, fet que, ara com ara, no s'ha produït. Per tant, en aquest punt no hi ha tampoc incompliment per part del Consell Executiu de la Generalitat.

En la referència que hi ha en la pregunta relacionada amb l'emissora de Berga, hem de dir que la pilota està, en aquests moments, en mans de l'Administració central, que ha d'aprovar el projecte tècnic, emplaçament geogràfic exacte i les instal·lacions, sense que en aquests tràmits, a judici de l'Administració central, l'adjudicatari a títol provisional hagi incorregut en dilacions que motivin caducitat. A partir de l'aprovació, segons les normes legals vigents, l'adjudicatari disposarà, igualment com tots els adjudicataris, d'un any per posar l'emissora en marxa. És a dir, en aquests punts la pregunta fa unes suposicions fora de lloc sobre la situació del projecte i sobre la solvència de l'adjudicatària, la qual —dit sigui de passada— té com a accionista important, a través de Catalana de Ràdio i Televisió, una caixa d'estalvis catalana i els sis bancs més importants de l'Estat espanyol.

El Consell Executiu es va inclinar per Berga i no per Puig-reig ni per Bagà per la seva condició de cap de comarca, igualment com en els casos de Ripoll, Amposta, Cervera i Sant Feliu de Llobregat. La motivació em sembla prou òbvia, però cal tenir en compte, encara, l'estructura orogràfica de la comarca del Berguedà, dividit naturalment en Baix Berguedà, servit, en aquest cas, per Puig-reig, amb facilitat, i Ràdio Bagà correspondria a l'Alt Berguedà, que, com sabeu, és d'una orografia enormement turmentada, i que no pot ser servida si no és amb antenes situades en cims difícils d'accés, pel que es refereix a l'Alt Berguedà. Per tant, semblava adequat de col·locar l'emissora general del Berguedà en un lloc equidistant limítrof de l'Alt i Baix Berguedà, que podia tenir accés, si és autoritzat com se suposa que serà autoritzat, de col·locar l'antena en un lloc alterós, com és, per exemple, Queralt.

No dubto que els criteris d'adjudicació de l'Il·lustre senyor Diputat que formula la pregunta podrien haver estat diferents. Jo els respecto, i espero que també ell respecti els criteris que ha aplicat el Consell Executiu, que he explicat a bastament davant d'aquesta Cambra, i que sento que no puguin coincidir exactament amb els de l'Il·lustre Diputat interrogant.

Moltes gràcies, Molt Il·lustre senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat preguntant vol repreguntar o replicar? El senyor Lorda té la paraula.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, Molt Honorable senyor Conseller, miri, les mocions i resolucions que ens ha citat, aprovades pel Parlament de Catalunya, encomanaven al Govern que prosseguís a la distribució de les llicències amb criteris d'equilibri entre emissores institucionals i privades i de ponderat repartiment territorial. I el cert és que el que nosaltres hem comprovat —i s'ha anat reafirmant en el curs dels darrers mesos— és que la distribució va afavorir les entitats de radiodifusió de caràcter privat, en perjudici de les institucionals —llegeixi's municipals—, car de les trenta-quatre llicències disponibles, només un nombre ínfim, cinc, van anar a les emissores de freqüència modulada de caràcter municipal.

I, en segon lloc, dintre d'aquest nombre desproporcionat de llicències concedides al sector privat, afavorir les vinculades directament o indirecta al partit que dóna suport al Govern, de manera que, fins i tot, això li permetrà potser montar una xarxa que estigui realment al servei d'aquests interessos.

És clar, la compareixença davant la Comissió de Cultura no ha tingut lloc, per tant, la distribució continua essent provisional. No sabem quan es farà la definitiva, però jo em penso que aquesta distribució provisional ja configura perfectament el que serà; si el partit que dóna avui suport al Govern el continua donant en una pròxima legislatura, ja sabem quina serà aquesta distribució. Jo diria que, efectivament, segons els nostres criteris, aquesta distribució de les llicències de freqüència modulada no serveixen per fonamentar una política realment interessant de comunicació social. Jo em penso que, a hores d'ara, aquest afer no es pot ja redreçar i que la discrecionalitat que ha tingut el Consell Executiu —emparada fins i tot per una sentència del Tribunal Constitucional—, s'ha convertit en pura arbitrarietat. En deixo constància i potser vindran temps millors.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Voldria que tingués en compte la Cambra i l'Il·lustre Diputat interrogant, que això que jo he esmentat respecte de la concessió d'aquestes trenta-quatre llicències de manera provisional, no és més que una part de la realitat de la xarxa d'emissores del nostre país i, concretament, d'emissores de freqüència modulada. Perquè totes les altres, que són moltíssimes més, totes continuen subsistint, i nosaltres teníem el propòsit ferm de respectar aquest *statu quo*, i de no valer-nos d'aquestes concessions que, malgrat tot, van comptar amb una —accepto que una mica més que simbòlica, però poca cosa més que simbòlica— concessió d'institucions municipals, que representava simplement la continuació de l'*statu quo*, amb un respecte total, amb una tolerància que no solament és una tolerància de fet —passiva, podríem dir—, sinó, fins i tot, activa, perquè nosaltres hem estat proclamant constantment, allà on sigui, que creiem que aquestes emissores havien de ser, pràcticament totes ells reconegudes, i que, mentrestant, nosaltres no faríem res per destorbar, per pertorbar-ne el funcionament, i això ho hem fet, fins i tot, amb la presència nostra en emissores d'aquest tipus, sense mirar de quin color podien ser els que les havien muntades i els que les feien funcionar.

Jo mateix personalment, aquest Conseller que ara els parla, cada vegada que, assistint a alguna localitat, se li ha demanat que es traslladés a l'emissora local per parlar i per saludar la gent, ho ha fet sense preguntar, en absolut, qui era que la dirigia i quina inspiració tenia. Per tant, vol dir que no solament hi ha una tolerància efectiva, de tipus passiu, sinó de tipus actiu, fent declaracions constants que crèiem que allò havia de ser autoritzat. Ara, evidentment, d'allà on no n'hi ha, no en pot rajar. Nosaltres no sabem fer el miracle dels pans i dels peixos, ni tenim la bóta de Sant Ferriol. Per tant, hem d'esperar que hi hagi noves concessions, i, aquestes noves concessions, puc avançar —perquè també em sembla que, en aquest sentit, la pregunta de l'Il·lustre Diputat interrogant potser també incloïa una mica de predicció del futur amb totes les reserves que això representa, tenim la impressió que després d'unes reunions internacionals que hi ha d'haver als pròxims mesos, hi haurà una concessió en el Govern central, en el

Govern espanyol d'una quantitat de possibilitats de llicències, que espero que, aleshores, aquest Govern en deixarà una tallada important per a Catalunya, que és on hi ha més necessitat, perquè espontàniament s'ha mostrat aquesta necessitat, i es continua mostrant, perquè encara se'n munten de noves i nosaltres no hi posem la més petita dificultat.

D'un altre cantó, les impressions que nosaltres tenim també del Govern central són que, per ara almenys, pensa tenir també aquesta mateixa tolerància. Per tant, la realitat és aquesta, i la nostra voluntat és que això continuï anant endavant i que tinguem ben aviat una bona tallada, un nou *cupo* de noves llicències per poder distribuir, i, ni cal dir-ho, poder resoldre definitivament el problema de les emissores municipals. Perquè, en això, jo ja em vaig permetre de contestar, en les interpel·lacions o preguntes que em van fer fa uns pocs mesos, que la resolució del problema de les emissores municipals s'ha de fer sobre la base d'una banda especial de petita potència que ens permeti donar llicències a tots els municipis que vulguin tenir emissora.

Aquesta és la nostra voluntat, i creiem que això serà possible d'obtenir-no aviat i, per tant, que aquests temps millors el senyor Lorda augura, sens dubte vindran amb la col·laboració dels correligionaris del senyor Lorda, a Madrid.

Pregunta al Consell Executiu sobre la política d'avals

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executu el Diputat senyor Joan Hortalà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la política d'avals.

El senyor Hortalà té la paraula per formular la seva pregunta.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que fem, diu així: «¿En quins casos, i per quines quanties, les obligacions derivades dels avals han estat objecte de prestació, o l'obligació ja ha estat acreditada, i quina és la previsió que es fa en relació amb els avals ja atorgats per als propers exercicis?»

Per què aquesta pregunta, i què es vol demanar mitjançant aquesta pregunta? Com tots vostès saben, en el Pressupost de l'any 82 es va discutir en un llarg debat la conveniència o no que la Generalitat, i en definitiva el Govern de Catalunya, pogués concedir primers avals. Fruit del debat, la resolució majoritària fou que, efectivament, el Consell Executiu podia concedir primers avals. També, segons avals mitjançant el joc de les societats de garanties recíproques; aquest, enfortit a més a més per una legislació més àmplia i possiblement menys discrecional. Va passar l'exercici del 81, va venir l'exercici pressupostari del 82, ara som al del 83, i l'activitat, la gestió, del Govern sobre aquest tema, ha estat gairebé una mena de núvol, amb notícies inconnexes a la premsa, amb una mena de sentiment general que empresa que demana aval al Consell Executiu és gairebé empresa tocada, o si es vol dir d'una altra manera, que resulta premonitori de suspensió de pagaments o de fallida demanar un aval al Consell Executiu.

Amb aquesta situació, i sense cap altra animositat que introduir transparència i sanitat a la gestió financera d'aquestes partides, nosaltres fem aquesta pregunta. Perquè, com tots vostès saben, en l'exercici del 82, la quantia, l'autorització, per concedir avals era de 2.500 milions de pessetes; quantitat que es va prorrogar al 83, és a dir, es va concedir un nou crèdit, una nova autorització, fins a 2.500 milions de pessetes. I a nosaltres ens interessaria saber si aquests 2.500 milions de pessetes del 82 es varen cobrir; si els 2.500 milions de pessetes del 83 s'han cobert, i una altra cosa important —tal com es conté a la pregunta—, si és cert —i és cert— que una gran quantitat d'empreses que han gaudit de primer aval han fet suspensió de pagaments o fallida i, per tant, el Pressupost de Catalunya respon del crebant, respon de l'aval atorgat, quant puja això? Quina és la quantia? ¿Com gravarà això el pressupost del 84, tenint en compte que ja hi haurà una acumulació de crebants del pressupost del 82 i del pressupost del 83?

No es tracta ara de citar empreses concretes —si convé, ja ho faré després. El que es tracta de saber és que amb la previsió per cobrir crebants que es va fer en el pressupost del 83, amb un crèdit de 100 milions ampliable, amb un expedient d'ampliació que no sé si ha estat tramitat o no ha estat tramitat, una sola empresa, una sola empresa només, que va tenir l'aval el desembre del 82, aquesta sola empresa ja cobreix per si mateixa —una sola empresa— el 100% del crèdit tipificat en el Pressupost del 83. Com queden les restes? Quines obligacions té la Generalitat respecte el futur? Quant puja tot això? Aquest és l'abast de la pregunta, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Per respondre la pregunta, té la paraula el senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Vicenç Oller): Senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, contestant la pregunta del Diputat senyor Hortalà, durant la present legislatura s'han atorgat avals a 185 empreses, les obligacions derivades dels quals —seguint el text literal de la pregunta— han estat objecte de prestació en dos casos, per una quantitat que puja el 2,5% del total avalat.

És difícil, és de mal dir, en tot cas, fins on s'haurà de fer cara, eventualment, més endavant, però penso que no arribarà a més del 9% del total avalat, fent el seguiment acurat que correspon. I això sense tenir en compte, que és molt important, les accions de rescabalament. El que sí que es pot dir és que cap de les empreses avalades per la CARIC no ha tancat, que els llocs de treball s'han mantingut, i que, sens dubte, si no s'arriba a instrumentar la política d'avals, l'atur en moltes comarques de Catalunya seria substancialment superior a l'actual, i el teixit industrial estaria desfet.

D'altra banda, sectors estratègics per al futur industrial de Catalunya, o no existirien o serien de recuperació poc menys que impossible. També penso, cal dir-ho, que la política d'avals de la Generalitat no ha estat sempre canalitzada al salvament d'empreses, sinó que en molts de casos ha estat dirigida a la potenciació d'empreses que avui exporten, que tenen garantit el seu nivell d'ocupació i que aconsegueixen els beneficis necessaris per tenir assegurar el seu futur. Sembla important assenyalar això perquè, tal com ha dit el Diputat, es pot donar la sensació que les empreses avalades per la CARIC, totes elles, o la majoria d'elles, estan en una situació pròxima a la suspensió de pagaments, i això és tremendament perjudicial per al conjunt de totes elles.

Dir també, encara que no ha estat objecte precís de la pregunta, que, en aquest sentit, realment, ja ha passat en alguns moments, que han sortit informacions que..., bé, que no es co-

rresponen amb la realitat que els acabo de dir. Per exemple, en cap moment no s'ha donat un aval a un diari, en cap moment no s'ha donat un aval a cap empresa en fallida.

Bé, en definitiva, pel que fa a aquesta qüestió puntual, que ha posat el senyor Diputat respecte a quins tipus d'empreses s'ha donat aval, assenyalar, reiterar, que no hi ha hagut en molts de casos una actitud defensiva, sinó una actitud constructiva, en el sentit que no s'han donat avals, en molts casos, per salvar empreses, sinó per apuntalar-les i per dinamitzar-les. I, en aquest sentit, i vostè ho apuntava en la seva pregunta, el tema és delicat perquè podria crear una sensació de desconfiança i podria provocar situacions no volgudes i irreversibles si creés la sensació que les empreses avalades per la CARIC, en la seva majoria, han estat empreses en una situació pràcticament impossible. Ha estat tot el contrari en molts casos i, en tot cas, el nombre de riscos que ha tingut, als quals ha hagut de fer cara el Consell Executiu, són els que jo li he assenyalat de dues empreses que impliquen un 2,5% del total avalat.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Hortalà desitja repreguntar o replicar? El senyor Hortalà té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Perdoni, senyor President, senyores i senyors Diputats, però com que m'ha donat unes xifres, estava fent el percentatge. Si em deixen, l'acabaré de calcular. *(Pausa.)*

Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors Diputats, el senyor Conseller ha contestat, suposo, el que es pot contestar amb una política tan confusa des del Govern. El problema no és aquest, el problema és que una vegada més convé dir que durant aquests quatre anys no hi ha hagut una política econòmica coordinada. Convé dir el que m'ha agradat a mi dir en relació amb la política econòmica del Govern —m'ha agradat molt dir-ho sempre—, que ha estat inspirada per aquells principis de «qui dia passa, any empeny », que no hi ha hagut, estrictament parlant, una acció econòmica premeditada, programada, separant actuacions específiques del sector públic i altres de tipus concret del sector privat, sinó que ha estat tot un conjunt d'actuacions pròpies, senzillament, del desplegament d'un programa d'inversions. Que això era el que competencialment es podia fer? Que en un moment de crisi aprofundida i amb competències reduïdes era l'opció més prudent? És possible, és un criteri. Ara bé, pel que fa a la contundència de la política econòmica i, en concret, pel que fa a la contundència de la política industrial, vostès buscaran en el *Butlletí Oficial de la Generalitat* les actuacions corresponents i s'adonaran que —ho reitero—, pel que fa a la contundència de la política industrial, la més contundent no ha estat altra que la dels avals; el que passa és que ha estat d'una contundència, des del nostre punt de vista, molt mal enfocada. El senyor Conseller diu —ha dit—: nosaltres no hem anat a donar avals per salvar empreses, hem donat avals per apuntalar, per consolidar. Però també el senyor Conseller reconeix que un 2,5% dels avals atorgats estan subjectes a crebants. Si durant aquests dos exercicis resulta que la quantia global dels avals autoritzada —2.500 milions de pessetes en cada exercici— ha estat atorgada, sobre un total de 185, 200 empreses —la qual cosa vol dir que per mitjana es podria arriba a avalar, a falta d'un coneixement més aprofundit dels criteris, al voltant d'uns 25 milions per empresa— això vol dir que la previsió —xifra que el Conseller no ens ha donat, sinó en percentatge— de crebants que ha d'afrontar en aquests moments el Consell Executiu és de l'ordre dels 200 milions de pessetes. Si es té en compte, per exemple, que una sola empresa avalada, en crebant cert, com és el cas de Puignaró, per posar un exemple, per si mateixa ja depassa els 100 milions de pessetes, vol dir que la quantia que la quantia estimada del crèdit en el pressupost del 83, de 100 milions de pessetes, ha quedat absolutament exhaurit, esgotat, només pel crebant d'una sola empresa. En resten 184, amb una mitjana, no de fallida —i, a part, redreçament—, d'un 2,5% sobre 25 milions per a cada una d'elles, la qual cosa vol dir, si els càlculs no em fallen, que per al pressupost del 84 s'haurà de fer una previsió, gairebé ja compromesa, que multiplicarà per 3,7 la quantitat assignada aquest any, és a dir, 370 milions de pessetes. Quina és la conclusió? N'hi ha diverses, de conclusions. Una d'elles, que no guarda relació, que ho ha guardat relació en cap moment —i aquest és el meu criteri— la quantia de l'aval amb el capital, reserves i, en definitiva, actiu realitzable de les empreses.

Segon: que l'apuntalament d'empreses, l'activitat de les quals es concentra en el sector exportador, no té el més petit sentit que se'ls doni aval, perquè hi ha tot un altre conjunt de garanties financeres i fiscals que, justament, donen suport a l'exportació.

Tercer: que s'ha donat substantivament aval a empreses de sectors la naturalesa dels quals està des de fa més de tres anys subjecte a reconsideració sobre el fet que convé reconvertir, reestructurar i, per tant, que el risc és molt superior al 2,5%. I, en definitiva, el que a nosaltres ens fa pensar tot això, avalat, sobretot —parlem d'avals—, per una manca d'informació puntual i per un coneixement exacte dels criteris que, cas a cas —perquè, quines empreses a les empreses que s'avalen?—, però, en fi, aquest és un altre tema. Però, si això és així, a nosaltres ens fa pensar que els criteris de concessió d'avals no han estat uns criteris guiats per la racionalitat econòmica, sinó exclusivament per l'orientació política, i això, senyores i senyors Diputats, és greu, perquè les actuacions econòmiques d'un govern, encara que puguin repetir legislatura, no deixen de condicionar el futur proper, mitjà i a llarg termini de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja fer una nova intervenció? El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, puntualitzar o clarificar dos o tres punts dels que ha dit el senyor Hortalà. El primer, que mai la CARIC ha donat un aval superior al 70% dels recursos propis de l'empresa. En segon lloc, que, certament —vostè ho ha apuntat—, nosaltres no disposem de la possibilitat de la competència, d'aplicar mesures de caire macroeconòmic amb resultats a curt termini, com poden ser el tipus de canvi, mesures de tipus financer, fiscals en la seva immensa majoria, etcètera, i que, per tant, hem de fer bàsicament política a mitjà i llarg termini. I, en aquest sentit, pel que fa a la política industrial, pensem —i, probablement, vostè hi estarà d'acord— que no es tracta tant, des del punt de vista de política industrial —hi insisteixo— d'anar publicant ordres o disposicions que apareguin al *Diari Oficial de la Generalitat*, sinó de considerar que la política industrial està dins de tota una política i de tot

un teixit sòcio-econòmic i que, en la mesura que siguem capaços d'ajudar que aquest teixit sòcio-econòmic sigui favorable a l'empresa —per exemple, mitjançant acords amb la Universitat, amb centres d'ensenyament, mitjançant acords entre centres d'ensenyament-Administració-empreses—, en la mesura que es consideri que les empreses no són illes, sinó que estan dins de tot un conjunt social, probablement haurem fet una política industrial reeixida. Per això, no li ha d'estranyar que, des del punt del vista del *Diari Oficial de la Generalitat* hagi sortit bàsicament el tema de la CARIC, però que s'hagin fet moltes accions a través del CIDEM, en definitiva, a través de tota l'acció del Departament, de tota la política d'acords, de convenis, que és també política industrial.

I, per acabar, assenyalar que, en cap moment hem donat un aval per consideracions polítiques, encara que també és cert que en cap moment hem deixat de donar un aval per presumptes raons de tipus polític.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu
sobre la campanya de promoció de les oficines de benestar social

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que han formulat al Consell Executiu el Diputat senyor Armet i la Diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, sobre la campanya de promoció de les oficines de benestar social. Formularà la pregunta la Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, si em permet, des de l'escó, nosaltres havíem fonamentat aquesta pregunta en un programa de ràdio que es feia per una emissora amb publicitat pagada, que sota el nostre criteri significava un menyspreu per la gestió política que realitzaven els ajuntaments amb els afers relatius a la política social i de benestar. Donat que, des de fa bastant de temps, aquests programes de ràdio ja no s'emeten, retirem la pregunta.

Pregunta al Consell Executiu
sobre l'Hospital Municipal Sant Bernabé, de Berga

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formularà el Diputat senyor Subirà, del Grup d'Esquerra Republicana, al senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre l'Hospital Municipal Sant Bernabé de Berga.

El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no fa gaire el tema de l'Hospital Sant Bernabé, de Berga, va ser escoltat en aquesta tribuna; ja havíem fet anteriorment la nostra pregunta, que estava destinada a ser resposta en una sessió de Comissió, però la impossibilitat que es reunís la Comissió amb la presència del Conseller va fer que retiréssim la pregunta tal com estava formulada i la replantegéssim perquè pogués passar en aquest Ple, el darrer. Aleshores, la motivació podria semblar decaiguda; quan ja hi va haver una resposta de la Conselleria sobre aquests problemes de l'Hospital Sant Bernabé, de Berga, però nosaltres, havent escoltat tant el senyor Lluís Garcia com el Conseller en les seves explicacions, ens va semblar que era insuficient de tota manera la informació que aquest Parlament podia tenir.

La nostra pregunta es basa sobre què pensa, quin capteniment té la Conselleria de Sanitat en les presumptes irregularitats administratives i laborals que els mitjans d'informació a bastament han difós i que són conflictes relacionats amb problemes de gestió i finances. Per exemple, sabem que hi ha un dèficit de 98 milions en aquest Ajuntament en relació amb l'Hospital Municipal. Un ajuntament que té un deute a curt termini de 243 milions. Sabem que aquest és el nou hospital, endegat des de l'any 1979, i que, d'alguna manera, ha tingut conflictes variats, que s'agreugen amb la manca de director mèdic durants mesos seguits, amb el cessament o el canvi de gerent; problemes de queixes dels regidors de l'Ajuntament sobre la manca d'informació financera. D'alguna manera, també, deficiències assistencials, a causa, evidentment, del desencant de molts treballadors per la manca d'una claredat en la seva contractació, per irregularitats en els cessaments, per unes certes pressions denunciades —nosaltres no les hem pogut comprovar. Aquest és un dels motius pels quals fem la pregunta: si és que la Conselleria de Sanitat té una comprovació d'aquests fets que en la pregunta són esmentats, no vull cansarlos amb la lectura completa, però a nosaltres ens sembla que el Govern de la Generalitat, a través de la Conselleria —és evident; aquí hi ha problemes laborals i problemes de tot ordre, és un ajuntament que domina amb majoria Convergència—, aleshores, crec que el Consell Executiu, no solament pel tema sanitari, sinó pel tema del propi govern municipal, pel tema de la mala impressió que ha pogut causar la manca d'informació, i el fet que durant un any hi ha picabaralles i publicitat sobre la manca d'uns serveis adequats, sobre el baix nivell sanitari aconseguit després d'una inauguració d'un nou hospital, d'alguna manera, d'un hospital que està contractat, o que, previsiblement, podria estar en concertació amb la xarxa d'hospitals que la Conselleria..., semblava, almenys fins ara, acreditat, sobre els nivells d'assistència, d'alguna manera, fa que aquesta pregunta es replantegi aquí en aquest Ple, i voldríem que el Conseller de Sanitat ens donés una informació, tant sobre aquestes presumptes irregularitats administratives i laborals abans esmentades com també sobre les possibles deficiències assistencials que a nivell sanitari hagin pogut resultat de tot aquest desgavell.

Una irregularitat és manifesta i molts partits polítics s'hi han pronunciat; jo només voldria recordar, per exemple, quan, el primer de desembre de l'any 83, Unió Democràtica de Catalunya, de Berga, manifesta també «el seu pesar i solidaritat davant el que considera injustícies a nivell popular, portades des del govern municipal per homes de Convergència», i declaren que «Unió Democràtica de Catalunya no té res a veure amb els efectes que d'aquesta injustícia es deriven, car no comparteixen ni els criteris ni les actuacions emprades en l'afer de l'Hospital».

Agrairíem una informació clara sobre tots aquests fets.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, Il·lustre Diputat doctor Subirà, com molt bé acaba de manifestar, se'm planteja una pregunta que, en certa

manera, va ser contestada, potser no prou satisfactòriament, però jo crec que va ser contestada quan me la va formular d'una manera similar l'Il·lustre Diputat senyor García.

Per tant, jo haig de limitar-me —em sembla— a repetir algunes de les coses que vaig dir en aquella ocasió, mirant de separar clarament allò que és de la nostra responsabilitat d'allò que entenc que no ho és.

És a dir, el senyor Subirà insisteix aquí en el fet —altrament, prou conegut; no sé fins a quin punt cert, no sé la quantia d'aquesta certitud— que hi ha greus problemes econòmics i financers a l'Hospital de Berga, i que hi ha, d'altra banda —això potser és més discutible—, greus problemes laborals.

Miri, senyor Subirà, jo, la primera cosa que li volia dir és que tinc entès que l'Hospital de Berga ha estat sotmès molt recentment a diverses inspeccions pels organismes competents en aquest tema. L'Hospital de Berga és, òbviament, un hospital municipal, i jo entenc que el Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya no és l'òrgan competent per dir si realment la gestió econòmico-financera de l'Hospital va bé, o per resoldre els conflictes laborals que, eventualment, hi pugui haver.

I, això, pel fet que és un Hospital que no pertany a la xarxa pròpia, bé que —després hi insistiré més— és un hospital concertat. Des del punt de vista similar a allò que passa a l'Hospital de Berga, jo li voldria recordar —i em sembla que també ho vaig fer quan el senyor García em va fer la mateixa pregunta— ho repeteixo, al doctor Subirà, que l'Hospital de Berga és precisament un dels pocs hospitals municipals de Catalunya.

A Catalunya hi ha molts hospitals que són de fundacions benèfico-assistencials, però l'Hospital de Berga, com, per exemple, diversos hospitals de la ciutat de Barcelona, o, com per exemple, l'Hospital de Sant Joan, de la ciutat de Reus —que el doctor Subirà coneix prou bé—, són patrimoni municipal. Aleshores, aquest és un tema municipal, senyor Subirà, i jo entenc que dintre dels pressupostos d'aquests diferents ajuntaments, no és —amb tota cortesa— el Departament de Sanitat i Seguretat Social el que hi té competències.

Nosaltres, evidentment, del que ens hem preocupat és del nivell de les prestacions sanitàries i del funcionament sanitari d'aquest equipament. Perquè nosaltres entenem, senyor Subirà, que l'Hospital de Berga —i això no pressuposa que funcioni bé ni que funcioni malament, això vol ser l'expressió d'un desig en el sentit que funcioni bé— és un hospital que, indiscutiblement, ha de quedar inclòs dintre d'allò que en el desplegament del Mapa Sanitari del 1983 en diem la xarxa d'utilització pública. O sigui, entenem que és un hospital necessari, potser, senyor Subirà, sobredimensionat —això seria un tema a discutir, i és possible que sigui així—, però a Berga hi cal un equipament d'aquest tipus i estic segur que aquest parer també és compartit pel doctor Subirà.

Aleshores, nosaltres, un cop feta aquesta separació, l'únic que podem fer amb l'Hospital de Berga és el procés de sempre: l'acreditació i la concertació.

L'Hospital de Berga ha passat, favorablement, les diferents inspeccions sanitàries —ho repeteixo—, estrictament sanitàries que nosaltres hi hem fet, i, tal com vaig anunciar l'altre dia, pròximament —espero que en un termini molt breu— serà altra vegada estudiat des d'aquest punt de vista pels nostres inspectors, i podrem decidir sobre la seva qualitat assistencial i, sobretot, sobre si aquesta qualitat assistencial —que jo desitjaria que fos ben bona— permet la renovació del concert que actualment hi ha en curs.

Jo espero que sigui així. D'altra banda, li puc dir, repetint també una dada que vaig donar l'altre dia, que, segons les nostres notícies i per una sèrie de problemes que jo no puc enjudiciar, l'Hospital de Berga va estar durant un temps en uns baixos nivells d'ocupació —una ocupació del 50 o el 60%—, però, segons que a mi se m'ha assegurat per fonts responsables del mateix Hospital i de la nostra inspecció, en els moments actuals l'Hospital de Berga està en uns índexs d'ocupació molt alts i, des d'aquest punt de vista, totalment satisfactoris.

Res més, senyor Subirà. Jo estic a l'expectativa, a l'espera d'aquesta nova inspecció i de les informacions que em vinguin en els dies o setmanes successius sobre aquest Hospital, que, ho repeteixo, per a nosaltres seria molt greu que no pogués continuar prestant els seus serveis, perquè produiria un buit assitencial en aquella comarca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat preguntant desitja replicar o repreguntar?

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Sí, gràcies, des de l'escó, si m'ho permet, senyor President; bé, estarem a l'expectativa tots, senyor Conseller. Aleshores, ens sembla que aquest Hospital que, d'alguna manera, porta més d'un any de conflictes, conflictes molt diversos com tots hem esmentat i alguns fora de la competència d'aquesta Conselleria, no estaria de més que, si aquesta Conselleria, a través d'aquestes pròpies inspeccions, tant sanitàries, com, d'alguna manera, de gestió i organització hospitalària, per poder-li donar l'acreditació suficient en la forma que es renovin els concerts, o s'ampliin o, d'alguna manera, se'ls pot donar una orientació en aquest sentit, d'alguna manera, també, el fet que la Conselleria forma part d'un govern global de Catalunya, d'un Consell Executiu, d'alguna manera, ha de fer ressò —és evident— de la informació que pugui donar aquest Conseller perquè sigui, d'alguna manera, estimulada a resoldre, en el nivell que pugui, els aspectes tant de contractació de personal com els aspectes propis de la propietat de l'Hospital —que no sé si exactament és municipal o és d'una fundació—, en aquest sentit, l'Ajuntament hi tindria una participació evident, l'Alcalde n'és president actualment. Però la manca d'una direcció mèdica, com a mínim, fa que, d'alguna manera, sigui inviable tot tipus de gestió feta directament pel municipi.

Aleshores, insistim que no n'hi hauria prou que la inspecció sanitària sigui perfecte, sinó que totes les condicions de gestió hospitalària i de bona junta de govern, d'alguna manera, si han estat conculcades o tenen dèficits, actualment, la Conselleria de Sanitat fes també una pressió sobre les conselleries corresponents perquè fos resolt en el més breu termini possible.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller no desitja afegir res més? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social m'ha fet conèixer que les obligacions del seu càrrec fan que desitjaria que es formulessin també ara les preguntes 14 i 18. Evidentment, això és possible a condició que els Diputats preguntants afectats no hi tinguin inconvenient.

Els Diputats als quals correspondrien les preguntes 6, 7, 8, 9, 11 —crec que en l'11 no hi ha inconvenient perquè es pensa

retirar, o, millor dit, que es respongui per escrit—, 12, 13, 15 i 16 estan d'acord que canviem l'ordre de les preguntes? *(Pausa.)*

Pregunta al Consell Executiu sobre una nova sectorització administrativa de la sanitat a Catalunya

Pregunta al Consell Executiu sobre el Decret de la Conselleria de Sanitat que crea nou àrees de gestió de sanitat a Catalunya

Bé, doncs, no havent-hi cap inconvenient, continuarem ara amb la pregunta número 14, que és la que formularà a l'Honorable senyor Conseller, millor dit, al Consell Executiu, la resposta de la qual era a càrrec de l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, també el Diputat senyor Subirà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre una nova sectorització administrativa de la Sanitat a Catalunya. El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Moltes gràcies, senyor President, si m'ho permet el senyor President, a efectes de fer més breu potser el debat o, més ben dit, la sessió, crec que les dues preguntes es podien acumular en el sentit que, amb una sola resposta, per part nostra, no hi hauria inconvenient, ja que tenen un comú denominador, però divergeixen en el sentit final de la pregunta, però la temàtica és pràcticament la mateixa. És a dir, jo diria si la resposta pot ser unificada.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta número 14, sobre la sectorització administrativa de la sanitat, i la pregunta número 18 és sobre les noves àrees de gestió de la sanitat. En efecte, em sembla que la qüestió està relacionada.

Doncs, el senyor Subirà pot exposar les dues preguntes, i el senyor Conseller podrà contestar amb una de sola.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Moltes gràcies, senyor President. Bé, la temàtica, potser la coneixen les senyores i els senyors Diputats, el perquè d'aquestes preguntes.

Potser és una temàtica suficient per fer una interpel·lació, però era evident que no hi havia temps com a mínim de poder fer mocions i el compliment d'aquestes mocions, donat que s'està acabant la legislatura d'aquest Parlament. Aleshores, voldríem que, aquestes preguntes, fossin fetes en part com una denúncia per uns fets que nosaltres considerem que tenen riscs, alts riscs de ser considerades algunes de les decisions del Consell Executiu de la Generalitat, a través d'un Decret publicat el 5 de gener, fet per la Conselleria de Sanitat, fins i tot d'antistatutari, ja que al nostre criteri hi ha la possibilitat que aquest Decret, creant unes gerències o nou àrees de gerència o de gestió sobre la Sanitat i la Seguretat Social a Catalunya, predeterminin ja una distribució territorial administrativa, que, d'alguna manera, no és un problema —segons sembla— purament de gestió, sinó de radicalització d'unes zones enfront d'unes altres possibles, car, d'alguna manera, això afecta el programa que ha de tenir aquest Parlament en la pròxima legislatura, de fer la divisió territorial de Catalunya i de fer la Llei d'Organització d'Administració Territorial.

És evident, doncs, que, el 5 de gener, el Consell Executiu, pel Decret abans esmentat, crea nou àrees de gestió de l'Institut Català de la Salut. Segons manifestacions posteriors, sembla que els gerents nomenats eren els que anteriorment tenien ja, després del traspàs d'INSALUD, per fer un estudi de gestió i una millora de gestió a les residències que havien estat traspassades d'INSALUD, i que les competències que tenien aquests gerents ara s'ampliaven, donant-los territorialment unes zones a les quals havien, d'ara endavant, planificar i gestionar, i, d'alguna manera, diríem, és aquí on entra el problema principal de la qüestió. Per què aquestes zones, amb unes capitalitats que són precisament poblacions que tenien residències sanitàries on s'havien nomenat gerents?

Hi ha altres poblacions a Catalunya, que també tenen residències sanitàries, algunes acabades —Vic, Badalona—, altres en projecte, com Reus, com Vilafranca del Penedès, i, a aquestes, ¿no se'ls ha donat la categoria de capitalitats per àrea de gestió? És evident que es podia. Per què unes zones sí, per què aquelles no? I per què no dotze, o tretze o vint? Perquè, evidentment, això és un problema que és aquest Parlament qui la de debatre: quina és la nova divisió territorial de Catalunya i quines són les àrees naturals, i quina serà després l'aplicació que el Consell Executiu haurà de fer sobre totes les seves atribucions administratives, respectant allò que el Parlament legisli sobre administració i sobre divisió territorial?

Aquest Decret, doncs, de nou àrees de gestió, significa una clara divisió administrativa de la sanitat a Catalunya, i dóna als gerents funcions que van més enllà de la prevista en aquell nomenament de gestió per a hospitals propietat d'INSALUD. El Conseller de Sanitat ha rebutjat, més endavant, públicament, acusacions que aquest Decret suposava una reforma administrativa de la sanitat amb interferència d'aquesta legislació que s'ha de fer i que no ha pogut fer aquesta primera legislatura.

Hi ha una altra cosa important, i és que, en aquesta àrea de gestió, n'hi ha una de molt conflictiva, tan conflictiva que, abans de ser publicat per la Generalitat provisional el Mapa Sanitari de Catalunya, hi van haver protestes perquè aquell Mapa feia una nova distribució territorial de Catalunya en l'àrea de la sanitat, en el Mapa Sanitari, i era que adjudicava mig Priorat, la Ribera i la Terra Alta a una àrea de gestió de Tortosa, que no havia tingut mai en l'antiga divisió de la Generalitat republicana, i que va ser discutida, protestada i evidentment, d'alguna manera, la Conselleria hi va donar una solució intermèdia que de la divisió que feia, d'una ratlla contínua, la va transfomar en discontínua, volent dir: «Més endavant, quan hi hagi un desplegament d'aquest Mapa Sanitari, això ja s'aclarirà». Zona conflictiva, línia discontínua?. En aquestes nou àrees de gestió que preveu aquest Decret del 5 de gener, aquesta línia discontínua no sols s'ha respectat com a nova divisió, sinó que s'ha ampliat, i no mig Priorat, sinó tot el Priorat passa a dependre de l'àrea de Tortosa. En aquest sentit, hi ha hagut reaccions, rebuig, protestes, denúncies que això comportava un perjudici per a tots. Els alcaldes del Priorat, tots els municipis de la Ribera d'Ebre i els del Baix Camp s'han pronunciat en aquest sentit, i, d'alguna manera, això ha estat denunciat. Ha estat denunciat, però no ha fet res la Generalitat, que nosaltres sapiguem, ni per donar explicacions vàlides, ni, d'alguna manera, per evitar que això es confirmi i aquest perjudici sigui evident d'aquí a pocs dies, quan, d'alguna manera, hagin de començar a allitar malalts del Priorat, per exemple, els d'Arbolí, que hauran de fer vuitanta quilòmetres fins a arribar a Flix, i

des de Flix per anar a Tortosa —suposant que l'eix transversal, l'eix de l'Ebre ja estigui construït—, quan tenen vint-i-cinc quilòmetres justos, per exemple d'Arbolí a Reus.

En aquest sentit, doncs, l'àrea sanitària anterior, que coincidia amb la divisió territorial de Catalunya en les vegueries i les regions, no ha estat respectada, sinó que ha estat trencada i jo diria que sense permís d'aquesta Cambra. És en aquest sentit, doncs, que fem una primera pregunta: «Amb quins criteris el Consell Executiu ha acceptat una nova sectorialització administrativa?», vingui d'on vingui i hagi començat on hagi començat. Però, si aquí hi ha algun responsable, creiem que és el Consell Executiu.

Aquesta nova sectorialització administrativa, amb canvis en la divisió comarcal i supracomarcal, abans que el Parlament la fes en un debat sobre administració territorial i sobre la futura divisió.

D'altra banda, la segona pregunta seria: «Què ha fet la Generalitat en resposta a les protestes i queixes de tots els municipis, de totes les corporacions del Baix Camp, de la Ribera i del Priorat?», queixant-se del perjudici que això els comportava i que, d'alguna manera, això no podia tirar endavant sense el seu consentiment, i, evidentment, el del Parlament.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula per contestar les dues preguntes.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, jo agraeixo molt a l'Honorable Diputat doctor Subirà que em permeti que la meva darrera intervenció davant aquest Parlament sigui per aclarir el malentès que s'ha produït amb una sèrie de decisions que ha pres el Consell Executiu i de fets que exposaré, com a conseqüència de les activitats del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

I li agraeixo expressament perquè, bé que en els moments actuals, òbviament, el doctor Subirà estigui més vinculat per raons de veïnatge que jo mateix a Reus, jo no puc oblidar que Reus és el meu poble, és allà on vaig néixer, i, per tant, com que a mi em consta que a Reus —i hi he anat i ho he explicat— s'han produït tota una sèrie de malentesos sobre aquesta qüestió, m'és molt grat —per això li ho agraeixo, doctor Subirà—, que jo pugui fer ara aquí una declaració pública del que és el que hem fet nosaltres i de quines són les nostres intencions, i que, d'això, en quedi constància en el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament.

El problema és, realment, a primera vista, tal com el planteja el doctor Subirà. Ara, això seria absolutament cert, si el Decret pel qual el doctor Subirà em pregunta amb quins criteris l'hem fet, fos un decret de territorialització sanitària de Catalunya. No ho és, senyor Subirà, i, això, crec que ho diu molt clarament el mateix Decret. Aquest Decret no té res a veure amb una divisió —i després en donaré més proves— territorial de Catalunya des del punt de vista sanitari.

El Decret ha estat fet per uns motius molt clars: perquè ens hi obliga una llei aprovada per aquest Parlament —la Llei d'administració institucional de la sanitat, assistència i serveis socials—, i perquè ens hi obligava també una resolució aprovada unànimement el mes de setebre passat, si no m'equivoco, per aquest Parlament, en la qual se'ns instava, s'instava el Consell Executiu per tal de prendre les mesures, a fi i efecte de descentralitzar, de desconcentrar l'Institut Català de la Salut.

Com saben molt bé el doctor Subirà i les senyores i els senyors Diputats, l'Institut Català de la Salut és l'òrgan gestor de l'assistència sanitària a Catalunya, creat per aquest Parlament i que engloba tant els equipaments propis de la Seguretat Social com la resta d'equipaments que, pels motius que moltes vegades he exposat davant aquesta Cambra, han de ser concertats per tal de poder donar la deguda assistència a tota la població protegida de Catalunya.

Per tant, se'ns obligava, se'ns comminava, se'ns instava —i així ho deia una llei— a fer una divisió des del punt de vista, hi insisteixo, de la gestió. A fer, com si diguéssim, centres de cost, a redistribuir, a parcel·lar el pressupost administrativament de l'Institut Català de la Salut, en una sèrie de centres. I, aleshores, aquesta parcel·lació s'ha fet tenint en compte, tal com diu una de les disposicions transitòries del Decret, nomenant uns gerents d'àrees i, tal com diu aquesta disposició transitòria, per tal d'aprofitar personal que ja tenim, encarregar momentàniament a aquests gerents, que eren nou i que ja teníem distribuïts per tot Catalunya, la gestió integrada de la sanitat a totes les àrees que passen a dependre funcionalment d'ells. Però, hi insisteixo, això no és en absolut cap divisió territorial. Per molts motius.

En primer lloc, perquè el mateix Decret assenyala quines són les excepcions que hi ha a la depedència de les diferents comarques de cadascun dels gerents. Entre les comarques tarragonines tenim, com sap molt bé el doctor Subirà, dos gerents —un a Tarragona i un a Tortosa—, però en el Decret diu que unes determinades comarques de Tarragona, les comarques que integren el Pla sanitari que en diem ALTEBRAT i que són la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Priorat, dependran momentàniament, directament de la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, de la mateixa manera que la Vall d'Aran no depèn directament de Lleida, sinó que també depèn d'aquesta Direcció General que acabo d'esmentar. Per què? Senzillament, perquè en aquestes comarques està en marxa un pla pilot, un pla pilot a l'ALTEBRAT, un pla pilot a la Vall d'Aran. I això és tema que no depèn de l'Institut Català de la Salut, per ara, sinó que depèn de la Direcció General d'Ordenació i Planificació.

És per això que es va fer aquest Decret, que s'ha explicat a tots els alcaldes, qui jo puc donar testimoni al doctor Subirà que, efectivament, hi van haver protestes perquè aquest Decret, al meu entendre, va ser mal interpretat, però que quan s'ha explicat ha estat acceptat, i perquè vegi el doctor Subirà que res més lluny del nostre pensament que prendre'ns unes atribucions que, indubtablement, són d'aquest Parlament i que estan relacionades amb la divisió territorial de Catalunya, jo em permetré, pràcticament, per acabar, de llegir-li una part d'aquest document que és el desplegament del Mapa Sanitari 1983, document que està ingressat en aquest Parlament deu fer uns quinze dies i que, en el seu volum segon, que es titula «Criteris per a la planificació sanitària», doctor Subirà, quan es parla del punt de territorialització sanitària, diu exactament el següent: «El desplegament del Mapa Sanitari 83 no entrarà en la discussió de les àrees de salut del Mapa Sanitari 80 ni en proposarà de noves.» Allò sí que era una divisió, o, més ben dit, una proposta, un projecte de divisió territorial. Continuo

llegint el document a què feia referència: «Entenem que la divisió territorial sanitària definitiva ha de fer-se posteriorment a la divisió administrativa de Catalunya, ja que cal que el Parlament es pronunciï sobre l'ordenament bàsic abans de fer-ne de sectorials. Per això no farem cap nova proposta en aquest text. La divisió proposada en el desplegament del Mapa Sanitari del 1980 és, en tot cas, molt discutible, tant pels motius acabats d'aHudir com per la manca de definició en certs aspectes concrets.» I continua —i em refereixo a un tema que el doctor Subirà treia, també—: «No deixa de ser curiós, per exemple, que els límits entre les àrees 3 i 4 estiguin marcats per una línia de punts que no resol el problema de fons, en no respectar la tendència que naturalment han tingut els habitants del Priorat i la Ribera d'Ebre a anar cap a Reus i no cap a Tortosa. No hi ha cap dubte que aquest punt, i possiblement d'altres», continuo la lectura, senyor Subirà, «caldrà que sigui revisat per tal d'adaptar-lo a una divisió definitiva que en cap cas no podrà imposar conductes diferents a les habituals durant molt de temps...» Després continua: «El desplegament del Mapa Sanitari 83 entrarà, en canvi, en la discussió de les divisions de gestió sanitària i en altres temes, com és el dels partits sanitaris.»

Vull dir, per tant, que ni el Departament de Sanitat i Seguretat Social, ni el Consell Executiu —n'hi puc donar tota mena de garanties— s'han propassat en el sentit d'avançar ni un pas en aquella proposta que, en el període pre-estatutari, es va fer a través del Mapa Sanitari 80, que té moltes virtuts però que també té, segurament, algun defecte, i aquest, òbviament, era un d'ells.

A part això, per acabar, senyor Subirà, jo, el que li puc assegurar és que nosaltres hem donat tota mena de garanties —i així és previst en un altre volum, el volum 4 d'aquest Mapa Sanitari que, per no cansar-los, no llegiré, però que el senyor Subirà té a la seva disposició, perquè hi han entrat exemplars suficients en aquest Parlament. S'ha previst, quan es parla de les antigues àrea 3 i àrea 4 que, en tot cas, els malalts podran anar allà on vulguin. És a dir, com el senyor Subirà sap molt bé, estem fent un hospital de primer nivell a Móra, que és on podran anar els malalts d'aquestes comarques quan ho necessitin, però, òbviament, això no obliga ningú. Jo estic absolutament d'acord amb el senyor Subirà que determinats malalts, per la seva ubicació en la comarca del Priorat, l'Arboli, etcètera, i altres poblacions, la Morera, etcètera, tenen molt més a prop anar a Reus, no ja a l'hospital, sinó tan sols a visitar-se, i així continuarà essent, senyor Subirà, i no hi ha cap dubte que, en tot cas, quan els malalts d'aquesta zona que necessitin una atenció que per la seva complexitat no pugui ser atesa a l'hospital comarcal de nivell 1 que es fa a Móra d'Ebre, aniran a les seves destinacions naturals, és a dir, els de la Terra Alta continuaran anant, com han anat sempre —i ho volen—, a l'hospital de Tortosa, i els de les comarques de la Ribera i del Priorat continuaran anant, com han anat fins ara, i continuaran fent-ho, a l'hospital de Reus o a l'hospital de Tarragona, segons allà on hi hagi el servei que pugui tractar millor la seva malaltia.

Moltes gràcies, senyor Subirà. Moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà desitja repreguntar o replicar? El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ i ROCAMORA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Els senyors Diputats han escoltat les respostes. A nosaltres ens sembla que estem en un terreny summament perillós, i ho tornem a dir. Per a nosaltres, s'està gairebé ratllant les competències estatutàries que té el Consell Executiu, i aquest Parlament, en la nova legislatura, evidentment, això s'ho haurà de plantejar.

El fet que hagués estat ja publicat el Mapa Sanitari per la Conselleria de la Generalitat provisional ha estat gravíssim, en el sentit que aquestes comarques ara repeteixen la mateixa protesta i la mateixa queixa: allò que és interí pot ser que després sigui definitiu, i, en aquest sentit, la divisió de les antigues comarques o regions naturals que Catalunya tenia aprovades oficialment es conculca per primera vegada en el Mapa Sanitari de la Generalitat provisional, i ara s'amplia i es ratifica.

Es diu que, evidentment, hi ha el programa pilot ALTEBRAT. Hi ha algú que ha dit que era una programa «pilota»; que era un programa «pilota» perquè feia favor a algú, i, evidentment, hi ha perjudicats que se n'han queixat. Ahir es van reunir tots els alcaldes del Baix Camp, de la Ribera i del Priorat, i han demanat —o han acordat de demanar— que Reus sigui nomenada capital sanitària. Un exemple de coses que poden venir. És a dir, hi pot haver conflicte. Per què? Perquè està escrit que el Mapa divideix. No és cert que són àrees de gestió. A última hora, «àrea», em sembla que són —fa temps que jo vaig fer el batxillerat— cent metres quadrats. Una àrea és un territori marcat, no és una gestió una àrea. Una àrea és un territori. Facin l'escala que vulguin, i posin totes les comparances.

No és cert que són àrees de gestió. A última hora, «àrea», em sembla que són —fa temps que jo vaig fer el batxillerat— deu metres quadrats. Una àrea és un territori marcat, no és una gestió, una àrea. Una àrea és un territori. Facin l'escala que vulguin, i posin-hi totes les comparances. No és cert que això siguin gestions, exclusivament gestió, això es divisió territorial . Aleshores, quan els malalts vulguin anar a Reus —bé, primer vostè ha dit, senyor Conseller, que hi havia una tendència d'anar cap a Reus; jo no sé si la gent tenen tendència o és que quan agafen el tren van a l'estació allà a on hi ha estació...—, i tota la gent de la Ribera només tenen la sortida natural de comunicació amb la Catalunya interior a través de Reus, de la línia de tren, i després Tarragona. I, avui dia, molts del Priorat, per anar a Tortosa no hauran d'anar fins a Flix, que seria possible si hi hagués una bona via de comunicació a través de l'Ebre, de l'Ebre —i els rius en general no uneixen, senyor Conseller, sinó que divideixen—; a més a més, per sota de Móra vostè sap que hi ha unes enormes muntanyes que en el riu fan impossible el pas de banda i banda de les dues comarques, aleshores sí que potser un dia el Parlament de Catalunya doni permís a la Conselleria d'Obres Públiques per fer una gran autopista per sobre el riu per poder evacuar ràpidament tots aquests malalts que en tinguin necessitat. Però, si quan estan malalts, poden triar entre anar a Reus o a Tarragona, prèviament hauran de fer un testament, perquè, precisament, quan hi ha problemes, és quan estan greus o han perdut els sentits. Aleshores, em sembla que és jugar una mica a no voler entendre que fa mal la divisió —i no és que em faci mal a mi perquè sigui de Reus o no sigui de Reus, com a Diputat d'aquest Parlament; també vaig ser regidor de Reus quan vam impugnar la divisió que feia el senyor Espasa— i jo faig aquí aquesta pregunta perquè no em dóna una resposta convincent i faig aquesta denúncia perquè crec que el Consell Executiu no

ha obrat correctament en fer una divisió territorial i, en aquest sentit, d'alguna manera, «parcel·lar el pressupost» per les àrees, «nomenar gerents d'àrees» —això és un surrealisme si pensem que l'àrea no és una entitat geogràfica mesurable i concreta.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol intervenir novament? *(Pausa.)* El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Des de l'escó mateix, senyor President, perquè jo no he de fer res més que reiterar-me en totes les afirmacions que he fet abans.

El senyor Subirà diu que entrem en un terreny perillós. Jo no sé que té de perillós això, senyor Subirà, jo no vull entrar en la consideració de les virtuts i dels defectes del mapa sanitari que va fer el meu predecessor en el càrrec. Ja he dit abans que estava d'acord amb algunes de les coses d'aquell mapa i no amb altres, però, evidentment, si allà es va fer una territorialització, bé, jo no entro ni surto a discutir aquesta territorialització; jo ara hauria de tornar a llegir —però no ho faré, senyor President, no vull ser pesat— totes les afirmacions que jo he fet oficialment a través d'aquest document que em sembla de la màxima importància, entrat fa dies en aquest Parlament; nosaltres entenem que és el Parlament de Catalunya qui ha de fer la territorialització, doctor Subirà, i, per tant, jo no entraré més en aquesta discussió.

Un altre tema és que jo pensi, i jo estic totalment d'acord en això, amb el senyor Subirà, en el sentit que evidentment els malalts van, no per caprici, sinó perquè és la via natural, a allà on troben més facilitats per anar i, en aquest sentit, jo li puc dir al senyor Subirà que tan jo, particularment, com, sobretot, la força política que jo represento estem totalment d'acord en una nova divisió territorial de Catalunya que es basi en la divisió territorial feta per la Generalitat republicana. I, des del meu punt de vista, si de mi depengués, Reus tindria totes les capitalitats que fossin possibles; en aquest moment no l'hem pogut fer capital d'àrea perquè no hi tenim un equipament propi ni tenim un gerent propi, però sí, parlant seriosament, doctor Subirà, li puc afirmar que jo sóc partidari, ho repeteixo —i el meu Grup polític també—, de la divisió territorial clàssica de Catalunya que comprèn, entre altres, la quarta regió o la quarta vegueria, amb capitalitat a Reus, i està formada, com el senyor Subirà sap tan bé com jo, pel Baix Camp, la Conca de Barberà, la Ribera d'Ebre i el Priorat.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu sobre la Catalunya en miniatura

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la següent pregunta, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Felip Lorda, del Grup Socialista, sobre la Catalunya en miniatura.

El senyor Lorda té la paraula per formular la seva pregunta.

El Sr. LORDA: La «Catalunya en miniatura» o la «Petita Catalunya». Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, convingut que aquest és un problema que no arriba a una grandària natural, sinó que és, més aviat, de reduïdes proporcions, encara que afegeixo ràpidament que res no hi ha petit si aquí hi ha involucrats diners públics, tant de caràcter municipal com de la Generalitat.

Notícia que llegeixo un dia a la premsa: «La Direcció de l'Empresa Carelo, SA, promotora del complex privat «Catalunya en minatura», situat a Torrelles, Baix Llobregat, ha comunicat als seus 41 treballadors la iniciació d'expedient de suspensió temporal dels contractes. Els treballadors que no reben llur salari des de fa cinc mesos van presentar divendres proppassat una denúncia davant la 411 Comandància de la Guàrdia Civil de Barcelona per presumpte falsificació de documents i delicte social.» Els deutes de Carelo, SA, pugen a 150 milions de pessetes. Encara que tota aquesta empresa, desafortunadíssima, pel que es veu, ha estat, segons sembla, iniciativa i obra de l'Ajuntament de Torrelles del Llobregat, dominat per Convergència Democràtica de Catalunya, ha comptat amb el suport decidit del Govern de la Generalitat, el qual concedia a l'esmentat Ajuntament, per tal de contribuir a la realització del projecte, una subvenció de 27 milions de pessetes, i, el dia 6 de maig de 1983, el Molt Honorable President de la Generalitat en persona, en el curs d'un acte molt solemne col·locà la primera pedra de la «Catalunya en miniatura», destinada, segons la propaganda, «a reflectir mitjançant maquetes d'escala reduïda aspectes geogràfics i edificis històrics i singulars del territori català, des de la catedral de Barcelona fins» —ho reprodueixo textualment d'un prospecte de l'empresa— «aquella Capella romànica perduda, Déu sap on, en qualsevol muntanya».

Doncs, bé, aquesta empresa ha esdevingut molt diferent d'això que anuncia el prospecte, perquè la majoria de les maquetes dels pretesos edificis històrics i singulars corresponen a edificis comercials i fàbriques assentades a Catalunya per a la realització de les quals Carelo, SA, ha rebut quantitats, en alguns casos superiors a mig milió de pessetes, ultra una quota anual de manteniment d'entre 400.000 i 500.000 pessetes. Ja hem vist abans quin ha estat el desastrós desenllaç d'aquest muntatge. Davant la gravetat de la situació i el temor —segons se'ns ha dit— que «Catalunya en miniatura», d'ésser un projecte cultural, degeneri en estafa comercial, s'ha demanat la intervenció de l'Honorable Conseller de Treball de la Generalitat, senyor Joan Rigol, fill il·lustre de Torrelles de Llobregat, i, fins i tot, del Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol. Mentrestant, l'Ajuntament de Torrelles ha sol·licitat el tancament de «Catalunya en miniatura».

De l'exposició precedent es treu una conclusió ben clara: a l'origen, desenvolupament i realització del projecte de la «Petita Catalunya» i en els catastròfics resultats de tot plegat el Govern de la Generalitat hi ha tingut una participació important i activa. Per això, adrecem al Consell Executiu la següent pregunta: «Quina ha estat la política que ha seguit el Govern, quant el projecte i realització de Catalunya en miniatura, i com explica la desnaturalització que ha sofert i l'estrepitós fracàs en què ha desembocat?»

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per respondre la pregunta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor President. Contesto a l'il·lustre Diputat en funció, vaja, fona-

mentalment de Conseller de Treball, però sense sostreure que sóc fill d'aquest poble —com ell molt bé ha recordat. Dic això perquè, pel conjunt de treballadors, Torrelles és un poble petit, té mil treballadors i escaig i allà ens coneixem tothom; per tant, és molt difícil de separar —i vostès ho entenen perfectament si són fills d'un poble petit— el càrrec de la proximitat humana en les persones aquestes.

Evidentment, aquesta empresa va començar amb tots uns projectes culturals: van ser uns diners que la Generalitat va donar a l'Ajuntament, en aquell moment governat per Convergència i Unió —és així—, a fi a efecte que, a través de la infrastructura que oferia l'Ajuntament es pogués licitar després a una empresa els serveis, que, a més, probablement vostès coneixen que estan en diversos països d'Europa i que consisteixen en una tasca pedagògica de veure i de visualitzar de cop els principals monuments d'un país i poder tenir una certa visió de conjunt —evidentment, això té uns elements pedagògics, uns elements turístics, uns elements culturals importants. Aquest era l'objectiu i es va licitar i es va donar a una empresa.

Cal dir que en l'entretemps, fins i tot per sostreure la problemàtica política que hi pogués haver en aquesta pregunta, l'Ajuntament en aquest temps ha canviat de color polític i cal dir que els actuals membres del Consistori continuen en la línia de cercar viabilitat, perquè consideren que és un bon encert pel poble el fet que hi hagi, diguem-ne, aquestes instal·lacions. És un bon encert, entre altres raons, perquè és un poble fonamentalment agrari, o ho era fa uns anys, i ara molta gent s'ha hagut de desplaçar a treballar a fora, a Barcelona, als pobles de fora, i, en aquest sentit, ofereix les possibilitats d'un servei sense destrossar el que és un poble bonic —els haig de dir, doncs, que el meu poble és un poble molt bonic.

Aleshores, aquí hi havia un problema laboral. Miri de quines característiques, com vostè deia: els treballadors feia cinc mesos que no cobraven i, escolti!, aguantaven. Dic això perquè realment és una situació una mica anòmala; vull dir que els conec, som companys i havíem anat a escola junts; això és així. Aleshores, amb les promeses que se'ls anaven donant des d'aquesta empresa que havia assumit, diguem-ne, aquesta possibilitat de fer la «Catalunya en miniatura», a base de promeses van anar passant aquests cinc mesos, és a dir, amb una excessiva bona fe de la gent del meu poble, jo penso.

Arriba un moment que diuen: «Escolta, això no va, no funciona, estem a les últimes, et demanem...»; és a dir que m'hi posés com a Conseller de Treball, en aquest moment. És a dir, sempre havia intentar evitar altres aspectes però, en aquest, evidentment, no m'hi podia oposar de cap manera. Crido l'empresa, l'empresa és composta per tres socis i, aleshores, un va tenir la impressió que l'un es passava les culpes a l'altre i, en definitiva, esperaven com una certa degradació de la situació per veure si hi havia algú que se n'aprofitava més del compte. Aquesta és la impressió personal que vaig treure d'aquest afer. Ens reunim l'Ajuntament de Torrelles, ens reunim els representants del Departament de Treball, ens reunim amb els representants dels treballadors, amb els seus defensors i amb els creditors i, aleshores, s'estableix una estratègia en conjunt que consisteix a iniciar un expedient —algun advocat administrativista ho sabrà dir millor que jo, però del que es tracta és de treure'ls aquesta concessió. No sé si és «rescat» o alguna altra cosa...

I estem en aquesta fase. Nosaltres creiem que aquest projecte continua essent vàlid —ho diu un servidor—, em penso que és vàlid des del punt de vista econòmic pot ser bo, des del punt de vista cultural també, és una cosa bona per al poble; ja dic que Ajuntaments de diversos colors ho valoren així mateix i estem en una línia de pressió conjunta i coordinada els treballadors, l'Ajuntament i la Generalitat per desfer, diguem-ne, aquesta situació que ens sembla que no és bona. Dit en síntesi i en paraules d'informe parlamentari va per aquí la qüestió d'aquest problema.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat preguntant desitja replicar o repreguntar?

El Sr. LORDA: Sí, molt breument, senyor President, des de l'escó, agrair moltíssim aquesta informació al senyor Conseller de Treball, més quan pocs minuts abans de formular la pregunta ens temíem que no hi hauria cap mena d'informació.

Efectivament, el projecte pot ser, fins i tot, suggeridor —jo, personalment, he visitat moltes vegades Maduro Dammer, prop de l'Haia, i, efectivament, és així, però nosaltres no ens acabem d'explicar que des del punt de vista econòmico-financer hi hagi aquest enrenou i que hi hagi dades tan inquietants com aquest forat de 154 milions de pessetes; per tant, és una cosa que ens té realment inquiets i, precisament, perquè potser ens agradaria que això es portés a cap però d'una manera normal; ens agradaria que, en la mesura en què pugui, el Govern de la Generalitat faci que aquest projecte es porti endavant, normalment, des de tot punt de vista i que s'eviti que hi hagi empresaris que vulguin aprofitar-se d'això i, sobretot, que no es degradi el caràcter cultural, perquè una de les coses que hem dit també és que, en comptes de reproduir monuments artístics, realment dignes de ser admirats, encara que sigui en miniatura, es reprodueixen fàbriques, empreses, on les empreses donen quantitats tant per tenir el dret de figurar-hi com per mantenir-ho. I, tot això, em sembla que s'hauria d'evitar i fer realment una «Catalunya en miniatura» digna de ser visitada i que fos un reflex, realment, d'allò que és interessant al nostre territori quant a edificis i monuments artístics.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Només simplement per agrair les paraules i el to i, de debò, la cordialitat de l'Il·lustre Diputat. Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre quines han estat les actuacions per a donar compliment a la Moció 67/I, sobre l'aplicació de la Llei 2/82

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que formularà el Diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista, al Consell Executiu sobre quines han estat les actuacions per donar compliment a la Moció 67/I, sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa. El senyor Terradellas té la paraula per formular la seva pregunta.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors Diputats, pacients i complidors senyores i senyors Diputats, en la sessió del 13 d'octubre de l'any passat, en presentar una interpel·lació sobre el compliment de la Llei de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa, vaig dir —consta en el *Diari de Sessions*— que desitjava que fos l'última vegada que en aquest Parlament parlés de l'àrea protegida o de la Llei de la zona volcànica de la Garrotxa. Jo mateix, a vegades, m'he preguntat on acaba la bona fe i on comença la ingenuïtat. M'explicaré: la sessió del dia 10 de novembre de 1983, el Parlament de Catalunya va aprovar una Moció, la 67/I, presentada per aquest Diputat, sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa. En el text de la Moció, publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 162, diu el següent: «El Parlament de Catalunya constata l'incompliment del Consell Executiu pel que fa als terminis fixats en la Disposició Transitòria de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa.» Aquest punt de la Moció va ser votat per majoria; els següents varen estar votats per unanimitat. I diu el segon: «Fa el mandat al Consell Executiu de complir i fer complir de manera immediata la dita Llei, especialment pel que fa a l'extracció de gredes.» Les senyores i els senyors Diputats recordaran que la Llei de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa donava un termini per tal que el principal fet que degrada aquella àrea, que és l'extracció de gredes, fos cancelat definitivament a partir del dia 29 d'agost de 1983.

El punt 3 deia: «Insta el Consell Executiu a dotar de mitjans econòmics i tècnics la comissió científica per tal que, abans de tres mesos, aquesta defineixi el perímetre definitiu per a les zones de protecció.» Lògicament, una Llei aprovada el 23 de febrer de 1982 necessita la definició concreta del perímetre protegit. El punt quart deia: «Insta el Consell Executiu a aprovar inicialment, abans de quatre mesos, el pla especial especificat en l'article 3.1 de la Llei.» Ens semblava importantíssim, i ho vàrem dir, i consta en el *Diari de Sessions*, aquest pla especial per tal que delimiti quines són les funcions que es podran fer dintre de l'àrea protegida i, sobretot —i ho vàrem dir— per poder aconseguir que els ciutadans d'aquella comarca, d'aquella àrea, que les diferents institucions tinguin clar quina és la voluntat del Consell Executiu a aplicar la Llei, i quines seran les mesures, positives o restrictives, que significa l'aplicació d'aquesta Llei, i no deixar, com ha passat en molts casos, que la gent, davant aquesta confusió, hi haguessin vertaders enfrontaments entre el que defensaven algunes institucions, per poder aplicar la Llei, i el que defensen alguns interessos privats.

L'últim punt diu: «Insta el Consell Executiu que, tot utilitzant les facultats que li atorga la mateixa Llei, tanqui definitivament, abans de tres mesos, l'abocador de deixalles situat al peu del volcà Croscat.» Ja vaig explicar en presentar aquesta Moció, senyores i senyors Diputats, que és difícil d'entendre que en una zona de reserva integral, que és la zona de màxima protecció que defineix la Llei, hi hagi, com hi ha actualment, un abocador d'escombraries, l'abocador d'escombraries d'Olot. Donàvem, per tant, un termini de tres mesos, perquè, lògicament, si aprovem una Llei d'espais naturals protegits, el que no podem fer és que persisteixi l'abocador d'escombraries.

Això ho vàrem aprovar, com deia, el 10 de novembre, i el criteri d'aquest Diputat és que no s'han fet les gestions oportunes per poder complir aquests punts de la Moció.

(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament de l'hemicicle i la I. Sra. Vice-presidenta Primera ocupa el lloc de la Presidència.)

Si vostès han visitat la zona han vist —com ho he pogut comprovar jo, lamentablement— que les extraccions de greda continuen fent-se, que l'abocador d'escombraries continua igual, que enlloc no hem vist l'acció positiva de la Generalitat quant a la funció pedagògica d'aquella zona, la funció paisatgística i turística d'aquella zona, i l'acció turística. Presentem en l'última sessió d'aquest Parlament aquesta pregunta, i no per casualitat ni per electoralisme, senyores i senyors Diputats, sinó perquè entenem legítim que els socialistes hem estat instigadors en el tema de protegir la zona volcànica: Proposició no de Llei presentada el desembre de l'any 80, Proposició de Llei presentada el febrer de l'any 81, pràcticament la Llei aprovada assumeix les nostres aportacions en els treballs de Comissió, i també hem fet diferents preguntes, interpel·lacions i mocions, amb la finalitat que la Llei es compleixi, sobretot per poder protegir aquesta zona.

Perquè és que les declaracions de diferents càrrecs del Consell Executiu de la Generalitat sobre la protecció d'aquesta àrea han estat immenses. El senyor Cullell, quan era Conseller, diverses vegades l'havia sentit a dir, allà, a la comarca, que protegirien la zona, tant o més que ningú; el mateix senyor Bigatà, com a actual Conseller; el mateix Conseller de Cultura, alguna vegada que ha vingut a Olot, també ha fet aquestes afirmacions, i el mateix President de la Generalitat de Catalunya, quan, fa ben pocs dies, va venir a Olot, el mes de novembre, i davant del mateix Diputat Marçal Casanovas i meu, davant dels alcaldes, va dir, davant d'una pregunta de quan protegiria la zona volcànica, va dir que aplicaria la Llei perquè el Parlament li ho mana. Les senyores i els senyors Diputats entendran que en aquells moments només ens va aguantar un cert respecte —el respecte que tenim al President de la Generalitat— de no aixecar-nos i replicar unes frases que a mi em sembla que, de les paraules al fet, són totalment incoherents.

Perquè de les paraules, allò que es diuen, semblaria que és un paradís, i la veritat és, senyores i senyors Diputats, que si van a veure la zona —que actualment no els ho aconsello—, veuran que la zona protegida —la primera Llei de protecció que ha fet el Parlament de Catalunya—, la zona protegida, com deia, fa vertadera vergonya de veure.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, contesto ordenadament la pregunta del senyor Diputat.

Primer, la delimitació de la zona volcànica —i, òbviament, en dir que contesto ordenadament vull dir que seguiré l'ordre de la Moció 67/I, a la qual ha fet esment el senyor Diputat—, deia, primer, la delimitació de la zona volcànica en el seu conjunt ja està acabada, i també la delimitació de les reserves integrals, pendents exclusivament d'una precisió definitiva.

Dos. Pel que fa al Pla especial, malgrat que la Junta assegura que és tècnicament impossible el compliment del termini amb la qualitat adequada, òbviament es farà el que calgui, perquè

per això està manat pel Parlament, per tal d'intentar que estigui acabat en el temps assenyalat, per l'acord número 4 de la Moció 67/I.

Tres. Vull informar també aquest Parlament que, en el Pla de tractament de deixalles i residus sòlids urbans, d'origen no industrial, en les comarques d'alta muntanya, es preveu específicament la construcció de tres punts de tractament en la comarca de la Garrotxa, en substitució dels actualment existents. El mateix Pla preveu l'eliminació dels abocadors actualment existents, ja que hi ha l'acord pres de procedir a la contractació de la redacció del projecte, mitjançant el procediment d'urgència. Això es farà immediatament.

I, quart, em plau poder-los anunciar, per últim, que hem arribat a un acord, dins l'esperit de la Disposició Transitòria 1 de la Llei 2/82, amb l'empresa explotadora de la concessió de gredes per suspendre l'extracció; que la signatura de l'acord es farà immediatament, i que si no hem cregut oportú fer abans aquesta signatura és degut al fet que s'ha retardat més del que s'esperava l'acord amb el Govern del conjunt de l'Estat, per aconseguir els crèdits dirigits a cobrir despeses corresponents als exercicis anteriors. En aquesta situació semblava que era inútil i temerari prendre un compromís que estava pendent d'aquests compliments.

Espero que el senyor Diputat estarà satisfet amb la resposta.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per repreguntar té ara la paraula el Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, jo què més voldria que estar content, senyor Conseller, però per a mi estar content vol dir aplicar la Llei, que no s'hagués hagut de presentar aquesta pregunta i que, a més a més, el que se'ns diu es faci. Jo no li vull —amb tota cordialitat—, no li vull donar la responsabilitat a vostè, senyor Conseller, perquè vostè és el Conseller d'Indústria de la Generalitat de Catalunya, i jo sempre havia entès —i per això ho vàrem treballar a la Comissió de Política Territorial— que el tema d'un espai natural protegit depenia de Política Territorial, perquè, d'un costat, Política Territorial jo crec emmarca, pot emmarcar, tot el que afecta un espai natural protegit, perquè certament un dels problemes és el de l'extracció de gredes, que sembla ser que és competència d'Indústria, però tenim el tema de l'abocador, que és competència de Governació... Però tot això, si fos una cosa aïllada, per mi em semblaria bé que em contestés vostè o el Conseller de Governació, però tractant-se d'un espai natural protegit, crec que és responsabilitat de tot el Consell Executiu, però sobretot de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques.

Ens diu el senyor Conseller que la definició del perímetre protegit, pel que fa a la zona de reserva integral, està fet, però sàpiga també el Consell Executiu, o el Conseller, ens digui quan compliran o amb quin retard compliran la resta de l'àrea protegida, perquè el que demanàvem era que el Consell Executiu posés a l'abast de la comissió científica tots els mitjans tècnics i necessaris per poder delimitar aquesta àrea. Si no els hi ha posat, si no hi ha posat aquests mitjans, és lògic que la Comissió Científica, que no té els recursos suficients, no ho hagi pogut complir. Però a mi em queda un dubte: quan ho tindrem?

Respecte a les extraccions de gredes, amb tota cordialitat, senyor Conseller, entendrà que jo tingui seriosos dubtes que vostès acabin l'extracció de greda. En tinc seriosos dubtes perquè ho han incomplert diverses vegades, des del 29 d'agost, que ja no s'hauria d'haver fet cap extracció de greda, i ara em diuen: «Ara, ho anirem a fer.» Ja ho vaig dir l'altra vegada, a mi em fa por que, com que vostès no hauran de fer-ho, ens tocarà fer-ho a nosaltres. Amb molt de gust ho farem.

El Pla especial. Senyor Conseller, li recomano sobretot que en doni coneixement als ajuntaments d'aquella zona, perquè de veritat hi ha un problema greu de desconeixement del que significa la protecció d'aquella àrea, i crec que és responsabilitat de vostès, no només explicar-ho, sinó, a aquestes altures, evitar enfrontaments seriosos com el que hi ha.

I respecte a l'abocador de deixalles de l'Ajuntament d'Olot —governat per Convergència i Unió— que és a la zona de reserva integral, vostè em diu que hi ha pressupostats tres abocadors d'escombraries. Jo li dic: el dia 10 d'aquest passat mes de febrer havia d'haver acabat l'abocador de deixalles. Vostès em tornen a venir amb promeses. A mi em sap molt de greu que la cosa quedi d'aquesta manera, que estiguem degradant una àrea protegida, la primera àrea protegida per aquest Parlament de Catalunya, i molt bé, vostès em diuen: «Assumeixo les responsabilitats i les crítiques.» Jo els dic que això em sembla correcte, d'una part, però em sembla totalment insuficient, perquè persistint amb aquesta actuació d'incompliment de la Llei, no només estem degradant la zona volcànica, sinó que, sobretot —i això sí que em preocupa de veritat—, estem degradant la imatge de la institució de la Generalitat de Catalunya, que és la primera a incomplir una Llei d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria assenyalar al senyor Diputat que si bé tots tenim el màxim interès a complir els terminis, hi ha alguns que estan pendents, és a dir, que vostè realment ha estat extraordinàriament diligent i puntual en la presentació de la pregunta, però que els terminis de la Moció 67/I encara estan pendents, encara no han arribat, en alguns casos.

Aleshores, jo penso, en aquest sentit, que ens podem felicitar, que podem estar satisfets —aquest Parlament i el Consell Executiu de la Generalitat— de la diligència que hem mostrat i que es posa més de manifest si pensem que el Pla especial del parc natural del Garraf preveu sis anys per trobar solucions alternatives a l'abocador de deixalles, i vuit anys perquè les cimenteres s'adaptin al pla especial —sis i vuit anys. I, tenint en compte del que es tracta, que és quelcom de molta envergadura, hi podria haver persones —que no són certament nosaltres—, que consideressin que això és raonable. Hi podria haver persones que pensessin que això està pensat amb seriositat i que realment, doncs, per tancar unes empreses, situar-les en un altre lloc o per canviar una degradació secular, per construir abocadors nous, és realment sensat donar-se sis anys o vuit anys. Aquest, certament no és el cas, i, per això, jo penso sincerament, que ens podem felicitar que ni en vuit anys, ni en sis, ni en quatre, sinó que amb un any i mig estem pràcticament

acabant amb una degradació secular.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu sobre quins projectes té per tal de complementar i potenciar els estudis agro-pecuaris a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Joan Vallvé, del Grup de Convergència i Unió, sobre quins projectes té per tal de complementar i potenciar els estudis agropecuaris a Catalunya. El senyor Vallvé té la paraula.

El Sr. VALLVÉ: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el motiu d'aquesta pregunta no és cap altre que plantejar a l'Honorable Conseller d'Ensenyament la situació de l'ensenyament sobre agricultura, sobre estudis agraris que es duen a cap a l'Escola Tècnica Agrícola de Lleida. A la ciutat de Lleida, actualment, es poden cursar els estudis d'Enginyeria Tècnica Agrícola i també els d'Enginyeria Superior Agrònoma. Aquests darrers és l'únic lloc de Catalunya on poden cursar-se. Ens consta que, enguany, s'ha iniciat, a l'Escola d'Enginyeria Superior Agrònoma, els estudis també de l'especialitat concreta d'Indústries Agràries. Ens consta també que el Departament d'Agricultura ha creat el Centre d'Investigació i Desenvolupament Agrari a Lleida, el qual és en contacte amb aquests ensenyaments universitaris.

El problema d'una descentralització dels ensenyaments universitaris a Catalunya és un tema que s'ha plantejat i que es viu vivament en els mitjans de comunicació, especialment a les terres de Lleida. Així ens hem trobat que hi ha hagut algun Diputat que ha plantejat al Parlament de Madrid la creació d'una universitat agrària a Lleida. Hi ha hagut també algun alcalde d'una capital important que ha recriminat en una visita del Molt Honorable President de la Generalitat el fet que la Institució no hagués potenciat la instal·lació, a Lleida, d'una Facultat, concretament la Facultat de Veterinària, que actualment exerceix les seves activitats a Bellaterra. A nosaltres ens sembla que no és el cas de demanar al Govern de Madrid que es creï, a cop de Decret, una universitat. Lleida havia tingut estudis universitaris i els estudis universitaris, els estudis generals, varen perdre's, com tantes coses a Catalunya, amb motiu de la Guerra de Successió, i, concretament, l'any 1707.

Aquí, del que es tracta és d'unes realitzacions concretes i de saber de quina forma poden potenciar-se els estudis d'ensenyament agrari que s'estan duent a terme a Lleida. Per això formulo aquesta pregunta a l'Honorable Conseller d'Ensenyament: «Quins projectes té el Consell Executiu per complementar i potenciar els estudis agro-pecuaris a Lleida i a Catalunya en general?»

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar aquesta pregunta té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, senyor Diputat, en aquests moments hi ha a Lleida aquestes dues escoles: l'Ecola Universitària d'Enginyeria Tècnica Agrícola i, a més, aquesta Escola Superior d'Enginyers Agrònoms per les quals s'acabarà, el juny del 1985 —així és previst—, un nou edifici. Com deia molt bé el senyor Diputat, a més, hi ha un Centre d'Investigació i Desenvolupament Agrari —Decret 16/1983—, que depèn del Departament d'Agricultura. Aquest Institut podria adscriure's a la Universitat Politècnica de Catalunya a fi de vincular, cada vegada més, la investigació i els estudis agronòmics. Aquest any, com deia el senyor Diputat, a l'Escola d'Enginyeria Tècnica s'ha iniciat ja una nova especialitat d'indústries agràries, i es preveu d'incrementar les activitats d'aquesta escola amb especialitzacions de zootècnia, orientada als problemes de la ramaderia i monts. El projecte, doncs, seria potenciar la relació entre ensenyament i investigació i dotar Lleida d'unes possibilitats d'especialització en disciplines de llarga tradició en aquestes terres.

No oblidem, però, que, després de la Llei de reforma universitària, aquests projectes queden condicionats a les iniciatives del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya, de la qual aquesta depèn, i que l'aprovació final queda supeditada al Consell Executiu de la Generalitat.

Ara bé, el senyor Diputat deia que s'havia sol·licitat al Parlament de Madrid la creació d'una universitat agro-pecuària, d'una universitat agrària. Jo només voldria dir —a part la improcedència d'aquesta sol·licitud a Madrid— que, segons la Llei de reforma universitària, dependrà —precisament per un conjunt d'esmenes que havíem presentat nosaltres— d'aquest Parlament la creació o no d'unes universitats. Per tant, serà aquest Parlament qui ho decidirà. Nosaltres pensem que els estudis agro-pecuaris s'han de potenciar a Lleida, però també aquest Conseller es va permetre dir, en unes visites que va fer a les comarques lleidatanes, que el que convé, en primer lloc, és consolidar els estudis que hi ha. Nosaltres sabem que els estudis universitaris que són fora de Barcelona —i no vol dir que aquests estiguin absolutament sobrats de recursos i els dèficits o les deficiències són molt grans, els estudis universitaris a la ciutat de Lleida, a Girona, a Reus i a Tarragona són estudis que tenen greus dèficits infrastructurals, de dotacions de professorat i de dotacions de funcionament. Per tant, el que convindria, en primer lloc, seria consolidar aquests estudis, dotar-los dels mitjans necessaris, i jo crec que, després, cal emprendre una encertada política de descentralització. I jo crec —i ho creu el Govern de la Generalitat—, que, a les comarques de Lleida, aquest tipus d'estudi s'ha de potenciar, perquè els necessiten i perquè corresponen al que assenyalaria una correcta política de descentralització universitària.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vallvé té la paraula per a replicar o repreguntar.

El Sr. VALLVÉ: Moltes gràcies, senyor President, només per agrair a l'Honorable Conseller d'Ensenyament la informació donada.

Pregunta al Consell Executiu sobre quina és la seva posició davant la problemàtica que planteja el pantà de Rialb

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la següent pregunta,

que és la que formularà el Diputat senyor Padullés al Consell Executiu sobre quina és la seva posició davant la problemàtica que planteja el pantà de Rialb. Per comptes del senyor Padullés, formularà la pregunta el Diputat, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, el nostre Grup, en fer aquesta pregunta, s'ha volgut fer ressò d'una inquietud, que és una inquietud que ve de fa molt de temps respecte al tema de la problemàtica que presenta el pantà del Rialb. Nosaltres som conscients que no és una competència a exercir pel Consell Executiu, però, com tantes vegades se'ns ha dit aquí —cosa que nosaltres compartim i que el Molt Honorable President també ens deia—, res del que passa a Catalunya pot ser aliè, ni a aquest Parlament —i jo diria, molt menys, al Consell Executiu. Per tant, nosaltres voldríem conèixer, a través d'aquesta pregunta, quina és, no únicament l'opinió o la posició teòrica, sinó, per a nosaltres, no ser aliè vol dir no només tenir una posició teòrica, sinó tenir una posició activa davant dels problemes, malgrat les dificultats que doni la manca de competències.

Nosaltres pensem que aquest és un tema complex avui està posant en dubte —almenys determinats estudis— la viabilitat tècnica del Projecte que existeix, la rendibilitat, no només econòmica, sinó també social del projecte, i, quan parlem de la viabilitat tècnica, és sobretot perquè és una zona on s'han detectat amb freqüència moviments sísmics que podrien posar en perill la realització d'aquest pantà, a més a més, perquè la realització de la presa sembla que copia un model, un model que té un precedent tristament famós, que és la presa de Tous a València, almenys amb la informació que nosaltres tenim i que, d'altra banda, la rendibilitat del projecte sembla escassa quan hi ha alternatives que no s'han estudiat suficientment a fons, almenys per l'Administració, com és la construcció de petites preses tant sigui en el riu com en els seus afluents —solució que suposa un cost inferior, un menor risc i, essent un cost inferior i un menor risc, en definitiva, una major rendibilitat.

Nosaltres entenem que, el Segre, cal regular-lo, el problema és com les inundacions, com la necessària producció d'energia, com aprofitar aquests recursos hidràulics per a l'agricultura —això és important—, però aquesta regulació, cal fer-la de la manera al més rendible possible, i això —hi insisteixo— insisteixo, no únicament amb rendibilitat econòmica, sinó també amb rendibilitat social. I és per això que el nostre Grup reitera la seva oposició al pantà de Rialb —aquest no és l'objecte de la pregunta, en tot cas és per manifestar aquesta posició política nostra—, i demanaríem al Conseller, suposem que aquesta vegada no serà cap altre Conseller que el d'Obres Públiques, en definitiva, quina és la posició que té el Consell Executiu davant d'aquest problema i quina és l'activitat que ha aportat per tirar endavant aquesta posició del Consell.

El Sr. PRESIDENT: Per respondre la pregunta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com l'Il·lustre senyor Diputat preguntant n'ha fet esment, som conscients que, en aquest moment, no tenim transferides les competències que tenim reconegudes de l'Estatut, però, en tot cas, tal com he dit, tot el que passa al territori català no és aliè al Govern de la Generalitat, a la Generalitat i a aquest Parlament.

Jo, el que voldria és, en primer lloc, diferenciar de la seva pregunta dos aspectes, perquè crec que possiblement hi ha alguna errada en la capçalera d'aquesta pregunta, quant a la possible acceptació del pantà de Rialb a 7.000 habitants, o bé que fa desaparèixer 5.000 hectàrees de bona terra.

Jo li voldria dir, fent-hi dues parts d'aquesta pregunta, quin és la posició del Consell Executiu i de la Conselleria a través de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, pel que fa referència al pantà de Rialb.

Segons un estudi fet d'alternatives de la regulació del riu Segre de regadiu fet pel mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques, el setembre del 81, les afeccions del pantà de Rialb, situat a la cota 435, són les següents —per això, jo li ho volia aclarir segons l'estudi que té la Conselleria—: habitants afectats, 500; famílies afectades, 99; superfície d'hort i regadiu, 473 hectàrees; superfície de secà i pineda, 1.812 hectàrees; superfície d'erm, 2.993 hectàrees. D'altra part, les millores que produeix —segons aquest estudi d'alternatives— la regulació del Segre al pantà de Rialb són les següents: producció elèctrica mitjana mínima de 137 gigavats/hora, augment de la garantia d'aigua de reg per al Canal d'Urgell, en una superfície de 70.000 hectàrees i superfície de nou regadiu del futur Canal Segarra-Garrigues, 50.000 hectàrees. Aquest nou regadiu, el de la Segarra-Garrigues comprèn 51 municipis, dels quals en podem esmentar el d'Oliola, de les Pallargues, Tàrrega, etcètera, Artesa de Lleida, Torres de Segre, fins a 58. En l'estudi esmentat, es demostra, en primer lloc, la necessitat ineludible —vostè també ja ho ha dit—, de regular el riu Segre, donat que, per una aportació de més de 1.000 hectòmetres cúbics/any, el volum regulador que té a Oliana és de 77 hectòmetres cúbics, mentre que altres rius de la mateixa Conca, com és la Noguera Ribagorçana, per una aportació de 800 hectòmetres cúbics/any, té un volum regulador de més de 1.000 hectòmetres cúbics. Això ens indica que la riquesa hidrològica del Segre està totalment desaprofitada i que una de les actuacions més profitoses a Catalunya que es pot fer en matèria hidràulica és aprofitar la riquesa que proporciona l'aigua del Segre dins de les comarques de la seva pròpia conca. Aquest és el que jo li volia precisar en relació amb la capçalera, precisament, de la seva pregunta, perquè crec que hi ha unes dades que no es corresponen amb la realitat, en funció —ho repeteixo—, de l'estudi d'alternatives elaborat pel propi Departament.

Quant a quina és la posició del Consell Executiu davant la problemàtica que planteja el pantà de Rialb, el Consell Executiu, a part d'encarregar l'estudi d'alternatives de regulació del riu Segre per a regadiu, que s'ha esmentat, per a definir no sols aquesta necessitat de regulació, sinó quina era la solució que menys cost social i econòmic podia ser més profitós, va confirmar, el setembre del 81, amb aquest estudi, la conclusió que recomanava el marc per al Pla d'Obres de Catalunya a començaments de 1981 i que es va trametre al Parlament per Decret del mateix Consell Executiu en data 21 d'abril de 1981.

Per tant, la posició del Consell Executiu davant la problemàtica que planteja Rialb ha estat en tot moment estudiada, valorada tècnicament i políticament en totes les seves conseqüències, haver pres les conclusions viables, que són considerar el pantà de Rialb com l'alternativa més favorable per a la regula-

ció del Segre, que, al mateix temps, és la solució a la posada en valor de la riquesa potencial que avui dia hi ha a les terres de Lleida.

A més a més, finalment, jo li voldria dir a l'Hlustre senyor Diputat que s'ha establert, des de la Direcció General d'Obres Hidràuliques de la Conselleria, una coordinació a través del MOPU, a través de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, car, com vostè sap molt bé, s'han començat les expropiacions i, a més a més, afecta una carretera que és de titularitat en aquest moment competencial de la Generalitat de Catalunya, als efectes que la nova carretera de la qual nosaltres hem de fer recepció al seu moment estigui en les condicions de qualitat i en les seves pròpies condicions quant a traçat i a traça en relació amb el projecte inicial.

També hem fet unes gestions —la Conselleria— amb els representants de l'Ajuntament d'Oliana perquè hi ha un problema del qual estem fent un estudi, als efectes de salvar part de l'horta d'Oliana, que queda afectada, precisament..., aquí sí que en el projecte inicial del MOPU queda afectada precisament part de l'horta, que és de bona terra, a Oliana, en el sentit de buscar una altra solució tècnica que permeti salvar moltes d'aquestes terres precisament a la població d'Oliana. I també s'ha establert una coordinació tècnica entre els ajuts que està fent la Direcció General d'Obres Hidràuliques de la Conselleria a la Junta expectant del canal Segarra-Garrigues, en relació amb els tècnics del pantà perquè, en el moment que es pugui, que el pantà, l'envasament, estigui fet, hi hagi una comunicació correcta des d'un punt de vista tècnic entre el mateix envasament, el pantà i el canal Segarra-Garrigues.

I, finalment, també cal fer nota que ha estat preocupació del mateix Consell Executiu, i que defensa i ha defensat en tot moment els drets i la valoració generosa dels drets afectats per les obres en relació amb les famílies, amb els habitants que poden quedar afectats pel pantà de Rialb.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti té la paraula per replicar o repreguntar.

El Sr. LUCCHETTI: Des de l'escó, senyor President. Bé, el senyor Conseller ens ha donat unes dades i nosaltres en tenim unes altres, jo crec que aquest és un tema prou important perquè, almenys respecte a les dades, ens poséssim d'acord.

Segons la nostra informació, el pantà de Rialb —i l'afectació no és mai absolutament directa, hi ha aquestes cinquanta famílies i escaig, aquests 500 habitants, efectivament, afectats directament, però a nosaltres ens sembla que no es tracta només de veure quines cases queden ensorrades sota el pantà, sinó que l'afectació indirecta que es fa a la població d'aquella comarca és molt més gran, i, quan nosaltres diem que el pantà de Rialb afecta més de 7.000 habitants, ens estem referint a aquesta afectació molt més àmplia que no simplement a la tan directa i, se'm perdonarà l'expressió, brutal de quedar-se sense casa, sense terres, etcètera. Especialment perquè aquesta és una comarca on, com nosaltres dèiem en el nostre escrit, es dóna un equilibri poblacional important, no hi ha despoblament, no hi ha atur, tot i ésser una comarca rural i de muntanya allunyada de concentracions urbanes. A nosaltres ens sembla que la solució del pantà, com nosaltres hem dit abans, és una solució que només ve a agreujar els desequilibris territorials de Catalunya, que contribueix a desertitzar l'interior del país, que augmenta l'aïllament del Pirineu respecte a la plana, perquè dificulta les comunicacions i el trànsit natural, i destrueix, al nostre entendre, d'una manera irreversible, una gran riquesa ecològica. Nosaltres entenem molt bé —i ja he dit abans la frase— que res del que passa a Catalunya ens és aliè i no ha de ser aliè del Consell Executiu, però pensem que no n'hi ha prou que els sigui aliè, cal també tenir una posició correcta, i, jo, la contesta que m'ha donat l'Honorable Conseller em fa pensar que, efectivament, no hi ha res a Catalunya que no es pugui empitjorar.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller desitja intervenir novament?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, des de l'escó. Jo li voldria dir a l'Hlustre Diputat que aquí no estem per empitjorar res. En tot cas, estem per millorar el que cal fer i com s'ha de fer. Ja li he esmentat abans que és l'Administració central —aquest és un vell projecte, el de l'envasament del pantà de Rialb. Per tant, aquí ara no estem fent segons quin tipus d'electoralisme, estem parlant amb dades; vostè en té unes, jo en tinc unes altres, contrastades per un estudi que a mi em mereix tota la fiabilitat. Jo, per això, li he dit abans amb tota cordialitat que possiblement a la capçalera hi havia hagut un possible error, perquè, és clar, vostè parla de 7.000 habitants afectats, concretament, que han d'emigrar, i aquest no és el problema, o de 5.000 hectàrees de bona terra. Possiblement, hi ha un zero de més. Jo, l'única cosa que li vull dir és que estem parlant precisament que s'està fent un pantà per a regadiu, no per a aigua de boca. No és per a Barcelona, per entendre'ns, i em sembla que això també ho hem deixat clar des de la Conselleria; no és aigua, no és que precisament es vulgui aprofitar la regulació del riu Segre, sinó que és precisament per posar en explotació 70.000 hectàrees a través del canal d'Urgell i 50.000 hectàrees a través del Segarra-Garrigues. Escolti'm, si això no és portar prosperitat, perquè l'aigua és prosperitat —suposo que en això l'Hlustre senyor Diputat està d'acord amb mi—, jo crec que no hi ha cap tipus de preocupació. Una altra cosa que és molt justa i que és molt seriosa, que són precisament aquestes 99 famílies, aquests 500 habitants que han d'abandonar el lloc on han nascut i on tenen enterrats els seus morts. Escolti'm, aquesta cosa és seriosa, també l'hem defensada, i, també des del Consell Executiu, nosaltres hem buscat alternativa. Però sempre que sigui recuperar aquella aigua que es perd, avui, que realment és escassa, i que això pot donar terra de regadiu —ho repeteixo, no és aigua de boca, és de regadiu—, crec que això no és espatllar res. En tot cas, del que es tracta és de millorar i de, realment, millorar no l'aïllament de les comarques, com diu vostè, sinó la prosperitat i el desenvolupament econòmic i comarcal de les terres de Lleida.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre l'ús de la llengua catalana en les activitats del Departament d'Ensenyament

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és la que formularà

el Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana, a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre l'ús de la llengua catalana en les activitats del Departament.

El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, senyor Conseller, bé, abans, el senyor Terradellas, aquí, en una intervenció que ha tingut parlant dels volcans, ha dit que li sabia greu haver de tornar a parlar del tema aquí. A mi també em sap molt de greu haver de tornar a parlar d'un tema que, realment, em preocupa moltíssim, que és el tema de la llengua en les nostres institucions.

Jo he cregut sempre que, si les nostres institucions no donen la pauta amb la normalització lingüística, la normalització lingüística anirà molt endarrerida i no sé si l'arribarem a fer d'una manera adequada.

En la meva pregunta al senyor Conseller hi ha tres punts, de fet. Preguntaré sobre la no-utilització encara de la llengua catalana en els documents del Departament, i després hi ha una altra que diu que és fàcil, i necessari per ensenyar el català a les escoles d'una manera adequada. La intermèdia, que n'hi ha una altra que diu que «descoratgi d'usar-la als ciutadans»; aquesta, senyor Conseller, no la doni per feta perquè, sincerament, no he tingut temps d'arreplegar les dades completes, concretes, que se m'havien promès, i, per tant, a mi no m'agrada mai parlar sobre coses que desconec o que no conec bé. I, per tant, tot i que hi ha la possibilitat que afecti el seu Departament, com que no conec bé l'afer, prefereixo que no la doni per formulada.

Em limitaré a les altres dues. La primera, que diu que «no utilitza la llengua catalana en tots els seus documents interns », em sembla, senyor Conseller, que no cal que li aporti més exemples. Si vol, en portarem —m'agrada portar exemples, m'agrada portar documents, però em sembla que, en aquest cas, és reiteratiu i que no val la pena de tornar-ne a portar. Si els vol, els tinc a la seva disposició. De tota manera, ens sembla a nosaltres que aquesta Conselleria —insisteixo en la Conselleria d'Ensenyament, en la Conselleria de Cultura altres vegades, perquè crec que són les Conselleries capdavanteres en la sensibilització de la normalització lingüística; no vol pas dir que siguin les úniques, ja ho he dit alguna altra vegada, les altres Conselleries voldrien moltes vegades tenir el grau de catalanització que tenen la Conselleria d'Ensenyament i la Conselleria de Cultura, però és a aquestes a què m'he de referir d'una manera especial, perquè és d'elles que ha de sortir el model i que han de donar l'exemple en la recatalanització de la nostra terra. Jo voldria dir al senyor Conseller..., m'ha dit moltes vegades que «ara sí que ens hi posarem» —també ho he sentit abans això—, «que ara sí que ho farem», però va passant el temps. Abans es deia que no hi havia una llei de normalització lingüística, que s'estava elaborant al Parlament, i vam estar realment vora tres anys elaborant aquesta Llei, però per fi la vam fer, i aquesta Llei és aprovada des de l'abril del 83, ja la tenim aquesta llei, i en aquesta llei, a l'article 7.2, es diu: «El Consell Executiu ha de regular mitjançant disposicions reglamentàries la normalització de l'ús del català en les activitats administratives de tots els òrgans de la seva competència». Jo, això, no sé si s'ha fet, però ho desconec completament. Hi ha una real i total anarquia en l'ús de la llengua en els Departaments, i, especialment, en el Departament d'Ensenyament. Jo sé que és voluntat del senyor Conseller d'arribar a la normalització, sé que vostè personalment n'és un paladí de la normalització, però no hi és, no hi arriba, jo crec que s'han de prendre d'una vegada per sempre mesures, de forma reglamentària, de la forma com vostès creguin més convenient, però s'han de prendre unes mesures clares perquè això no succeeixi. Que aquest garbuix, aquest caos que desorienta tothom, desaparegui d'una vegada per sempre de la seva Conselleria i, evidentment, de totes les altres Conselleries.

El segon punt de què li volia fer esment és en els diaris. Aquí hi ha una nota en la qual es diu que «les vint escoles públiques » —no sé si són només aquestes vint, o n'hi ha més— «de Barcelona que ensenyen el català demanen més suport, perquè la seva experiència pugui reeixir.» Diuen que amb les dotacions actuals no poden donar l'abast que l'experiència de recatalanització de l'escola es pugui dur d'una manera adequada. Per aconseguir que els seus objectius de recatalanització siguin assolits necessiten que s'estableixi un nombre màxim de trenta alumnes per aula, i que tot mestre —substituts i tot— que entri a l'escola tingui la capacitat per ensenyar el català. Bé, doncs va en aquest sentit la meva pregunta: «Què ha fet o què fa o què pensa fer o què vol fer o quins són els propòsits de capteniment que té el Departament d'Ensenyament per assegurar l'eficàcia de l'ensenyament del català a les escoles?»

Res més, senyors Diputats; res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, potser no caldria que digués al senyor Diputat que comparteixo la seva preocupació i que els nostres esforços han estat, són i continuaran essent per assolir aquesta normalització. Jo crec que s'ha treballat molt, però, pel que el senyor Diputat diu, no ha estat suficient, i, potser, si m'ho permet, jo voldria dir una expressió que diu un poble castigat —el nostre també ho ha estat—, que és el dels tàrtars, que diu que «terra és dura i el cel és lluny». I nosaltres hem de seguir treballant aquesta terra, que és la nostra, perquè hem d'assolir el que tots plegats desitgem. Efectivament, la Generalitat, per facilitar el compliment de la Llei de Normalització Lingüística, del 18 d'abril de 1983, ha constituït una comissió interdepartamental, presidida per la Directora General de Política Lingüística, que té per objectius aconseguir l'ús normal i correcte de la llengua catalana en totes les dependències de l'Administració de la Generalitat.

El Departament d'Ensenyament, que havia constituït el mateix any de la restauració de la Generalitat provisional el Servei d'Ensenyament del Català com a mostra que considerava una de les seves tasques fonamentals la catalanització del sistema educatiu, ha delegat en el Cap del Servei esmentat, en el Cap del Servei d'Ensenyament del Català, la representació del Departament en aquesta Comissió, que ha començat les seves activitats establint contactes directes amb les persones responsables de la correcció lingüística dels diversos escrits i documents que s'elaboren o surten dels serveis, gabinets i secretaries de tots els Departaments de la Generalitat. En cas d'unitats on no hi havia responsable la comissió proposa una persona que pugui suplir de moment aquesta funció, a fi que no hi

hagi entorpiments en la utilització del català en tots els actes administratius.

En el nostre cas concret, i més específicament dels serveis territorials de Barcelona, del qual depenen 23.000 mestres, 75 inspectors i més de 1.000 funcionaris localitzats en les diverses dependències, ens trobem amb el problema que la majoria dels esmentats funcionaris que ens van ésser traspassats no tenen coneixement suficient de la llengua catalana, i, malgrat que la majoria d'ells assisteixen amb caràcter voluntari i en hores de treball a classes de català, encara no han adquirit prou domini de la llengua com per utilitzar-la normalment i de forma correcta.

Malgrat això, com que del Departament han sortit reiterades instruccions que els documents externs es facin en català, hem aconseguit —crec jo— que en la immensa majoria dels casos les instruccions esmentades es compleixin. Això no vol dir que algun funcionari per si mateix no hagi utilitzat el castellà en alguna comunicació.

Com he afirmat, aquests comportaments no són generalitzats, i esperem —i farem el possible— que es facin cada vegada més rars, sobretot a mesura que els funcionaris van aprenent català, i també gràcies a la persona que la comissió interdepartamental delegui per al compliment de la Llei de normalització.

No obstant això, puc manifestar també que en aquests anys s'ha produït una notable extensió de l'ús del català en els serveis territorials de Barcelona on, com he dit, ens trobàvem en una situació més anòmala des del punt de vista de la normalització de l'ús del català.

Pel que fa al suport que el Departament d'Ensenyament dóna a tots els centres docents per estendre l'ensenyament del català des de l'etapa pre-escolar, el Servei d'Ensenyament del Català proporciona als mestres un assessorament tècnic adequat a les necessitats i característiques de cada escola. En primer lloc, voldria fer constar que enguany cinquanta parvularis han començat de nou a fer tot l'ensenyament en català. Per a aquests centres, i a causa de les seves característiques especials —la major part d'aquests parvularis són a poblacions del cinturó industrial de Barcelona—, l'esmentat Servei ofereix una assistència tècnica al professorat, i, si cal, envia algun especialista per assessorar-los.

En segon lloc, totes les escoles poden disposar d'assessorament del català per al nivell de pre-escolar. Aquest assessorament arriba a 1.400 mestres i a 60 localitats diferents de Catalunya.

En tercer lloc, s'està portant a terme un seminari d'assessorament del professorat del català per promoure la lectura en català entre els alumnes de segona etapa de l'Educació General Bàsica. Aquest seminari, que s'anomena «Gust per a la lectura », ha comptat amb la participació d'uns 1.000 professors, i una dada rellevant respecte a això és que s'han exhaurit els llibres de lectura dels quals es tractava preferentment.

Finalment, està previst per al curs 1984-1985 intensificar l'ensenyament en català a les escoles on es fan ja algunes matèries, i ampliar el nombre d'escoles que utilitzen el català com a llengua vehicular de l'ensenyament.

Per concloure, senyor Diputat, i per sintetitzar les dues preguntes: en la primera, prosseguirem amb el nostre empeny perquè en les dependències del Departament d'Ensenyament s'utilitzi el català. Així està ordenat i, probablement, aquestes persones que en són responsables, podran aconseguir que no succeeixin coses com les que el senyor Diputat ha denunciat. I la segona és que seguirem treballant i insistint perquè l'extensió del català a les escoles sigui una realitat, i no únicament perquè cal complir la Llei de Normalització Lingüística, sinó perquè aquest és el dret del nostre poble, i aquest és el dret dels nostres infants. I en aquest dret nosaltres ens sentim absolutament implicats, i farem tot el possible perquè això sigui al més aviat possible.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat preguntant té la paraula per repreguntar o replicar.

El Sr. CASANOVAS *(de l'escó estant)*: Sí, solament unes breus paraules des d'aquí mateix de l'escó. Agraeixo els bons desigs del senyor Conseller. El fet llastimós és que aquests bons desigs es fan efectius molt a poc a poc. Cada vegada hem vist que teníem molts bons desigs, però els temps van passant..., és veritat que es fan coses, fóra absurd dir que no es fan coses, però les coses van caient molt amb comptagotes.

Jo no sé si en una propera legislatura em serà possible continuar incordiant-lo en aquest aspecte. Ara bé, el que jo sí que voldria de tot cor és no incordiar-lo —si és que tinc aquesta opció—, sinó poder-lo felicitar per l'eficàcia del procediment de catalanització.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, des de l'escó, senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat. El senyor Diputat no incordia quan recorda les coses que manquen per fer, i, per tant, per a nosaltres és un estímul que els Diputats del Parlament de Catalunya ens ajudin i contribueixin en una tasca que jo crec que s'ha fet i que és prou important, però que encara ens en manca molta per fer.

Per tant, jo agraeixo les seves paraules al senyor Diputat, i que sempre seran ben rebudes.

Pregunta al Consell Executiu
sobre l'empresa Crolls, SA, de Reus

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és la que formularà el Diputat senyor Subirà, del Grup d'Esquerra Republicana, al Consell Executiu, sobre l'empresa Crolls, Societat Anònima, de Reus. El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, el motiu de fer aquesta pregunta —com es veu és entrada el 21 de febrer— és pel fet que després d'una interpel·lació nostra feta el primer de desembre del 83, a continuació hi va haver una moció sobre una interpel·lació anterior feta pel Diputat senyor Vives sobre el mateix tema, i en un dels punts de la moció aprovats dèiem que abans d'un mes s'informi el Parlament de quines han estat les gestions fetes pel Consell Executiu sobre la possibilitat d'ajornar el tancament de la factoria Crolls, Societat Anònima, de Reus, i donar vies possibles de solució laboral a prop de 200 treballadors que encara quedaven en aquesta.

És evident que aquest termini d'un mes es donava pel fet que venien les vacances parlamentàries del mes de gener, i hi havia la possibilitat que l'empresa el 31 de desembre es tanqués

ja definitivament per acords de la societat a la qual pertanyia, i que els treballadors que no haguessin —en aquesta data, 31 de desembre— acceptat una indemnització es quedarien al carrer, sense cap tipus de defensa laboral; aleshores, hi havia la possibilitat que per gestions iniciades per diferents mitjans i per diferents estaments, entre ells la Generalitat, semblava que hi havia una possibilitat de donar solució viable a l'empresa, com a la continuïtat d'alguns dels treballadors o a molts d'ells.

No es va rebre cap comunicat ni abans de final d'any ni en tot el mes de gener ni en tot el mes de febrer. I, aleshores, fem aquesta pregunta perquè les expectatives creades a molts nivells —i a vegades exageradament—, i els mitjans de comunicació han recollit a bastament tota l'angoixa d'aquests doscents treballadors, avui dia potser cent vuitanta, que encara mantenen el seu lloc de treball sense acceptar la indemnització —sabem també que hi ha un termini fins al 31 d'abril per poder-se encara acollir a aquesta possibilitat de no quedar sense feina ni sense indemnització—, però és evidentment impossible saber què passarà el dia 31 d'abril, i nosaltres, com a Parlament, no podrem ja escoltar, almenys en aquests terminis de legislatura, quina és l'opinió que té avui dia el Consell Executiu sobre les possibilitats d'unes gestions, i quina és la feina que ha fet el Consell Executiu en aquest temps per, d'alguna manera dir-ho així, salvar el tancament d'una empresa catalana, i per donar viabilitat laboral a un grup nombrós de treballadors.

En la interpel·lació que vam fer, el senyor Conseller ens parlava en la seva resposta que havien negociat molt, que tenien solucions possibles, que havien obrat amb molta cautela i amb molta prudència de no aixecar falses expectatives, i, d'alguna manera, deia també que no volien, de cap manera, donar notícies clares d'una possible empresa —semblava— d'un altre sector que havia de donar una salvació als treballadors de la factoria de Crolls de Reus.

En aquest sentit, fem la pregunta avui que si continuen les possibilitats de salvament d'aquesta empresa, si l'adquisició d'aquesta empresa Crolls per una empresa alemanya, que, aleshores, a primer de desembre semblava possible —era l'empresa BIC—, i que la Generalitat i l'Ajuntament de Reus eren interlocutors vàlids en aquesta possibilitat, què ha passat amb tot això? Sabem que després el senyor Conseller va enviar un escrit a la Comissió d'Indústria del Parlament —aquesta pregunta ja estava feta—, no va fer una compareixença personal, aleshores voldria que em donés explicació a aquestes preguntes concretes que li fem: «Què ha fet i què pensa fer el Consell Executiu per mantenir els llocs de treball dels treballadors de Crolls, Societat Anònima, a Reus, i per al manteniment de l'empresa?»

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat. Senyor Subirà, tal com vostè ha dit, en cap moment parlant d'aquest tema o de qualsevol altre que afectés treballadors he aixecat expectatives. He parlat, en tot cas, que «estem fent gestions», que «procurarem»..., però, mai no he dit «estem fent gestions i aconseguirem...»; en aquest cas tampoc ho vaig fer. Ara sí que puc ja assegurar algunes coses. La primera, en relació amb la Moció 72/I, a la qual vostè ha fet referència, que s'ha aconseguit —abans deia que s'havien fet gestions, ara dic que s'ha aconseguit— garantir la unitat del grup Corberó-Domar-Nova Bru, i, per tant, amb aquesta garantia d'unitat el grup està salvat, i el grup té totes les possibilitats obertes de cara al futur, en la mesura que sigui considerat com a tal dins del pla de reconversió de la línia blanca, que està elaborant en aquest moment, ja amb la presència de la Generalitat, el Govern del conjunt de l'Estat.

També puc dir —vostè també ho ha assenyalat— que s'ha aconseguit que la data límit per als treballadors de Crolls, en comptes de ser la del 31 de desembre, sigui la del 30 d'abril. Queda, de tota manera, encara un tema pendent, que és el més important pel que fa a Crolls —no a l'altre grup, perquè, hi insisteixo, ja està garantida la seva supervivència—, però de cara a Crolls sí que queda encara pendent la continuació de les gestions que s'estan fent des de fa mesos ja, i que han continuat en aquests darrers dies, per aconseguir l'establiment a Reus, o en una zona molt propera a Reus, d'una empresa que per les seves característiques és molt adient pel que fa a la prestació allà de serveis dels treballadors de Crolls.

Permeti'm, a nivell d'incís: realment vostè va fer la pregunta el dia 21, nosaltres vam aportar l'informe al que estàvem subjectes en funció de la Moció 72/I el 14 de febrer. El que devia passar, és que del 14 —que tenim la sortida del Departament—, podia arribar el 15, el 16 o el 17. A la Comissió, de fet, es va rebre després d'haver fet vostè la pregunta, i és probablement per això que en el seu escrit i en les seves paraules no hi consta encara que s'havia rebut l'escrit, però que, de fet, ja havia sortit del Departament i probablement havia arribat aquí, al Parlament, encara que no s'havia reunit la Comissió per estudiar-lo, per analitzar-lo.

Bé, en tot cas, per acabar, continuem treballant per aconseguir que aquests 130 treballadors que continuen a Crolls i que estan esperant la possibilitat d'incorporar-se en una altra empresa ho aconsegueixin. No és segur, no és segur encara, però..., bé, esperem que ho aconseguirem.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, té la paraula per replicar o repreguntar.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Gràcies, senyor President, des de l'escó. Jo voldria dir al senyor Conseller que, quan diu que ell mai va dir que «ho aconseguirem», jo repasso aquí el *Diari de Sessions* i deia, ell, en la resposta a la meva interpel·lació: «Com a conseqüència dels esforços de l'Executiu, com a conseqüència dels esforços d'aquest Parlament, aconseguirem, entre tots, que els nostres punts de vista raonables, meditats i rigorosos s'imposin als punts de vista de Zanussi.» De manera que aquesta voluntat i aquest desig de «ho aconseguirem», i aquesta afirmació, sí que l'havia feta el senyor Conseller.

Bé, em sembla que la resposta que ha donat a la meva pregunta és satisfactòria en el sentit del que volíem, que era una informació clara i concreta, si d'alguna manera es mantenien les possibilitats de salvament dels llocs de treball dels treballadors que resten encara amb l'esperança posada en les forces i en les institucions a què, d'alguna manera, ells havien sol·licitat el seu ajut, i esperem que això sigui una realitat ben

prompte. Moltes gràcies, senyor Conseller; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA *(de l'escó estant)*: El que vaig dir —tinc també el text davant— és el següent: «I espero, pel que fa a la resta del grup català —deixant, ja, Crolls de costat—, per a la resta del grup català sí que haig d'esperar que, com a conseqüència dels esforços de les centrals, com a conseqüència dels esforços de l'empresariat, com a conseqüència dels esforços de l'Executiu i com a conseqüència dels esforços d'aquest Parlament, aconseguirem —aconseguirem entre tots— que els nostres punts de vista raonables, meditats i rigorosos s'imposin als punts de vista de la Zanussi.» «Pel que fa a la resta del grup català», perquè el tema de Zanussi estava relligat amb el tema del grup Corberó, New Pol i Domar, i, per tant, sí que vaig assegurar que s'aconseguiria la unitat del grup en contra dels intents de Zanussi d'aconseguir trencar-lo per la part de passar New Pol a l'òrbita de Sogefesa, del grup navarrès; o sigui que ho vaig dir, en aquest cas ho vaig dir, però, a més, ho vam complir, tal com havia assenyalat. Realment, això està aconseguit. Pel que fa a Crolls, insisteixo, aquí sí que nosaltres continuem lluitant, però encara no hi ha un resultat positiu i no és segur que s'aconsegueixi.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la incidència en les produccions agràries de Catalunya en la integració a la CEE

El Sr. PRESIDENT: La pròxima pregunta és la que formularà el Diputat senyor Ramon Franch, del Grup parlamentari de Centristes, a l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la incidència en les produccions agràries de Catalunya de la integració a la CEE. El senyor Franch té la paraula.

El Sr. FRANCH: Senyor President, senyores i senyores Diputats, senyor Conseller, davant d'aquestes negociacions amb la Comunitat Econòmica Europea, i la satisfacció amb què tots els agricultors esperem entrar dintre la Comunitat Econòmica Europea, crec que per al bé de l'agricultura en general, però també vist que aquestes negociacions es fan una miqueta enarborades, que no s'ha comptat gaire amb el criteri de tots els agricultors, que moltes vegades poden ser incertes i preocupant-nos per l'agricultura catalana, on ens afecta molt en hortalisses i fruites, aquí a Catalunya, jo li demano al senyor Conseller d'Agricultura, a la vista d'aquesta negociació de la integració d'Espanya a la Comunitat, de suposar que la Generalitat tindrà un estudi detallat d'incidències d'aquesta integració en els diferents sectors de Catalunya. Sobre la base d'aquesta consideració, formulo al Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la següent pregunta: «Podria el senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca concretar quina serà la incidència de la integració en la Comunitat Econòmica Europea per a les produccions agràries de Catalunya?»

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Agustí Carol): Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'adhesió d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea és, sens dubte, una ocasió històrica que obliga els sectors agraris, totes les agricultures espanyoles, a replantejaments i reflexions sobre l'horitzó de la producció agrària. En aquest cas, es troba també la catalana amb un horitzó a deu o a quinze anys vista.

Les negociacions per a l'adhesió d'Espanya han estat lentes i difícils, i finalment s'ha arribat al punt en el qual s'han declarat els criteris pels quals es considerarà l'agricultura, les obligacions a adquirir i els calendaris a aplicar.

El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya ha seguit atentament l'evolució de les negociacions, mitjançant la Comissió paritària Estat-Generalitat que presideix, per part catalana, el Diputat senyor Carles Gasòliba. Mitjançant les diferents reunions d'aquesta Comissió, s'ha pogut constatar que el tarannà de la Comissió europea era de deixar per a l'últim els temes conflictius. L'agricultura és, realment, un tema conflictiu, perquè, efectivament, els Estats membres de la Comunitat Econòmica Europea no han definit amb precisió el marge en el qual acceptaven un procés d'especialització de les seves agricultures respectives. És obvi, perquè les lleis de mercat així ho indiquen, que l'especialització relativa de cada Estat comportaria la disminució de certes produccions en benefici d'unes altres, i això, naturalment, té com a conseqüència, o pot tenir, conflictes socials i polítics.

Naturalment, cada Estat ha tendit a defensar els interessos de la seva pagesia. El resultat de tot això ha estat la quasi pràctica fallida financera de la Comunitat Europea, i la impossibilitat de continuar aplicant com fins ara la política de suport als preus agraris i defensa de les produccions europees.

Les conseqüències de l'adhesió s'han d'enfocar en aquesta òptica dinàmica de la mateixa política agrària de la Comunitat Econòmica Europea. És evident que ens trobem davant d'un dinamisme que supera amb escreix l'actual de la legislació que priva en la Comunitat. Tanmateix, és molt clar que un dels efectes immediats a l'adhesió serà augmentar el grau de competitivitat en el mateix mercat català, i això sense cap garantia que, de manera recíproca, les exportacions agràries catalanes es puguin beneficiar automàticament de l'ampliació de la Comunitat.

En aquest sentit, també és bastant clar que no es poden escatimar esforços, totes aquelles iniciatives que, provinents del sector privat o derivades de la mateixa política agrària de la Generalitat, tendeixin a fomentar la millora de la qualitat, el perfeccionament dels mecanismes comercials o l'obertura de nous mercats.

En innombrables ocasions, aquest Departament i jo mateix hem tingut ocasió de manifestar la nostra opinió sobre les conseqüències de l'adhesió per a la nostra agricultura. En una d'aquestes ocasions —abril del 82—, i a petició del mateix Parlament de Catalunya, vaig tenir l'honor de trametre un document titulat «Criteris per a l'orientació i la reconversió de conreus», en el qual s'explicava detingudament la situació en què les diferents produccions agràries catalanes es trobaven davant el procés d'adhesió a la Comunitat. Em refereixo a aquest document, per tant, en el qual l'anàlisi individual de tots i cada

un dels productes es feia ja.

Cal, però, insistir de manera especial en dues situacions peculiars que, de manera notable, afectaran la problemàtica agrària catalana els propers anys; em refereixo, naturalment, a la problemàtica de la ramaderia, pel que fa al mercat propi català i espanyol, i a la de la fruita i hortalissa, pel que fa referència a l'exportació agrària.

La ramaderia catalana té, en aquests moments, dos problemes cabdals que cal enfocar i atacar amb decisió en el mateix sector productor i transformador. El primer problema és, sens dubte, la necessitat de sanejament del nostre cens ramader, que cal dotar de mitjans financers i econòmics suficients per avançar en aquest terreny. I, en aquest sentit, caldrà que al seu dia es disposi de les mesures pressupostàries adients.

El segon tema és la dependència estratègica de la nostra ramaderia d'aliments per al bestiar, que no són produïts dins el mercat espanyol i que comporten una contínua problemàtica de risc i d'uns costos imprevisibles. En aquest sentit, cal manifestar la insuficiència de la política estatal quant a proveïment d'aliments de bestiar i a costos raonables, i la inoperativitat de les clàusules de salvaguarda que cada any han estat incloses en els pactes dels preus agraris. No cal més que llegir les ressenyes dels diversos sindicats agraris a casa nostra.

Quant a la fruita, cal dir clarament que l'acord marc de la Comissió europea introdueix un element clarament discriminador en contra de les exportacions hortofructícoles, ajornant fins a un període aproximat de quatre anys els possibles beneficis de la política comunitària per a aquestes produccions.

L'argument al·ludit, de fons, és que no hi ha encara suficients associacions de productors perquè puguin cooperar amb la Comissió europea en la gestió de mercats. Però això, almenys per a Catalunya, no és del tot exacte, perquè nosaltres disposem d'una infrastructura cooperativa que permetria ràpidament posar en marxa la formació dels organismes associatius necessaris per poder gestionar els mercats de les fruites que produïm.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat preguntant desitja replicar o repreguntar? *(Pausa.)*

El Sr. FRANCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, moltes gràcies per la resposta que m'ha fet. Crec que la base és potenciar el cooperativisme per poder entrar directament a la Comunitat Econòmica Europea... És una de les coses que tenim creades i que l'hem de potenciar, no en el sentit de formar-les, sinó en el de transformació i producció de cara a la Comunitat Econòmica Europea, on avui estem preparats —i parlo de Catalunya—, des d'Alcanar a la frontera, tots els agricultors de Catalunya, a través de cooperatives, com pot ser tot el delta de l'Ebre, que és una de les despeses dintre de la Comunitat Econòmica Europea, i, per tant, em dono per satisfet amb aquesta inquietud que té vostè.

I per acabar, sí que li prego una cosa. Crec que serà l'última pregunta que li faig en aquesta legislatura, i que si algun camí li he fet algun to no suficientment correcte ha estat per al bé de l'agricultura, no per criticar-lo a vostè mateix, sinó per al bé de tots.

Moltes gràcies i res més.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA *(de l'escó estant)*: Senyor Diputat, agraït de les seves paraules, però les havia enteses sempre així; no les de vostè, sinó les que sempre s'han pronunciat en aquesta sala. No hi ha hagut mai agressivitat personal, sinó ganes de fer tot el que volem que sigui casa nostra.

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 62/I

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és la que formularà el Diputat senyor Víctor Torres, del Grup d'Esquerra Republicana, al Consell Executiu, sobre el compliment de la Moció 62/I. El senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, és aquest un tema força conegut. Recordo esquemàticament a la Cambra de què es tracta. Es recorda que fa uns mesos el nostre Grup va presentar una interpel·lació relativa al possible trasllat de les delegacions de la Companyia Telefònica de Girona, Tarragona i Lleida fora de Catalunya, concretament a Saragossa.

En aquell debat interpel·latiu, l'Honorable Conseller es va solidaritzar amb les nostres inquietuds, va fer pública la seva disconformitat amb aquella temptativa perillosíssima per a Catalunya, va recalcar i va accentuar els perills que comportava aquesta mesura per al nostre futur, tant des del punt de vista de consolidació de l'autonomia com l'amenaça que significa l'avenç de la tecnologia en un aspecte concret com aquest, i nosaltres, posteriorment —concretament el dia 14 d'octubre del 83—, vàrem presentar una moció consecutiva a aquella interpel·lació, en la qual el Parlament feia constar la seva disconformitat amb aquella mesura, expressava la seva inquietud i demanava ensems al Consell Executiu que es fes el portaveu, l'intèrpret d'aquesta disconformitat i d'aquesta inquietud prop de l'Administració central.

Han passat quatre mesos i mig exactament. Sembla que sigui un afer que hagi caigut en l'oblit o, almenys, en el silenci. El Parlament, en tot cas, oficialment, no té cap nova d'aquest afer i nosaltres creiem que és la nostra obligació, davant un afer tan important per al futur de Catalunya, i abans que acabi aquesta legislatura, preguntar a l'Honorable Conseller si, realment, s'ha fet l'intèrpret de la disconformitat del Parlament després del 14 d'octubre, si ha manifestat la seva inquietud —cosa que no dubtem— i, en aquest cas, quins resultats s'han pogut obtenir.

Jo desitjo que l'Honorable Conseller ens situï realment l'aspecte, la situació concreta del problema, i que ens digui si encara podem tenir esperances, que aquesta inqualificable agressió contra la nostra autonomia té la possibilitat encara de convertir-se en una gran derrota per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Em sabria greu, senyor President, senyores i senyors Diputats, que aquesta fos l'última pregunta d'aquesta legislatura, encara que n'hi ha d'altres en l'ordre del dia, no sé si es faran o no. En tot cas, em sabria greu que aquesta fos la darrera perquè, és clar, una cosa és que jo contesti si hem fet gestions o no —que

n'hem fet—, i una altra són els resultats d'aquestes gestions. I, certament, no seria aquesta una resposta optimista com a acabament de la present legislatura.

Sí, el 24 d'octubre —concretament deu dies després de la sessió que va començar el 14 d'octubre— em vaig dirigir al President de la Telefònica, en aquell cas, per parlar exclusivament —pensava que tindria una força— de la Resolució adoptada pel Parlament de Catalunya en el debat del 29 de setembre, que va acabar el 14 d'octubre. Literalment li vaig fer arribar el text de la Moció corresponent. Posteriorment hem tingut altres contactes a nivell de President de la Generalitat amb el President del Govern, amb el Ministre d'Indústria, amb el Director General de Política Electrònica; per una altra part —i això és positiu des del punt de vista català, perquè a més dels òrgans polítics hi ha el poble, amb totes les seves variants i amb totes les seves possibilitats i amb tot el seu teixit complex—, és positiu assenyalar que el Consell Superior de Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya es va fer ressò també dels nostres esforços per escrit, mitjançant un acord pres pel ple d'aquell consell, que deia que ens exposava «el nostre recolzament per les gestions fetes davant de la reorganització administrativa de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, que pretén fer dependre les províncies de Girona, Lleida i Tarragona de la Direcció de Saragossa.»

Bé, senyor Diputat, a mi em sap molt greu dir-li, que a pesar de totes les gestions a nivell d'Executiu que han arribat al President del Govern, malgrat les pressions, doncs, d'un òrgan com és el Consell Superior de Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya, malgrat el fet —i això és el que em sap més greu, per suposat— el fet d'expressar-li literalment quina és la Resolució, quina va ser la Resolució d'aquest Parlament per un tema capital, un tema capital, de cara a una autonomia real, una autonomia viva, pel que fa a la capacitat com a poble d'anar endavant, en un sentit modern del terme, em sap molt greu de dir que els resultats, fins ara, no han reeixit i que, per tant, és un tema en el qual haurem de continuar lluitant a nivell del Parlament, per suposat, però també a nivell de tot el poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Torres desitja replicar o repreguntar?

El Sr. TORRES *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President. Únicament per aclarir a l'Honorable senyor Conseller que, en referir-li jo la darrera pregunta, volia dir la darrera pregunta que formulava jo personalment, no volia dir la darrera pregunta d'aquest Parlament.

La resposta de l'Honorable senyor Conseller em confirma, en certa manera, en els meus temors. Ara, gairebé ja és la pràctica certitud que es tracta d'una derrota per al nostre país.

L'única cosa que jo voldria manifestar és que potser hem topat amb una muralla que no hem pogut abatre, és molt possible que els inconvenients eren tals i els obstacles eren tals que el nostre Consell Executiu no els podia franquejar, és possible. Però jo el que voldria, el que hauria volgut, és que el Consell Executiu, a més a més de fer unes petites gestions en una semiclandestinitat, hagués dit i informat públicament l'opinió pública de Catalunya que ens trobàvem amb aquest conflicte importantíssim, i que el Consell Executiu, una vegada més, manifestava la seva protesta per una incomprensió que és una veritable agressió a la nostra autonomia i al nostre futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA *(de l'escó estant)*: Bé, senyor President, de fet nosaltres hem pres aquesta actitud, i el Consell Executiu va denunciar el fet, va denunciar el fet, no ha estat feta la denúncia amb els termes que vostè apunta, pot ser que sí, però, en tot cas, hem actuat —em sembla— per tots els mitjans disponibles, a nivell de Consell, a nivell de mitjans de comunicació, i la veritat és que els resultats no han estat reeixits, i bé, podem insistir, ho farem, ho farem amb el nivell que vostè assenyala ara, ho tornarem a fer i de bon grat, i esperant que doni resultat o, si més no, almenys serà una peça més en aquesta lluita per aconseguir —perquè s'aconseguirà, tard o d'hora d'aconseguirà— que torni Catalunya a ser una unitat des del punt de vista telefònic.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els motius que han donat lloc que se subvenciós l'obra teatral «Teledeum»

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta que formularà el Diputat senyor Enric Manuel-Rimbau, del Grup de Centristes, al Consell Executiu sobre quins són els motius que han donat lloc que es subvencionés l'obra teatral «Teledeum».

El senyor Manuel-Rimbau té la paraula.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Gràcies, senyor President. Molt breument, per complir l'article 128.5 del Reglament i, a més, tenint en compte l'hora tan avançada com és crec que així ho aconsella. Em limito a llegir el contingut de la pregunta, i reservo el temps per a la resposta, si s'escau.

La pregunta, evidentment, tal com ha indicat el senyor President és aquesta: «Quins són els motius que han donat lloc que el Consell Executiu subvencionés l'obra teatral «Teledeum»?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Cultura té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Max Cahner): Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'actuació del Departament de Cultura en el camp teatral es fa a través de dues línies: d'una banda, a través del Centre Dramàtic de la Generalitat, el qual, consultat el seu Consell Assessor i a partir d'una proposta del seu Director, fixa un programa que comprèn la programació de produccions pròpies, com és el cas d'«El Cafè de la Marina», per exemple; de produccions mixtes, és a dir, realitzades conjuntament pel mateix Centre Dramàtic de la Generalitat i per alguna companyia concreta, privada, cas de la «Primera història d'Esther» amb el Teatre Lliure o de produccions invitades, com és el cas d'Els Comediants que en diverses oportunitats —a Montjuïc, ara serà al Mercat de les Flors, fa uns mesos al Palau Nacional—, o com la Comédie Française al Liceu, o com la recent representació de les «Luces de Bohemia», del Centro Dramático Nacional, a Girona, o avui mateix, ben aviat s'estrenarà «L'hort dels cirerers» produïda pels teatres de la Diputació de València, al Romea.

Aquesta programació, la del Centre Dramàtic de la Generalitat, inclou també el Cicle de Teatre Obert així com representacions en d'altres sales, barcelonines o no, a part de les que tenen per marc al mateix teatre Romea, estatge central del Centre Dramàtic de la Generalitat.

L'altra gran línia d'actuació del Departament en el món del teatre es fa a través d'un sistema múltiple i flexible d'ajuts que podríem, però, catalogar en els apartats següents: convenis amb companyies estables per al conjunt de la seva tasca, i no per a una sèrie de muntatges concrets; un altre és subvencions a muntatges unitaris, com per exemple fou el cas de «Terra baixa», ajudes a sales, i, en general, a infrastructura, i després a ajuts en premis, festivals i a grups o circuits de teatre infantil. Això són els grans grups d'ajuts que fa la Generalitat en el camp del teatre.

Una de les obligacions del Departament de Cultura és assegurar una possibilitat de continuïtat de les companyies estables. I, així, després d'haver-ne parlat amb els diferents grups i amb el Consell Assessor de Teatre, vam oferir, ja des de l'any 82, a les companyies que reunissin determinades condicions, un conveni global per a les activitats a realitzar durant el període d'un any, que comprèn nous muntatges, allò que s'anomenen *bolos*, reposicions, presència a festivals, viatges fora de Catalunya, etcètera, i no específicament d'ajut a cadascuna de les obres concretes que aquestes companyies realitzessin, de manera que poguessin establir un pla de treball a partir d'aquesta subvenció global, condició per a l'estabilitat.

Algunes de les condicions que s'especifiquen en els convenis —i que això es desprèn d'una Ordre que es va publicar, i que es va publicant anualment— és que la companyia pugui demostrar una actitivat teatral ininterrumpuda durant un mínim de tres anys; un currículum que, com a tal companyia, sigui conegut i destacat; un control que es refereix al compliment del conveni, és a dir, a l'estrena de l'espectacle o espectacles que es preparessin, a la realització dels viatges, reposicions, *bolos*, propostes, que ells posin com a proposta per rebre, per aquest conveni, una subvenció global.

Els espectacles poden referir-se a obres d'autors i, per tant, conegudes, obres que tothom sap quines són o obres de creació pròpies, com ha estat el cas d'Els Joglars i d'altres companyies subvencionades amb aquest criteri, com ara, per exemple, Els Comediants que mai fan obres d'autor, la qual cosa vol dir que el guió o text de l'obra a realitzar és desconegut en el moment de signar el conveni perquè encara ha de ser confeccionat per la mateixa companyia.

Sembla evident que la companyia Els Joglars reunia i reuneix els requisits necessaris per poder signar un conveni d'aquesta mena amb el Departament de Cultura. Evidentment, el grup porta més de tres anys en funcionament, i, pel que fa al seu currículum, cal recordar que Els Joglars han aconseguit, entre altres, els guardons següents: la medalla de plata al Festival d'Arezzo, el 68; el Premi del Festival Internacional de Teatre de Madrid, l'any 70; el premi al millor espectacle en el Festival de Mim de Franckfurt, l'any 70; el Premi Serra d'Or al millor muntatge català, l'any 75; la medalla de plata a la Biennal de Venècia, el 76; el premi nacional de Teatre de Veneçuela, el 76; el premi de teatre de la Generalitat Josep Maria de Sagarra, el 77, i el premi Ciutat de Barcelona, l'any 80, entre molts d'altres —voldria repetir.

Voldria també remarcar que Els Joglars no han rebut un tractament especial, sinó que, per cenyir-nos a l'any 83, han rebut ajuts globals per a la seva activitat anual les companyies següents: el Teatre Lliure, Els Comediants, la Gàbia de Vic, la Claca, el grup Dagoll Dagom, la Sínia, el Teatre el Rebombori, el Grup d'Acció Teatral de l'Hospitalet de Llobregat i la companyia El Globus de Terrassa. Són les que han estat en condicions de poder signar un conveni d'actuació global durant un any. Queda clar, doncs, que el Departament de Cultura no ha subvencionat l'obra «Teledeum», sinó que ha subvencionat l'activitat anual d'Els Joglars per a l'any 83, amb un conveni signat al començament de l'any i negociat l'any anterior, com ja venia fent, d'altra banda, el Ministeri de Cultura abans dels traspassos, si bé d'una manera menys sistemàtica, però amb una ajuda de bastant quantia i molt similiar a aquesta amb la qual nosaltres hem continuat subvencionant l'acció anual d'Els Joglars.

Per tant, el que cal dir és que aquesta obra no ha estat ni una coproducció de la Generalitat ni una obra subvencionada. El fet que s'hagi representat al teatre Romea ve del fet següent: la companyia Els Joglars cada any, cada vegada que ha estrenat una obra, l'ha estrenat al teatre Romea, i així ho va indicar, en el moment de signar el conveni, que li deixéssim en l'obra que havien d'estrenar que cedíssim, no que assumíssim, sinó que cedíssim el teatre Romea per a l'estrena de l'obra que preparessin. Nosaltres vam complir estrictament el conveni que havíem signat.

Voldria també assenyalar que l'obra «Teledeum» ha estat programada per a la temporada, i serà representada a Madrid pel Centro Dramático Nacional. Jo només puc indicar aquests fets: l'obra, prescindint de la valoració que se'n pugui fer, és un tema de llibertat d'expressió; nosaltres no hem signat un conveni ni hem fet una coproducció amb aquesta obra, nosaltres hem signat un conveni de sosteniment a l'actuació anual d'un grup que té un prestigi i al qual era difícil de negar-li aquest conveni, sinó tot al contrari.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat preguntant té la paraula per la rèplica o repregunta.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, jo tenia la impressió que vostè i jo no tenim sort; no tenim sort perquè cada vegada que em toca intervenir i fer una pregunta al Consell Executiu és sobre els temes en els quals, evidentment, no ens posarem d'acord. Perquè, és clar, jo preguntava quin era el motiu o les raons que havien impulsat el Consell Executiu a donar el seu suport econòmic a una obra com «Teledeum», i la veritat és que he dubtat a plantejar aquesta pregunta, i sap la Mesa, i ho sap tota la Cambra, que la vaig formular primer com a interpel·lació, cosa que evidentment em donava, no tan sols peu a un major temps d'exposició, sinó l'autèntic sentit, evident, de la meva intervenció, que és la disconformitat en el tema. Però donat el moment en què ens trobàvem de la legislatura era evident que si feia una interpel·lació no tenia temps que m'entrés a la Cambra. Això m'obligava a retirar la interpel·lació i formular la pregunta. Per això arriba en forma de pregunta. La pregunta ha estat aquí plantejada, i vostè, senyor Conseller, m'ha dat una resposta.

Vaig dubar —ho he dit abans— a formular la pregunta

perquè, a més, és clar, es refereix a una qüestió que afecta els sentiments més íntims, i un té un cert pudor quan es parla de matèria d'aquesta naturalesa, però també crec que hi ha una covardia —sense tenir una discomformitat no s'exposa—, i aleshores més val dir les coses pel seu nom.

Vostè m'ha explicat el mecanisme de les subvencions en matèria teatral. Aleshores, jo li faig les meves reflexions. Una subvenció es dóna perquè el receptor de la subvenció no pot portar a terme la seva tasca si no és mitjançant un ajut econòmic, la qual cosa no sembla ser el cas d'Els Joglars, perquè és conegut de tots que no fa gaire la mateixa companyia «Joglars, SA» ha adquirit una propietat immoble, registrada en el registre de la propietat per import superior a 12 milions de pessetes; *ergo*, no es tracta d'una dificultat econòmica.

Llavors els donen una subvenció perquè es converteix el punt de vista cultural o de fons de la matèria a representar. Si no, per què se subvenciona? I, és clar, llavors és quan un queda en un mar de confusions. Quan resulta que aquesta companyia, fruit d'un conveni —el senyor Conseller ens ho ha explicat—, posa en escena una obra la temàtica de la qual ataca directament els sentits, els sentiments, les creences més íntimes del nostre poble, un comença a dubtar de la bondat dels criteris sobre els quals es donen les subvencions. Perquè aquí no es tracta de censurar; censurar és una actitud negativa. Del que es tracta és de donar suport a activitats que ho mereixin, i, en aquest cas, concretament i clarament, per a la gent que pensa com pensa aquest Diputat, com dic, això és una autèntica ofensa al primer dels valors que un té. El primer, així de clar. Perquè un pensa així, i penso i crec que una bona part del poble de Catalunya pensa i creu com jo penso. I, si és així, senyor Conseller, em pregunto sobre la bondat d'una política de suport a l'activitat teatral que es basa únicament sobre un currículum i que no té cap control, i que dedica els mitjans econòmics aportats pel conjunt dels ciutadans per atacar —per atacar, així de clar—, com he dit, creences bàsiques.

El senyor Conseller ens ha dit que és qüestió dels límits o que és qüestió de la llibertat d'expressió. Miri, senyor Conseller, arran de l'estrena d'aquesta obra sobre la qual li he preguntat, una revista tan poc dubtosa de posicions de dretes com és *Cambio 16*, deia, literalment: «"Teledéum", que hay que decir que, como mínimo, roza los límites de la libertad de expresión...» —el que no deia és si els frega per sobre o per sota, però és evident que els frega, i el que és evident és que s'ha portat a lloc en el Romea i que ha estat portada a lloc per una companyia que gaudeix del suport econòmic i públic del Consell Executiu, i això és un fet absolutament inqüestionable! I això posa entredit —des del meu punt de vista, naturalment— tota una política en matèria de subvencions i d'ajudes en matèria teatral.

Jo voldria que no veiessin cap mena d'obscurantisme en la meva manera d'expressar-me. Penso que no, penso que no sóc obscurantista. El que sóc és una persona que té unes creences, que públicament afirma que les té; respecto les creences d'una altra naturalesa i demano que es respectin les meves. I res més que això.

La pregunta, senyor Conseller, anava per aquí. Per tant, quan vostè m'ha donat la raó que vostès tenen una política de subvenció, i que aquesta política de subvenció subvenciona companyies o campanyes, etcètera, però em diu, en definitiva, que vostès no tenen cap control quan donen la subvenció, sobre a què es va a destinar aquesta subvenció. Senyor Conseller, amb tota la cordialitat, digui'm que no puc compartir gens ni mica un sistema com aquest, de subvencions.

Res més. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, jo voldria fer algunes precisions. En principi, la nostra política cultural, la nostra política teatral, en general, jo crec que tota la política que nosaltres propugnem, no és dirigista.

Nosaltres no diem com ha de ser el teatre. Nosaltres, el que volem és que hi hagi teatre, i que hi hagi teatre com la gent vol que sigui el teatre. Evidentment que hi ha uns límits. Nosaltres, el que no podem subvencionar és si se'ns presentés el cas d'un muntatge que fos declaradament conflictiu, segurament no el subvencionaríem, perquè en les subvencions de projectes teatrals, com que tenim un límit econòmic, i n'hem de triar uns quants, doncs, aquí sí que tenim l'oportunitat de dir els que creiem —a través d'un consell assessor i mai directament a través de l'Administració, perquè no crec que l'Administració hagi d'exercir un dirigisme ideològic, el que ha de fer l'Administració és administrar correctament els cabals públics. Per tant, el que s'ha de fer, en aquest cas, en tot cas, es pot considerar; però si un subvenciona l'acció o l'actuació d'una companyia quan presenta una memòria amb prou garanties i amb prou mèrits per poder ser mereixedor d'aquesta subvenció, què vol que faci... En aquest cas, què havia de fer, el Consell Executiu? Prohibir? Censurar? Vostè diu que no hem de censurar. Jo, aquí, amb el seu vot en contra meu, vaig ser —no sé com es diu— reprovat o una cosa així per haver exercit la censura en una obra teatral, cosa que no havia fet; jo vaig demanar que s'entengués així, i no se'm va escoltar. Jo, ara, també torno a repetir que vostè em damana que faci el que vostè va votar en contra meu quan, en aquell moment, em va dir que feia una cosa que jo vaig dir que no feia.

O sigui, em sembla que, aquí, l'únic que hi ha és que és evident que l'administrador, el polític, el que fa de Conseller o el que sigui, té dret a dissentir. Com ho pot fer? No assistint a la representació, que és el que vaig fer jo, perquè a mi no em poden obligar a assistir a una representació que jo estic absolutament convençut que no és correcta en el meu punt de vista. És el meu criteri, és la meva única manera d'exercici la meva llibertat d'expressió i de consciència, però no aprofitant el meu càrrec públic per evitar que allò que a mi no em convenç en la meva consciència no sigui representat perquè, a la millor, hi ha altres ciutadans del país que sí que els sembla bé. Jo no exerciré mai el meu punt de vista personal per no fer o deixar de fer o per poder, doncs, afavorir aquells punts de vista que siguin els meus. Jo he d'actuar en funció del mandat que tinc de tot el poble de Catalunya. Evidentment, em puc equivocar i la meva interpretació pot ser contestada i pot ser argumentada que és falsa. En tot cas, també jo em valc, com a Conseller, d'uns assessors, que són o funcionaris o assessors que lliurement em donen la seva opinió, i, evidentment, l'última responsabilitat és meva, però el que no puc fer és jo, un cop una companyia té un mandat que significa aquest conveni, per fer una activitat

que ha donat prou garanties que la podia fer, jo, després, pugui dir: «Ah, no, això no m'agrada, no ho faig». Em sembla que no és la meva comesa.

Diferent és el meu punt de vista personal i el de tots, i, pel fet que jo pugui estar d'acord o no —i això és una cosa que puc dir o no puc dir públicament, i aleshores m'abstinc de participar-hi; puc opinar que no m'agrada, puc no opinar res, puc callar, puc fer el que sigui—; el que no puc fer és retirar una subvenció que tinc concedida d'una manera correcta i seguint tots els tràmits. Em sembla que és el punt de vista més objectiu en una Administració que vol ser neutral, com aquesta de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, donada l'hora que és, interromprem la sessió en aquest moment. Reprendrem demà al matí a les deu. Tot fa creure que, possiblement, podrem acabar demà al migdia o, com a màxim, demà a primera hora de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les nou i vuit minuts del vespre.)

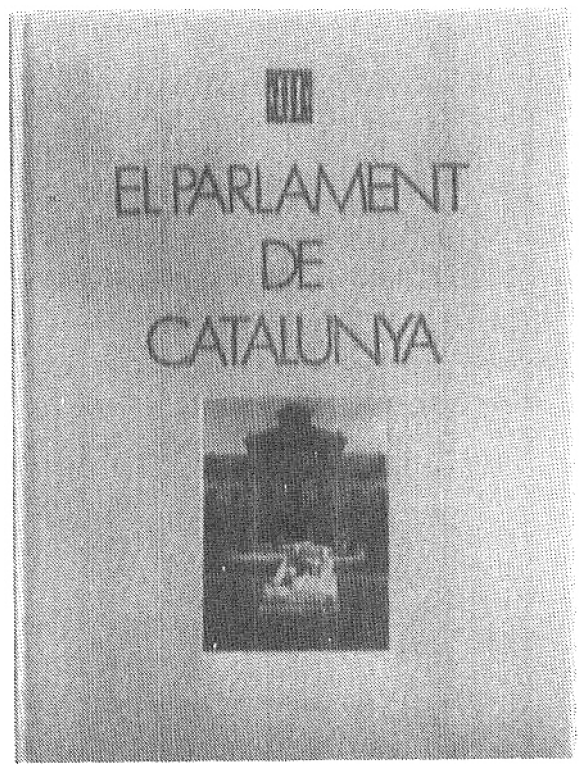

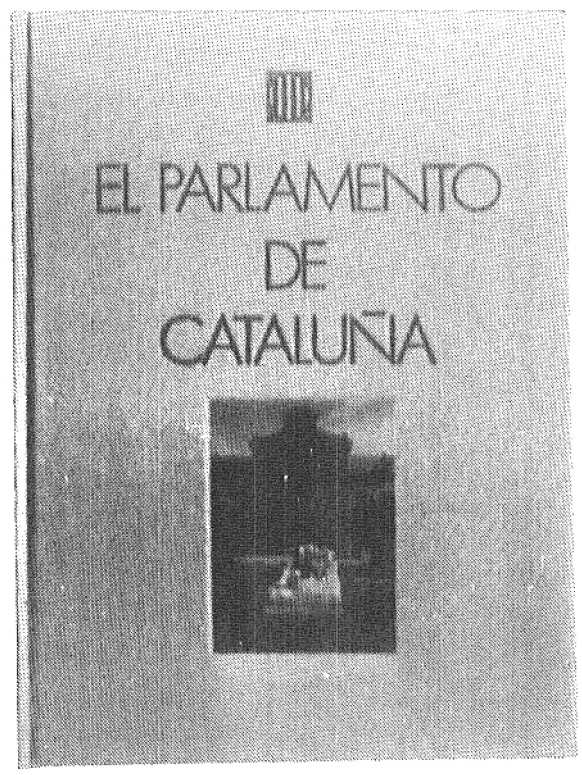

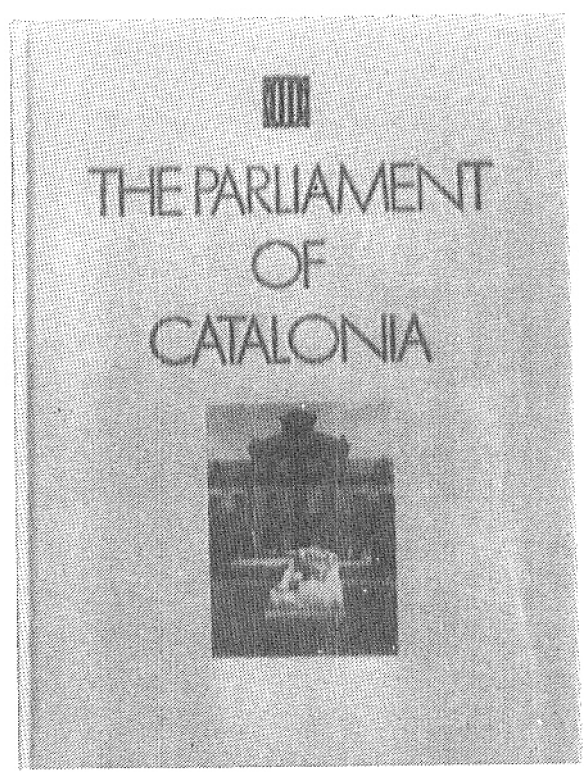

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Relligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts, escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
L'arsenal de la Ciutadella
Un segle i mig de repressió
D'arsenal a palau reial
De palau reial a museu
La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya
Sociologia dels Diputats
La constitució del Parlament de Catalunya

La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya
Característiques del Parlament
L'elecció del Parlament i dels Diputats
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya
El Parlament i els Diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries
Distribució: L'Arc de Berà, SA, Llull, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

TAPES I RELLIGADURA DE LES COL·LECCIONS DEL

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

CORRESPONENTS ALS ANYS 1980, 1981, 1982 i 1983

Es fa avinent als Srs. subscriptors de les publicacions oficials del Parlament que poden adquirir les tapes per a relligar les col·leccions corresponents a l'**any 1983, i també les del 1980, 1981** i **1982** al preu de 300,- pessetes cadascuna.

Així mateix, el Servei de Publicacions del Parlament es farà càrrec de la relligadura de les col·leccions que se li confiïn, al preu de 500,- pessetes cada volum.

Les tapes són folrades en guàflex i estampades en or al pla i al llom.

La relligadura és cosida en fil, amb llom rodó i capçades.

Les col·leccions completes per a la relligadura poden ésser dipositades al magatzem de distribució del Servei de Publicacions, al Palau del Parlament, de 9 a 14 i de 16 a 19 hores, de dilluns a divendres.

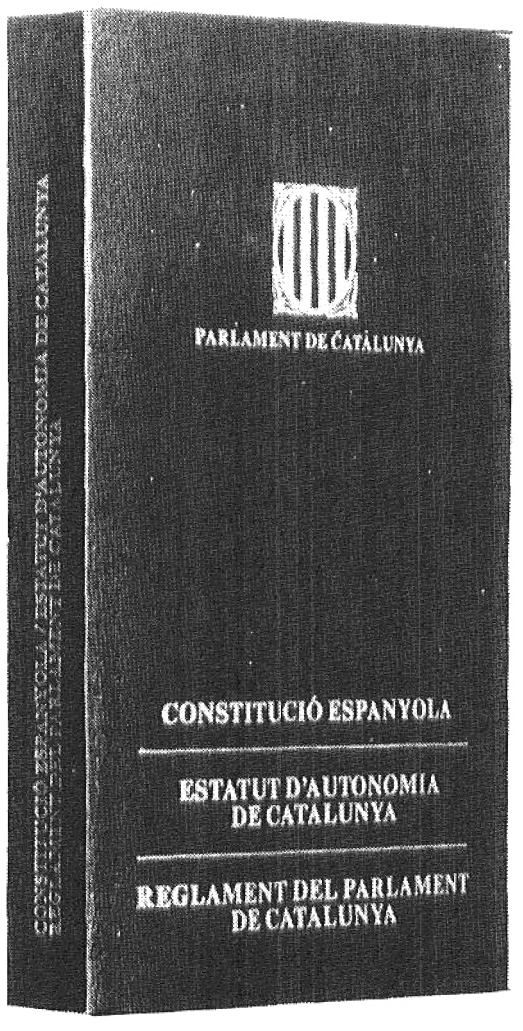

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.

4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia .....de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de..... de 198 ..... envia

per..... núm. ..... la quantitat de..... pessetes
(gir / taló al portador)

....., ... de .....de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 3.500 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 6.700 pessetes. Número solt: 80 pessetes.
Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15. **Dip. Leg. B-27.966-80**